

Thanh Ngọc Ân

Contents

Thanh Ngọc Ân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	59
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	64
35. Chương 35	66
36. Chương 36	68
37. Chương 37	70
38. Chương 38	72
39. Chương 39	74
40. Chương 40	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	83
45. Chương 45	84
46. Chương 46	86
47. Chương 47	88
48. Chương 48	90
49. Chương 49	91
50. Chương 50	93
51. Chương 51	95
52. Chương 52	97
53. Chương 53	98
54. Chương 54	100
55. Chương 55	102
56. Chương 56	103
57. Chương 57	105
58. Chương 58	106
59. Chương 59	108
60. Chương 60	109
61. Chương 61	111

Thanh Ngọc Ân

Giới thiệu

Editor: Thiên Di từ chương 6 đến 8 là Thiên LyThể loại: cổ trang, lãnh khốc xinh đẹp hoàng đế cường công, ôn nhuận t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ngoc-an>

1. Chương 1

Đồng phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hoả lan san xứ.

Tân khí tậ – Thanh ngọc án (*)

Hoàng Phủ Duật mới mười sáu tuổi , đã có một bộ dáng bùng bùng khí thế.

Hắn từ thư phòng đi ra, đuổi đuổi người, đọc sách cả một buổi sáng, cũng khó trách có chút mệt.

“Thái tử xuất hiện rồi!” cung nữ vừa mới vào cung được vài ngày, vừa nhìn thấy được vị thái tử trong lòng ngưỡng mộ, lập tức hưng phấn lôi kéo cung nữ bên cạnh.

“Thái tử hôm nay vẫn anh tuấn như mọi ngày!” Cung nữ bên cạnh cũng đồng dạng vui vẻ nói.

“Hừ, nhỏ giọng chút, kéo bị thái tử nghe thấy, sẽ bị người mắng.” Cung nữ đã tiến cung năm sáu năm, nhỏ giọng dặn dò.

Một đám cung nữ vội im thinh thích, thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Hoàng Phủ Duật bắt cầu ngôn tiếu (1) liếc nhìn các nàng một cái, “Ồ trong này làm cái gì? Không muốn sống nữa sao?”

Cung nữ tương đối lớn tuổi bị một đám đẩy ra, nàng sau khi trừng mắt nhìn các nàng một cái, vội vàng cúi đầu, lão luyện trả lời: “Hồi bẩm thái tử, nô tỳ là mang các nàng nhận biết cảnh vật chung quanh nơi này”.

“Àn.” Hắn không có biểu tình gì ứng với âm thanh, xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Duật vừa đi, phía sau lại truyền đến một trận kinh hô, hắn đã quen trở thành tiêu điểm để mọi người bàn tán, không phản ứng đặc biệt gì.

Vượt qua một tòa hành lang gấp khúc, vịn vào lan can, hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhu nhu cái cổ, hôm nay hình như đặc biệt mệt.

Rõ ràng cũng không có sự tình gì.

Đại khái là gần đây trợ giúp phụ hoàng xử lý quốc sự có chút mỏi mệt đi.

Phụ hoàng ốm đau nằm trên giường gần nửa năm, gần đây thân thể càng lúc càng suy yếu, nhìn khuôn mặt phụ hoàng càng lúc càng hõm sâu, Hoàng Phủ Duật tâm tình thực khó chịu.

Thái y cũng nói sinh mệnh phụ hoàng không kéo dài đến một năm, chuyện quốc sự toàn bộ đổ trên vai hắn, rất nhiều đại sự cũng do hắn xử lý, chúng đại thần đã gần như xem hắn là Hoàng đế.

Đối với chuyện này, Hoàng Phủ Duật trong đầu ngũ vị tạp trần.

Không phải là hắn không nghĩ làm hoàng đế, Hoàng Phủ Duật cũng không phủ nhận trong chuyện này đã tâm hân rất lớn, trong lòng hắn, đã mưu đồ nắm giữ Viêm Di quốc.

Hắn phải thống nhất giang sơn, đem thế cục hỗn loạn của các nước thống chinh, thôn tính, hắn muốn thống nhất thành đại quốc duy nhất Trung Nguyên, độc nhất vô nhị, vồn vẹn một nước.

Hoàng Phủ Duật mặc dù chỉ có mười sáu tuổi, hắn đã có phong độ của một đại tướng, theo khí độ uy nghiêm của hắn, lại tuyệt không giống một thiếu niên mới có mười sáu tuổi.

Nhưng, cho dù Hoàng Phủ Duật bề ngoài có thành thực bao nhiêu, hắn vẫn là một tiểu hài tử, tâm tư còn chưa ổn định vả lại cũng chưa chơi đùa đủ tuổi thiếu niên.

Viêm Di quốc chỉ có một vị hoàng tử, cái gọi là huynh đệ tương tàn cũng sẽ không phát sinh, sau khi Viêm Di vương băng hà, vị hoàng đế tiếp theo không ai khác ngoài Hoàng Phủ Duật.

Nhưng Hoàng Phủ Duật không nghĩ quá sớm ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

Ngoảnh lại nhìn con đường phía sau, hắn hướng Hoa Sinh điện đi đến, tính toán đến thăm phụ hoàng.

Vào trong điện, ngăn lại thị vệ quỳ xuống vấn an, hắn một mình tiến vào nội thất.

Phụ hoàng nằm ở trên long sàng, bệnh trạng hiển hiện, hai gò má tái nhợt hơn lần trước hắn đến thăm, công công bê một chén thuốc tiến vào, hướng Hoàng Phủ Duật khom khom cái thân.

“Tình hình Phụ hoàng như thế nào?”

“Hồi bẩm thái tử, buổi sáng hôm nay Hoàng Thượng có thanh tỉnh một hồi”.

“Sao không ai cho ta biết?”

” Khi đó thái tử đang ở thư phòng, thái tử có quy củ là chỉ cần tiến vào trong thư phòng liền cầm bất luận kẻ nào quấy rầy, cho nên nô tài mới không tới thư phòng thông tri cho ngài”.

” Quên đi, phụ hoàng có nói gì không?”

“Khi Hoàng Thượng tỉnh lại, tinh thần không xấu, liền nhìn mấy bản tấu chương, rồi mới, rồi mới, Hoàng Thượng còn lập một đạo thánh chỉ.”

Nghe thấy công công nói ” Tinh thần không xấu” bốn chữ, Hoàng Phủ Duật thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình an thần rất nhiều, “Nga, thánh chỉ gì? Nói ta nghe một chút”.

” Muốn Tử Hồng công chúa và đại hoàng tử Huyền Vũ quốc hòa thân”.

Nghe xong, Hoàng Phủ Duật trong lòng trầm xuống.

Mặc dù Viêm Di quốc ở Trung Nguyên chúng quốc đều không xem là đại quốc, nhưng cũng không nhỏ yếu đến nỗi phải cùng nước khác hòa thân để đổi lấy hòa bình.

Phụ hoàng rốt cuộc suy nghĩ gì?

” Hồng nhi nói thế nào?”

” Công chúa tựa hồ không nguyện ý”.

Hoàng Phủ Duật nhú mày, sau khi cùng công công nói thêm vài câu đơn giản, hẩn rời Hoa Sinh điện.

Hẩn ở tẩm cung Hoàng Phủ Tử Hồng tìm không thấy nàng, hoàng cung rất lớn, Hoàng Phủ Duật tìm một lúc, mới đến ngự hoa đình Hoàng Phủ Tử Hồng thường xuyên đến, nàng ngồi trên một hòn cự thạch bằng phẳng, mặt chôn sâu vào hai chân, thân thể run rẩy không ngừng.

“Hồng nhi.”

Hoàng Phủ Tử Hồng ngẩng đầu, hai mắt khóc đến sưng đỏ, vừa thấy Hoàng Phủ Duật đến nước mắt lại rơi lợi hại: “”Tiểu, Tiểu Duật. Ta, ta.”

“Ta đã nghe công công nói.”

===

Bắt cầu ngôn tiểu (1) : biểu tình nghiêm túc, không cười.

(*) Bài thơ trên:

Thanh ngọc án (Tác giả: Tân Khí Tật-Người dịch: Điệp luyện hoa)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộ.

Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

====

Tung hoa, tung hoa, bắt đầu ...

2. Chương 2

Hoàng Phủ Tử Hồng ngẩng đầu, hai mắt khóc đến sưng đỏ, vừa thấy Hoàng Phủ Duật đến nước mắt lại rơi lợi hại: “”Tiểu, Tiểu Duật. Ta, ta.”

“Ta đã nghe công công nói.”

“Ta không cần đến Huyền Vũ quốc..... Ô ô.....” Nàng khóc đến lê hoa mái vũ, nhào vào trong lòng ngực Hoàng Phủ Duật.

“Thánh chỉ cũng đã hạ, không có biện pháp thu hồi.” Hắn vỗ vỗ lưng Hoàng Phủ Tử Hồng, trấn an.

“Ta không cần..... Tiểu Duật, ngươi cũng biết chuyện mà, ta cùng ‘hắn’ đã tự đính hôn ước, ta..... ta sao có thể gả cho Huyền Vũ quốc hoàng tử, ta thà rằng chết cũng không theo ý chỉ của phụ hoàng.....”

Hoàng Phủ Duật tiếp tục vỗ nhẹ lưng nàng.

Hắn cùng Hoàng Phủ Tử Hồng là tỷ đệ sinh cùng năm cùng tháng long phượng thai, cảm tình cũng tốt lắm, Hoàng Phủ Tử Hồng thực ý lại hắn, trên danh nghĩa tuy là hoàng tử hắn, nhưng lại thập phần ý lại vào hắn, rất nhiều chuyện đều hướng Hoàng Phủ Duật kể ra.

“Tiểu Duật..... Ta nên lo liệu ra sao.....”

Mỗi lần Hoàng Phủ Tử Hồng gặp khó khăn đều là Hoàng Phủ Duật thay nàng giải quyết, từ nhỏ đến lớn đều là như thế.

Thấy nàng khóc đến khổ sở như vậy, Hoàng Phủ Duật tâm tình cũng vui vẻ không nổi.

“Ta sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp.” Hoàng Phủ Duật thấp giọng nói.

“Thật sự?”

Hoàng Phủ Tử Hồng nâng lên hai mắt sưng đỏ, ghen ngào hỏi.

“Ân, sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp, Hồng nhi đừng lo lắng.” Hắn vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại của nàng.

“Tiểu Duật..... Cảm ơn.” Nàng nín khóc mà cười.

Hôn kỳ đính ước vội vàng, tất cả hành trình đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đội ngũ kết hôn hai ngày sau khởi hành.

Trước đêm khởi hành, Hoàng Phủ Duật giúp Hoàng Phủ Tử Hồng cùng tình nhân của nàng trốn khỏi cung, Hoàng Phủ Duật mãi cảnh cáo hắn, nếu dám để cho Hoàng Phủ Tử Hồng bị một tia ủy khuất hoặc thương tổn, hắn sẽ làm kẻ kia sống không bằng chết.

Người nọ vẻ mặt nghiêm túc còn thật sự thề thốt, Hoàng Phủ Duật thấy trong mắt người kia chân thành tha thiết, tin tưởng hắn sẽ mang đến cho Hồng nhi một cuộc sống tốt, thế là phóng tâm để cho hắn mang Hồng nhi rời cung.

“Tiểu Duật, ta đào tẩu, vậy không có tân nương lên kiệu, phụ hoàng bên kia ngươi phải làm sao?”

Hoàng Phủ Duật cho nàng một nụ cười khiến nàng an tâm, “Yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Tiểu Duật, một mình ngươi thật sự không sao chứ?”

“Tin tưởng ta. Hồng nhi chỉ cần làm cho mình sống tốt được, tất cả sự hãy để ta gánh vác.”

Hoàng Phủ Tử Hồng hàm lệ gạt đầu, để nam nhân bên cạnh mang nàng rời khỏi hoàng cung.

Nhìn bóng dáng bọn họ dần dần đi xa, Hoàng Phủ Duật trong đầu ngũ vị tạp trần, than thở.

Còn có phương pháp gì có thể nghĩ, dĩ nhiên là hấn giả mạo Hồng nhi đến Huyền Vũ quốc, sau đó nghĩ biện pháp trốn ra khỏi hoàng cung.

Cũng không thể tìm một cung nữ khác thay thế, nếu sự việc bị vạch trần, sợ là cung nữ kia tánh mạng khó giữ được, cũng sẽ động đến ban giao hai nước, không tốt, phát động chiến tranh có khả năng vô cùng.

Bởi vậy chỉ có hấn đến Huyền Vũ quốc, sau khi thoát thân sẽ nghĩ biện pháp.

Chiêng trống vang trời, đội ngũ chậm rãi ra khỏi thành, một đường hướng Huyền Vũ quốc đi tới.

Hoàng Phủ Duật ngồi trong kiệu hoa, mặc hỉ phục, đầu đội hỉ quan, khăn đỏ che lại tầm mắt.

Sau khi đội ngũ đi được một quãng đường dài, hấn mới tháo khăn đỏ, hỉ quan ép tới tóc hấn phát đau, hấn phiền táo phẩy phẩy kiếm chút gió, theo cước trình này ước chừng phải đi hơn mười ngày mới có thể tới Huyền Vũ quốc.

..... Bạt Thác Vô Nhược.

Trong đầu nổi lên tên của Huyền Vũ quốc đại hoàng tử, hôm qua hấn phái người điều tra lai lịch người này, mới biết được nguyên nhân Huyền Vũ quốc nguyện ý cùng Viêm Di quốc hòa thân là vì muốn thay đại hoàng tử từ nhỏ nhu nhược nhiều bệnh xung hỉ.

Nghe đồn Bạt Thác Vô Nhược chỉ có thể sống đến ngày sinh nhật mừng hấn trưởng thành, mà hai tháng sau, vừa vặn đúng sinh nhật năm mười tám tuổi của Bạt Thác Vô Nhược.

Cho nên Huyền Vũ quốc mới ngựa chết làm như ngựa sống, lựa chọn xung hỉ để cứu vớt tánh mạng Bạt Thác Vô Nhược.

Biết được chuyện này, làm cho Hoàng Phủ Duật cảm thấy phần nộ.

Phụ hoàng thế nhưng đem chung thân Hồng nhi phó thác cho một kẻ sắp chết.

Hấn quyết không cho phép.

Nếu không quản Bạt Thác Vô Nhược người nọ không phải là người bệnh, tại trước khi thoát thân khỏi Huyền Vũ quốc, hấn nhất định phải cho Bạt Thác Vô Nhược đền tiền tiểu nhân này một quyền!

Hoàng Phủ Duật che khăn đỏ để cho người ta dò vào đại diện, phía trên đại diện huyền não một mảnh.

Đi một đoạn đường, rồi dừng lại, người săn sóc nàng dâu đem một đầu hồng đoạn đưa cho hấn cầm, Hoàng Phủ Duật nghe thấy một cỗ nồng hậu vị thuốc đông y, bên cạnh truyền đến tiếng ho khan, người nọ ho đến thê thảm, mỗi lần đều ho khan đến nổi khăn khăn, một tiếng ho sắc súa kia giống như là muốn đem tâm phế mà ho ra.

Đây là Bạt Thác Vô Nhược?

Bạt Thác Vô Nhược trong lời đồn từ nhỏ liền thể nhược, hơn nữa sống lâu không đến hai tháng?

Hoàng Phủ Duật chìm vào u ám.

“Nhất bá thiên địa ” tiếp theo là một loạt các nghi lễ như người bình thường thành thân vẫn làm, xong tứ lễ, Hoàng Phủ Duật bị khiên tiến hỉ phòng.

Người săn sóc nàng dâu tại bên tai dặn dò ba điều đối đãi phụng dưỡng, cùng với nữ nhân nên tam tòng tứ đức, ước chừng một khắc đồng hồ, thẳng đến khi Bạt Thác Vô Nhược ho khan tiến vào trong phòng, nàng mới thay đổi khuôn mặt, cười hi hi ra khỏi phòng.

“Người..... Khụ khụ khụ.....” Người nọ mới vừa mở miệng liền ho không ngừng, chờ khi hấn có thể tiếp tục nói chuyện, cũng không biết trải qua bao lâu.

“Bôn ba..... Khụ khụ khụ..... Nhiều ngày, vất vả..... Khụ..... Người.”

===

3. Chương 3

Hoàng Phủ Duật lẳng lẳng nghe hắn nói, vẫn chưa mở miệng, cũng không có hành động gì, nhưng thật ra trong lòng đã bắt đầu nghĩ đợi lát nữa làm sao một quyền đánh bất tỉnh hắn, rồi mới rời đi nơi này.

“Ta giúp ngươi bắt hỉ khản.”

Lời hắn thốt ra không bao lâu, Hoàng Phủ Duật trước mắt một mảnh ánh sáng.

Ánh sáng làm cho hắn nheo mắt lại, người trước mặt khuất trong tối, mặt có chút thấy không rõ lắm, chỉ loáng thoáng, Hoàng Phủ Duật tựa hồ thấy hắn hướng mình lộ ra tươi cười.

Ấm áp cười.

“Đã đói bụng. Khụ khụ khụ ” Hắn khom người che miệng ho khan. Chờ sau khi hắn ngừng ho, hai má hắn đã đỏ lên, hơi thở vì suyễn.

Hắn lộ ra nụ cười áy náy. “Thực xin lỗi, ta thân thể không tốt lắm. Bụng đói không?”

“Tạm tạm”.

“Đến ăn một chút gì đi.” Bạt Thác Vô Nhược đi đến bên cạnh bàn, gấp chút đồ ăn vào trong bát.

Hoàng Phủ Duật lúc này mới thấy khuôn mặt hắn, sắc mặt so với người bình thường tái nhợt hơn rất nhiều, diện mạo bình thường, nhưng trên người hắn lại phát ra một cỗ khí chất tao nhã.

Cùng với bộ dáng hắn tưởng tượng, có chút không giống.

Hắn nghĩ đến Bạt Thác Vô Nhược người này phải là cường thế, không nghĩ tới người của hắn cũng bình thường như tên hắn, chán ghét.

“Còn chưa có giới thiệu với ngươi, tên của ta là Bạt Thác Vô Nhược, còn ngươi?” Hắn lễ phép hỏi lại.

” Hoàng Phủ Duật “. Hắn cũng rõ ràng, hoàn toàn không tính toán giấu diếm, báo ra tên thật.

Bạt Thác Vô Nhược ngó ra một chút, nghi hoặc : “Ngươi không phải Tử Hồng công chúa?”

“Đó là hoàng tử ta”.

“”Vậy ngươi là ?”

“Ta là đệ đệ nàng.”

“Đệ đệ? !” Hắn hoảng sợ. ” Cho nên ngươi là thân nam nhi?” Hắn vẻ mặt kinh ngạc.

“Không giống sao?”

“Ngươi. nhìn tốt lắm.”

Cũng khó trách, Bạt Thác Vô Nhược bộ dạng bình thường như vậy, đại khái là lần đầu thấy một thiếu niên anh tuấn như hắn, cho nên mới phân không rõ hắn là nam hay nữ. Hoàng Phủ Duật ở trong lòng hừ cười.

Từ nhỏ đến lớn, Hoàng Phủ Duật nghe qua không dưới trăm ngàn lời ca ngợi dung mạo của hắn. Mà chính hắn cũng biết hắn ngày thường đoạt tầm mắt người khác như thế nào, ít nhiều có chút kiêu ngạo.

Hỉ quan trên đầu hắn rất nặng, hắn lắc lư đến trước bàn ngồi xuống, bưng lên bát Bạt Thác Vô Nhược đã gấp thức ăn cho hắn, mau chóng lấp thức ăn cho đầy cái bụng đói.

Bạt Thác Vô Nhược thấy hắn tự nhiên như thế không khỏi giật mình, ngồi bên cạnh hắn, phát ngốc.

Hoàng Phủ Duật lạnh mắt liếc hắn: ” Ngốc cái gì? Ngươi cũng ăn a.”

Đợi lát nữa điền đầy bụng, hắn còn phải chạy lấy người. Phải dưỡng tinh thần mới được.

“ Hảo.” Bạt Thác Vô Nhược lên tiếng trả lời, bưng bát dùng bữa.

Một chén cơm rất nhanh hết, buông bát, nhìn thấy bầu rượu trên bàn, hắn liền rót cho mình một chén, rồi sau đó bưng lên uống cạn một hơi, rượu ngọt ngào, hắn thấy một chén nhỏ còn chưa đủ, dứt khoát cầm lấy

bầu rượu giữa đầu uống, đến ngậm cuối cùng hẳn nhớ tới còn có Bạt Thác Vô Nhược, mới buông bầu rượu rót cho hẳn ta một chén ” Còn sót lại, cho người đi”.

“Cảm tạ. Cảm tạ.”

Hắn lại nâng chung trà lên, đem nước trà toàn bộ nhập bụng.

Hoàng Phủ Duật đỡ xuống y phục trên người :” Người có quần áo không?”

“Ta đưa cho người.” Từ tủ quần áo lấy ra một bộ y phục màu trắng đưa cho hắn.

Hoàng Phủ Duật tiếp nhận mặc vào, chuẩn bị xong, tính toán lập tức rời khỏi hoàng cung, hẳn phải vội vã quay về Viêm Di quốc.

“Người phải đi ?”

“Đối, ta chỉ là thay thế Hồng nhi sang đây, không tính toán ở lâu.”

“Nhưng. Ngày mai còn phải hướng phụ hoàng thỉnh an, người đi rồi, ta nên làm sao?”

Hoàng Phủ Duật thật ra không nghĩ tới vấn đề này, bất quá này cũng không phải chuyện của hắn, người phải lo lắng là Bạt Thác Vô Nhược, sau khi hắn rời đi, trách nhiệm này liền bỏ lại trên người Bạt Thác Vô Nhược.

Hồng nhi được gả sang đây là sự thật, hôm nay ở đại diện Huyền Vũ quốc chúng thần đều có thể làm chứng, Hồng nhi đã thành người của bộ tộc Bạt Thác, nữ nhân gả đi rồi như nước tràn khỏi bát, cùng Viêm Di quốc không còn can hệ. Hồng nhi ở Huyền Vũ quốc mất đi, cũng là trách nhiệm của Huyền Vũ quốc.

“Đó là chuyện của người.”

Hắn bỏ lại một câu, cước bộ rời đi.

Chân trái hớn hở bước ra khỏi hỉ phòng đồ thảm, đột nhiên thân thể hắn cứng đờ, một cỗ táo nhiệt từ dưới bụng dâng lên, hẳn hoài nghi xoay người trừng Bạt Thác Vô Nhược trong nội thất. “Người hạ được gì trong rượu?”

“Được.” Bạt thác vô nhược sững sốt, chính mình mới vừa rồi cũng uống một ngụm nhỏ, chỉ một thoáng một cỗ nhiệt khí khó hiểu từ dưới bụng cũng dâng lên :”Ta, ta. Đây là cái gì?”

Hoàng Phủ Duật trở lại trong phòng, đem cửa đóng lại.

Bước một bước đã tới trước mặt hắn: “Người đối ta hạ xuân dược?”

Bạt Thác Vô Nhược liên tục lắc đầu, phủ nhận, “Ta. Ta không có. Ta cũng không rõ ràng.” Toàn thân khô nóng, cái trán thấm mồ hôi.

Hoàng Phủ Duật căn bản không tin nhiệm hắn, trong đầu đột nhiên nghĩ đến, nếu hôm nay là Hồng nhi, vạn nhất Hồng nhi uống xong rượu, như vậy, như vậy, Hồng nhi không phải bị người trước mắt cướp đi trong sạch?”

Quả nhiên người này cũng không giống bề ngoài như vậy.

Cầm thú!

Một đạo lửa giận nổi lên, hơn nữa trong cơ thể còn có dục hỏa. Làm cho Hoàng Phủ Duật mất lý trí.

Hắn thô lỗ túm trụ cổ tay Bạt Thác Vô Nhược ném lên giường :” Nghĩ muốn ở phía trên sao? Nếu khát vọng như vậy ta đến thỏa mãn người!”

“Người làm gì?” Hắn thu nhanh vạt áo, liên tục lui về sau.

” Nghĩ động vào Hồng nhi sao, ta muốn cho người vì việc này trả giá đắt”.

===

Oài, vẫn chưa có xôi thịt nhỉ?

4. Chương 4

Bạt Thác Vô Nhược so với Hoàng Phủ Duật có cao hơn một chút, nhưng thân thể lại đơn bạc, có lẽ là do nhiều năm sinh bệnh, miệng tuy không ngừng nói “Không muốn không muốn”, nhưng giãy giụa lại không có bao nhiêu lực đạo, chẳng bao lâu đã bị Hoàng Phủ Duật phần nộ lột hết y phục, trong nháy mắt thân thể quang lỏa.

Dược tính bắt đầu phát tác, Bạt Thác Vô Nhược ban đầu còn có chút hành động chống cự, không bao lâu đành buông xuôi, nằm ở trên giường càng không ngừng thở dốc, hai mắt sưng mù.

Hoàng Phủ Duật uống hết cả một bình rượu xuân dược, tình huống cũng không tốt hơn chút nào, dược tính tại trong cơ thể hắn phát huy, dục hỏa thiêu đốt dưới bụng.

Lửa giận cùng dục hỏa trong lòng hắn đồng thời thiêu đốt, lý trí giống như một mảnh giấy sớm bị đốt thành tro bụi, Hoàng Phủ Duật túm lấy Bạt Thác Vô Nhược hư nhược ở trên giường.

Bạt Thác Vô Nhược vì dược tính hạ thể thẳng đĩnh, Hoàng Phủ Duật làm như không nhìn thấy cái kia, trực tiếp sờ cùc huyết phía sau hắn, kéo xuống quần dài, hướng đến chỗ chặt chẽ không có lấy một khe hở kia lập tức sáp nhập.

Đau đớn mãnh liệt làm cho Bạt Thác Vô Nhược nửa thân trên co giật, hắn mồ hôi đầm đìa, ngay cả nước mắt cũng chảy xuống.

Này không phải là Hoàng Phủ Duật sơ thường nhân sự (không hiểu việc đời), từ lúc mười ba, mười bốn tuổi hắn đã được dâng vài phi tử thị tẩm, tình ái loại này đối với hắn mà nói tuyệt không xa lạ. Chính là, giờ phút này người dưới thân hắn cùng hắn đồng tính, ước chừng so với hắn còn cao lớn hơn, khí quan (cái í í ...) của nam tử dưới thân có lúc còn chạm đến bụng hắn, làm cho người ta nghĩ muốn xem nhẹ cũng khó.

Nhưng hắn đã không quản được nhiều như vậy.

Dục vọng thô to một nửa không thể vào, thật sự chặt, hắn đành phải rút ra, hướng hạ thể Bạt Thác Vô Nhược xoa nhẹ, Bạt Thác Vô Nhược bán mị mắt, miệng ngâm khẽ, rất nhanh tiết ra.

Hoàng Phủ Duật dùng trục bạch hổ bắn ra xoa lên hạ thể chính mình, đem hai chân Bạt Thác Vô Nhược tách ra, dùng sức sáp nhập, cũng không quản hắn đau đến khóc thét, hung ác mà luật động.

Hắn giống như điên cuồng đoạt thân thể Bạt Thác Vô Nhược, trong cơ thể hắn một lần lại một lần địa sáp, sau khi bắn ra một lần, dược tính vẫn không hề hoãn hạ, ngược lại càng thêm hung mãnh, phúc khí mau chóng rắn trở lại.

Không biết chính mình đã bắn bao nhiêu lần, cũng không quan tâm đến Bạt Thác Vô Nhược có thể chấp nhận hay không, hắn đã không còn lý trí, thần trí ngơ ngẩn cứ thế địa sáp, trừu tồng.

Mới vừa mở mắt, đau đớn lập tức nảy lên, Hoàng Phủ Duật mày kiếm nhíu chặt, vắt óc nhớ lại.

Đầu thực đau.

Đây là say rượu đi.

Hắn nửa ngồi dậy, chân móng thuận thể chảy xuống đến bụng, chính mình nửa người trên đứng là quang lỏa.

Hoàng Phủ Duật nghi hoặc, cúi đầu liếc mắt, thấy trên giường một đống hỗn độn, một thoáng thở dốc vì kinh ngạc.

Trên giường vết máu loang lổ, làm người ta kinh hãi.

Mà bên cạnh lại không có một ai.

Thấy vết máu trên giường, không nghĩ cũng biết tối hôm qua khẳng định lộng thương hắn, thương thể kia khẳng định không nhẹ.

Hắn đều đã bị thương, còn muốn đi đâu?

Nhìn một bãi đen sẫm vết máu trên giường, Hoàng Phủ Duật trong đầu có điểm nặng nề, cảm giác nói không nên lời, tựa hồ có chút áy náy.

Tối hôm qua đang lúc mơ hồ tựa hồ có nghe thấy Bạt Thác Vô Nhược cầu xin tha thứ, hiện tại nhớ tới, lại có chút không đành lòng.

Hoàng Phủ Duật nhặt y phục trên mặt đất lên, phủi phủi đi tro bụi, rồi sau đó mặc vào.

Chuẩn bị xong, hần vốn định rời đi, nhưng vừa nghĩ tới tối hôm qua người dưới thân hần khóc đến đáng thương, chân giống như có mấy ngàn cân nặng, nâng cũng nâng không dậy nổi. (coi như anh còn có lương tâm ==>)

Hần đành phải ở lại trong phòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàng Phủ Duật còn đang thất thần, cửa bị đẩy ra, Bạt Thác Vô Nhược tiến vào, tư thế đi đường có chút kỳ quái, ban đầu vốn là mặt tái nhợt giờ lại càng thêm trắng bệch.

Hần vẫn chưa đóng cửa, vài cung nữ bưng đồ ăn tiến vào đặt lên bàn, hướng hai người cung kính khom người, sau đó rời đi.

Bạt Thác Vô Nhược lúc này mới đem cánh cửa đóng lại.

Hần trốn tránh ánh mắt Hoàng Phủ Duật, dùng tư thế quái dị đến gần bên cạnh bàn, “Đói bụng sao? Nhanh lên ăn đi.”

“Người đi đâu?”

“Đi đến thỉnh an phụ vương, người yên tâm, ta đã nói cùng phụ vương người ở trong phòng nghỉ ngơi, người sẽ không làm khó dễ người.” Nói xong, hần khom người ho khan vài tiếng.

“Người không sao chứ?”

Hần cười khổ lắc đầu.

“Ta là hỏi thân thể người.”

Hần đỏ mặt, lắc đầu.

Hần ngồi xuống ghế, chỉ một thoáng sắc mặt thay đổi, một trận hồng một trận xanh.

Hoàng Phủ Duật trong lòng hiểu rõ, nắm cổ tay của hần, tha đến bên giường.

“Người làm gì chứ? Ta không cần.....” Bạt Thác Vô Nhược bị dọa sợ, nghĩ đến Hoàng Phủ Duật vừa muốn đối hần thực hiện hình phạt tàn khốc tối hôm qua, liền giãy giụa đứng lên.

“Câm miệng.” Hoàng Phủ Duật đè hần lại, kéo quần của hần xuống.

Sau một hồi lâu thăm viếng, hần sắc mặt khó coi như mây đen kéo tới, phảng phất còn có chút áy náy. “Người nơi này có được không?”

Mặc kệ xuân được kia có phải Bạt Thác Vô Nhược hạ hay không, mình đem hậu huyết hần biến thành thăm như thế thật không đành lòng, cũng thật sự rất không nên.

Bạt Thác Vô Nhược khẳng định đau muốn chết đi? Mặt đều trắng bệch như vậy, lại phải thay một cái thê tử như Hoàng Phủ Duật đây, sáng sớm không thể không chạy tới hướng Huyền Vũ vương thỉnh an.....

Hần thật là một tên người tốt thôi tha.

===

5. Chương 5

“Cần được làm gì vậy?”

“Người nơi này rất đau đi?” Hần sờ miệng vết thương, nghe thấy bên tai truyền đến tiếng hút không khí.

“Đừng, đừng.....”

“Ta giúp người bơi được, được để chỗ nào?”

“Ta tự mình làm.”

“Chính người?” Hoàng Phủ Duật hồ nghi chọn mi, “Xác định có thể?”

“Có thể.” Hấn chặt vật kéo quần lên. Thắt tha thắt thểu đi đến một bên mộc quỹ, mở ra, lấy ra một bình sứ, quơ quơ thân bình. “Chính mình có thể bơi được.”

“Hảo, để cho chính người tự sát được.”

Nghe hấn nói như thế, Bạt Thác Vô Nhược nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lộ ra tươi cười âm áp.

“Người còn ngốc cái gì, hiện tại mau sát đi a!”

Hấn giật mình, tươi cười nhất thời cũng rụng. “Ta tối nay tái sát.”

“Hiện tại sao không được, phải đợi đến khi nào mới có thể bơi được?”

Hoàng Phủ Duật kiên trì làm cho Bạt Thác Vô Nhược không tìm được lý do cự tuyệt, Hoàng Phủ Duật thấy Bạt Thác Vô Nhược xui mắt, đi từng bước một lên giường, trên mặt lập tức biến sắc, đỏ lên.

Hấn cởi quần, lộ ra địa phương tối hôm qua làm cho Hoàng Phủ Duật lưu luyến nhất, mở ra bình sứ, lấy chút được mỡ màu trắng ngà, động tác tạm dừng, đối Hoàng Phủ Duật một bên đang quan sát nói: “Người..... Có thể xoa người được không?”

“Ta phải nhìn người sát mới được, nếu người có chỗ nào người không xoa, ta hảo nói cho người.”

Vẫn đang không lay chuyển được cổ chấp của hấn, Bạt Thác Vô Nhược đành phải dưới cái nhìn không chớp mắt của Hoàng Phủ Duật mà lau được, vốn đã không có thói quen ở trước mặt người khác sát được, lại còn lộ ra bộ vị làm người ta cảm thấy thẹn, hấn tùy ý vẽ loạn vài cái, liền coi như xong.

“Người bên trong còn chưa làm.”

“Bên trong..... Không cần.”

“Kia sao vậy?” Hấn đến gần, đè Bạt Thác Vô Nhược xuống, “Quên đi, nhìn người chậm rãi vuốt vuốt, ta giúp người bơi được đi.”

“Không, không cần.....” Hấn lại bắt đầu giãy giụa lên.

“Người đừng náo loạn.” Nói xong, hấn ngăn lại Bạt Thác Vô Nhược vặn vẹo, lấy một ít được lên đầu ngón tay, tách ra hai mảnh cánh hoa, vói vào huyết nhĩ còn khê nhếch, ngón tay vòng vo vài vòng, sau khi xung quanh nội bích đều đã bôi được hảo, hấn mới thu tay.

Hấn vừa mới buông lỏng tay, Bạt Thác Vô Nhược lập tức kéo quần lên, “Cám ơn.”

“Ta buổi tối sẽ giúp người bơi được.”

“Còn muốn?”

“Thương thế kia của người đâu chỉ là nhất thời nửa khấc. Tóm lại, làm cho người bị thương là lỗi của ta.”

Bạt Thác Vô Nhược lắc đầu, cười khỏ, “Không, không phải là người sai, là ta. Ta hỏi qua phụ vương chuyện kê đơn trong rượu, đúng là do phụ vương sai sử, nếu ta có thể nghiêm khắc dặn dò, không cho người đem xuân được lẫn vào trong rượu, chuyện tối ngày hôm qua sẽ không sẽ phát sinh.”

Này không phải hấn lỗi? Rượu mừng đưa vào trong phòng, quá trình này qua tay rất nhiều người, cho nên trong rượu mừng bỏ được căn bản là dễ dàng. Người này chính là thích đem sai đổ hết lên vai mình, muốn làm người tốt. Hoàng Phủ Duật ở trong lòng thâm nghĩ.

“Tại sao phải hạ xuân được?”

Bạt Thác Vô Nhược bắt đắ dĩ cười khê vài tiếng, “Người cũng nghe qua chuyện của ta đi? Chẳng bao lâu sau, ta sẽ biến mất ở trên đời này. Phụ vương từng có bốn vị hoàng tử, nhưng mỗi người đều ngoài ý muốn

đều tạ thế, cuối cùng chỉ còn lại ta, Huyền Vũ quốc trước mắt không có con nối dòng, nếu hai tháng sau ta chết thật, cũng phải có con tự lưu lại mới được, cho nên phụ vương hôm qua mới sai người tại rượu bỏ được. Thật sự thật xin lỗi, làm cho chuyện của người càng ngày càng phức tạp”

“Vậy người hiện tại nên lo liệu thế nào?”

“A?” Bạt Thác Vô Nhược khó hiểu.

“Ta là thân nam nhi, không có biện pháp giúp người sinh hạ hài tử.”

Bạt Thác Vô Nhược lại lộ ra một nụ cười ảm áp, nụ cười này như có lưu nhiệt độ, làm ảm áp cả Hoàng Phủ Duật, “Không quan hệ, không phải là chỉ còn mình ta là một hoàng tử.”

Cái này làm cho Hoàng Phủ Duật không rõ, hần mở miệng hỏi, nhưng Bạt Thác Vô Nhược vẫn chưa trả lời, chính là lại cho hần nhất mặt tươi cười.

“Đúng rồi, người lúc nào thì rời đi?”

“Chờ người thương thế tốt một chút sẽ đi.”

“Phải không?” Bạt Thác Vô Nhược vẽ mặt có chút mất mát, mi mắt rũ xuống, không biết trong lòng nghĩ gì, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Hoàng Phủ Duật cũng không phản ứng, hần đã đói bụng, bước thong thả đến trước bàn, bắt đầu dùng đồ ăn sáng, chậm rãi suy ngẫm.

“Cái kia ” bên tai truyền đến thanh âm Bạt Thác Vô Nhược .

“Cái gì?”

“Người phải đi sao?”

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Bởi vì..... Bởi vì ” hần ngập ngừng hạo một phen, vẫn chưa nói ra nguyên nhân.

“Người nói thẳng thỉnh cầu của người đi.”

“Cũng không có gì xin người ở lại chỗ này hai tháng được không? Hai tháng là tốt rồi, có lẽ không cần đến hai tháng, chỉ có một tháng cũng không chừng.”

“Nguyên nhân?”

“Ta sắp chết, cho nên ta hy vọng tại thời điểm cuối cùng rời khỏi nhân sinh, ta ít nhất không phải cô đơn một người. Người nguyện ý giúp ta toàn vẹn vượt qua lễ trình cuối cùng này được không?” Rũ xuống mi mắt, hần sâu nảo nói.

Đột nhiên một cỗ khí từ trong cơ thể dâng lên, hần khom người che môi ho mãnh liệt , ngực liên tiếp đau, ho khan xong, hần mở lòng bàn tay ra, trên tay một mảnh màu đỏ, khóe môi tràn ra một cái hồng ngân, hần suy yếu cười, “Xem đi, ta thật sự sắp chết.....”

===

Cuối tuần ta lại bận nên không có chương mới

Hẹn gặp mọi người và tuần sau ^^

6. Chương 6

Hoàng Phủ Duật đáp ứng thỉnh cầu của Bạt Thác Vô Nhược, ở lại Huyền Vũ quốc đợi đến sinh nhật y.

Hần hần là sớm rời đi mới phải, nhưng ngày ấy nhìn thấy gương mặt kia của Bạt Thác Vô Nhược, chung quy vẫn là không có biện pháp quyết tâm rời đi.

Bạt Thác Vô Nhược trên người lúc nào cũng tỏa ra mùi dược liệu, y hướng hần giải thích rằng, là do y uống được nhiều năm mà ra, mỗi ngày đều phải uống từ hai đến ba bát dược, uống lâu ngày, hương vị của dược liệu đã tự nhiên bám lên người y.

Hần thật ra chưa có nghe người ta nói qua chuyện lạ này, làm gì có người nào uống nhiều dược, thì trên người cũng sẽ có vị dược đồng y? Rõ là ngụ ý biện.

Bởi vì Hoàng Phủ Duật thay mặt Hoàng Phủ Tử Hồng đến Huyền Vũ quốc, ở trong cung, thân phận của hần là hoàng tử phi, là thê tử của Bạt Thác Vô Nhược, mang thân phận nữ nhân, không có biện pháp khác, Hoàng Phủ Duật đành phải thay nữ trang, che dấu tai mắt người khác.

Ở trong này đợi mấy ngày, cảm thấy dược có chút nhàm chán.

Nhìn Bạt Thác Vô Nhược cả ngày nếu không phải là đọc sách, thì cũng ngồi đó ngẩn người, hễ ngồi xuống là phải vài canh giờ, cũng không biết y suy nghĩ cái gì.

Hỏi y, y cũng chỉ cười cười.

“Người chẳng lẽ chưa từng nghĩ muốn làm chuyện gì sao?”

“Ta còn có thể làm cái gì a?” Y tiêu cực hỏi lại. “Ta rất nhanh sẽ chết, là một người hàng ngày sinh hoạt để chờ chết, còn có thể chờ mong cái gì a?”

“Đi ra ngoài một chút đi!”

Y lắc đầu, “Ta không muốn nhìn thấy sự thương hại trong mắt bọn họ, nếu như vậy, ta thà rằng ở mãi trong phòng.”

“Người, người này.....” Hoàng Phủ Duật một phen kéo hần, “Đi! Chúng ta đi ra ngoài cho thoáng!”

“..... Ta không muốn.”

“Nếu người không đi, ta đây sẽ lập tức quay về Viêm Di quốc!”

Bạt Thác Vô Nhược cố vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn là theo ý Hoàng Phủ Duật. “Được rồi.”

Y không nên cô độc một mình, rất tịch mịch.

Bọn họ thay cung phục ra, Bạt Thác Vô Nhược làm cho Hoàng Phủ Duật không bị người khác nhận dạng rồi mang ra khỏi cung, Bạt Thác Vô Nhược nghĩ rằng Hoàng Phủ Duật nói “Đi ra ngoài cho thoáng” chỉ là ở trong cung tản bộ, không nghĩ tới thật sự “Đi ra ngoài”, ly khai hoàng cung.

Hai người đến trà lâu nghỉ chân, thưởng thức trà.

Bên cạnh trà lâu có 1 cái hồ nước tự nhiên không nhỏ, mặt nước dưới ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh.

Bên hồ có rất nhiều hài đồng đang chơi trò trốn tìm, hai người dựa vào cửa sổ lâu hai, còn có thể nghe thấy thanh âm của nhóm hài đồng đang vui cười, tiếng cười vui vẻ làm cho lòng người không khỏi vui sướng theo.

“Đi ra ngoài một chút đúng là không tồi phải không?” Hoàng Phủ Duật uống 1 ngụm nước trà.

“Àn.” Y cười gật đầu. “Đây là lần đầu ta xuất cung, có chút hưng phấn.”

“Nga, tại sao lại là lần đầu?”

“Một phần là bởi vì thân thể suy yếu nên bị cấm ra khỏi cửa, nguyên nhân khác là từ nhỏ đến lớn ta bị ám sát vô số lần, vì trong cung có hộ vệ bảo hộ cho nên không có việc gì, nếu xuất cung mà lọt vào tập kích, hộ vệ không có biện pháp đem hết toàn lực ra bảo hộ ta, bởi vậy ta bị cấm xuất cung.”

Hoàng Phủ Duật ha một tiếng, không dám tin, lẩm bẩm nói, “Chưa hề ra khỏi cửa a.....”

Bạt Thác Vô Nhược mỉm cười, cũng không trả lời hần.

Nâng chén trà lên, tao nhả uống vài hớp.

Tựa hồ như để xác minh lời nói của Bạt Thác Vô Nhược có thể tin tưởng tuyệt đối, lập tức, không biết từ đâu xuất hiện vài tên Hắc y nhân, mỗi người trong tay đều có vũ khí.

“Xuất hiện rồi.” Bạt Thác Vô Nhược mở miệng, bình tĩnh nói.

“Không cần người nói ta cũng biết.”

“Ta không biết võ công.”

“Người muốn ta bảo hộ người?” Hoàng Phủ Duật trừng mắt liếc y một cái.

Lạnh nhạt lắc đầu, “Không, ta hy vọng người có thể dừng động gì đến ta, tánh mạng của ta sớm hay muộn cũng sẽ bị Diêm vương cướp đi, chết sớm hay chết muộn cũng có khác gì nhau, người đi nhanh lên đi, mục tiêu của bọn họ là ta.” Y sớm đã không còn để ý đến sinh tử, cho nên mới có thể biểu hiện trầm tĩnh như thế, gặp nguy nhưng không loạn.

Hoàng Phủ Duật lại nhìn không được trừng mắt liếc y thêm một cái, lời hay đều để cho y nói hết, nếu hắn không cứu y, không phải có vẻ là hắn không có lương tâm sao?

“Ta sẽ cứu người !”

“Không, không cần, người trốn đi nhanh lên.”

“Ta nói ta sẽ cứu người chính là sẽ cứu người!” Hoàng Phủ Duật trả lời vừa cổ chấp vừa bá đạo.

Muốn đùa cái vậy chứ, ngạn ngữ không phải có câu “Một đêm phu thê suốt đời ân nghĩa” sao? Hắn dù sao cũng đã thưởng Bạt Thác Vô Nhược cả 1 đêm, hiện tại nếu vứt bỏ y mà chạy trốn, vậy không giống 1 nam nhân a!

Không được, tự tôn không cho phép hắn làm như thế!

Hắn khom người ôm lấy Bạt Thác Vô Nhược, “Người ôm chặt ta.” Nói xong, hắn hướng ngoài cửa sổ nhún người nhảy qua, gia tăng cước bộ, có thể trốn bao lâu thì tính bấy lâu.

Muốn đánh nhau ít nhất cũng phải đến 1 nơi trống trải.

Hắn vừa phóng đi vừa nhìn xung quanh, nhìn thấy phía trước là 1 rừng cây lớn, hắn xoay chân, hướng phương phía đó lao đi.

Hắc y nhân đuổi theo sát phía sau, Hoàng Phủ Duật cơ hồ có thể cảm thấy sát ý của bọn họ.

Hắn vừa mới nhìn sơ chung quanh một lần, đại khái có năm tên Hắc y nhân, phần thắng nhiều ít thì hắn cũng không xác định được, dù sao võ công luôn luôn không phải thứ hắn giỏi nhất, hắn chỉ học sơ qua mà thôi, bản thân có thể toàn vẹn trở ra hay không đều rất khó định đoạt, huống hồ bên cạnh còn dẫn theo người không biết võ công như Bạt Thác Vô Nhược.

=====

Ta mới tiếp quản bộ này do đó nếu văn phong có khác với tỷ ta thì xin các nàng cũng thông cảm cho^^, bản thân ta cũng khá thích bộ này nhưng vì lúc đầu đã ôm quá nhiều bộ nên ta giới thiệu sang cho tỷ ta^^, nhưng bây giờ nó lại về tay ta làm tiếp, nếu có thể(tức là tỷ hoàn thành luận án trước khi ta hoàn bộ này) thì ta sẽ làm hết bộ này^^, do đó mong các nàng chiếu cố ủng hộ nga^^

7. Chương 7

Hắn vừa mới nhìn sơ chung quanh một lần, đại khái có năm tên Hắc y nhân, phần thắng nhiều ít thì hắn cũng không xác định được, dù sao võ công luôn luôn không phải thứ hắn giỏi nhất, hắn chỉ học sơ qua mà thôi, bản thân có thể toàn vẹn trở ra hay không đều rất khó định đoạt, huống hồ bên cạnh còn dẫn theo người không biết võ công như Bạt Thác Vô Nhược.

Chỉ giây lát, nhờ công phu hắn đã bay đến bên trong rừng cây rậm rạp. Phi thân lên 1 cành cây khô, che đậy thân ảnh, nhưng hắn vẫn không dừng lại, một đường tiếp tục hướng bên trong xông tới.

“Người có biết cách để lát nữa đi ra ngoài không?”

“Có thể bảo toàn tính mạng đã là tốt rồi, còn quản tới việc có thể thoát ra hay không sao?” Hấn trả lời lại 1 câu.

Chạy hết một đoạn đường, trên người còn bết thêm Bạt Thác Vô Nhược có dáng người so với hấn lại cao hơn, Hoàng Phủ Duật thể lực cạn kiệt, cước bộ bất giác đang dần chậm lại, hắc y nhân đuổi kịp, bao quanh vây quanh bọn họ, cản trở đường đi.

Hấn buông Bạt Thác Vô Nhược xuống, “Ngươi sợ phải nhìn thấy máu sao?”

“Có chút sợ. Ngươi thì sao?”

“Ta cũng vậy, bắt quá vì tính mạng, vẫn phải xem.” Hoàng Phủ Duật đem Bạt Thác Vô Nhược kéo đến trước người mình, đè đầu y xuống, vùi vào vai trái của hấn, “Nếu sợ, thì đừng xem, nhắm mắt lại, chúng ta sẽ toàn vẹn mà trở ra.” Rút ra Viêm Long kiếm mà hấn mang theo từ hoàng cung Viêm Di quốc, nghênh chiến.

Võ công của hấn tuy không hơn kém, nhưng nếu nói tốt thì cũng không tốt, nhiều lắm là khi cùng người khác ứng chiến, nếu đánh không lại, có thể sử dụng thuật đào thoát mà toàn vẹn trở ra. Cho nên Hoàng Phủ Duật nếu nói về khinh công so với võ công thì giỏi hơn.

Hiện tại một mình phải đối mặt với năm địch nhân, hiển nhiên có chút cố sức.

Ít nhất cũng phải giải quyết hai tên, rồi mới trốn tiếp.

Một hồi so chiêu vòng vo, đối mặt với năm người liên tục công kích, Hoàng Phủ Duật dần dần bị dồn vào thế hạ phong. Nguy rồi, chẳng lẽ hấn thực sẽ bị Bạt Thác Vô Nhược hại chết sao?

Hấn không tự chủ được mà tròng mắt liếc y một cái. Từ khi gặp y, sự tình đều bị đảo lộn hết cả.

Đầu tiên là uống lầm rượu có xuân dược, rồi lại nhận lời cầu xin của Bạt Thác Vô Nhược tạm thời nam phần nữ trang ở lại Huyền Vũ quốc, hiện tại ra cung hít thở không khí, thì lại gặp thích khách!

Hấn cùng bọn họ thực lực cũng không đến nỗi kém quá xa, nhưng vì mới vừa rồi ôm Bạt Thác Vô Nhược bay một đoạn đường, hiện tại còn muốn yểm hộ y nên mới rơi vào thế hạ phong, nếu tiếp tục đánh nhau như vậy, có thể sẽ phải thực sự ném mùi thất bại.

Hấn ở trong đầu vòng vo suy nghĩ một hồi, đột nhiên linh quang chợt lóe.

Thân thủ sở vào trong vạt áo, rồi vung tay lên!

Hắc y nhân phát ra tiếng khóc thét thất thanh, ô mắt của ta.

Cơ hội tới rồi!

Hoàng Phủ Duật lười động đao giết bọn họ, kéo Bạt Thác Vô Nhược chạy trốn chết, Bạt Thác Vô Nhược thân thể vốn kém, chạy một đoạn đường ngắn, liền càng không ngừng ho, Hoàng Phủ Duật lo lắng nhìn y một cái, lại nhìn phía sau, cuối cùng cũng ôm lấy Bạt Thác Vô Nhược, dùng thể lực cuối cùng của hấn, thi triển khinh công.

Một khắc qua đi, hấn chậm lại, thể lực đã sớm cạn kiệt, trên mặt đều là mồ hôi, thở không ra hơi buông Bạt Thác Vô Nhược xuống, “Phù phù..... Hấn là không có việc gì nữa..... Chạy tiếp đi.”

“Cám ơn.”

“Đừng cảm tạ, chờ lúc thoát được hãy tạ ơn, nhanh lên đi, bọn họ rất nhanh sẽ đuổi tới.” Hấn thúc giục, không dám lơ là, nhắc chân, gia tăng cước bộ.

Càng sâu bên trong, sơn đạo càng khó đi, có lẽ tới hôm qua trời mưa, nên mặt đất lầy lội vô cùng, mặt đường không hề bằng phẳng, mà là cực kỳ gập ghềnh.

Bạt Thác Vô Nhược đi theo phía sau hấn, ngưng thần mà chăm chú nhìn mặt đường đi, bởi vì y vẫn cúi đầu, hoàn toàn không phát hiện thân thể mình càng ngày càng nghiêng, đột nhiên dưới chân bị trượt, “A.....” y kêu to một tiếng.

Nghe thấy thanh âm của y, Hoàng Phủ Duật quay đầu lại, nhìn thấy Bạt Thác Vô Nhược rơi xuống vách núi, hấn xuất ra khinh công hướng phía y bay tới, cầm tay y, vốn nghĩ muốn kéo y lên, định cứu người nhưng thể nào lại thành cùng Bạt Thác Vô Nhược ngã nhào xuống dưới, Hoàng Phủ Duật ôm chặt Bạt Thác Vô Nhược, thân thể ở sườn núi quay cuồng hơn mười vòng.

Thoáng chốc, Hoàng Phủ Duật trong đầu chỉ còn một ý niệm.

Quả thực ở cùng Bạt Thác Vô Nhược, là 1 chuyện không hề tốt!

Cũng không biết hôn mê bao lâu, khi tỉnh lại Hoàng Phủ Duật thấy Bạt Thác Vô Nhược nằm trong ngực mình vẫn đang mê man.

Nhìn nhìn tứ chi, trừ bỏ vết trầy ngoài da rất nhỏ, thì nói chung là không có thương tích gì.

Lắc lắc tay áo Bạt Thác Vô Nhược, “Uy, uy, Bạt Thác Vô Nhược.....”

Kêu một hồi, y cũng mở mắt ra, có chút mơ hồ, “A?”

“Đừng a nữa, nhanh đứng lên, phải mau trở lại hoàng cung mới được.”

Bạt Thác Vô Nhược lúc này mới tỉnh hẳn, liên tục “Nga nga” vài tiếng, rời khỏi người Hoàng Phủ Duật, bò dậy, đứng lên, y hơi hơi nhú mi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, đầu có chút mơ hồ mà thôi.”

Hoàng Phủ Duật đứng dậy, trên áo trắng tinh, đã bẩn một mảnh, phui cũng phui không xong.

“Đi thôi, ta sợ những người đó sẽ đuổi theo.” Nói xong, Hoàng Phủ Duật cước bộ cũng nhanh hơn.

Đường dưới sườn núi, so với đường vừa đi thì bằng phẳng hơn, chỉ là bọn hấn bị lạc mất phương hướng ở trong này, chỗ nào là đường ra cũng không biết, chỉ có thể đi lung tung.

Đi được 1 lúc, không còn nghe tiếng bước chân phía sau, Hoàng Phủ Duật nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện Bạt Thác Vô Nhược cách hấn 1 khoảng khá xa, hấn bắt buộc phải quay trở lại, nắm chặt cổ tay của y, “Người nhanh lên một chút, người cứ đi chậm như thế này, muốn ra khỏi nơi này, một tháng cũng không đủ cho người đi.”

“Chậm một chút, chậm một chút.....”

“Còn chậm nữa trời sẽ tối.” Hấn quay đầu lại liếc Bạt Thác Vô Nhược một cái, phát hiện trên mặt y mồ hôi đầm đìa, liền chau mày .

Hấn dừng chân lại, “Người bị thương?”

Bạt Thác Vô Nhược vội vàng lắc đầu, “Không, không có.”

“Ta không tin. Bị thương như thế nào?”

“Thật không có.....” Y thân thủ ngăn lại bàn tay Hoàng Phủ Duật hướng y như muốn sờ .

“Gạt người.” Hấn đẩy tay Bạt Thác Vô Nhược ra, ở trên người y sờ soạng 1 lượt, không phát hiện chỗ bị thương.

“Người không cần phải như vậy, thật sự là không có.” Y lui lại vài bước, đột nhiên khẽ rên lên, chân mày lần thứ 2 nhíu chặt lại.

“Đau chân sao?”

=====

Bộ này ta thấy Nhược ca đúng là rất tội nghiệp, Duật ca thật sự là không biết thương hương tiếc ngọc gì hết.=!, ta nghĩ bộ này có thể làm sẽ nhanh hơn^^ vì edit rất nhanh a^^, ta sẽ tiếp tục cố gắng^^

8. Chương 8

Hắn khom người, cúi hài cùng vợ của y, mắt cá chân đã đỏ lên, sưng thành 1 khối lớn, nhìn vào đúng là rất đáng sợ. “Nếu chân bị thương tại sao không nói?”

“..... Bởi vì người muốn đi nhanh, ta nghĩ chỉ cần nhẫn nại một chút liền hảo, cho nên liền..... liền.....”

“Người đúng là ngu ngốc a!” Hắn gõ đầu Bạt Thác Vô Nhược, đi đến trước mặt y, ngồi xổm xuống, “Lên đây đi.”

“A?”

“Ta công người! Chân của người bị thương thành như vậy, còn có thể đi sao? Leo lên!”

Bạt Thác Vô Nhược sợ hãi một chút, không dám để hắn chờ lâu, liền nằm úp sấp lên lưng Hoàng Phủ Duật.

“Bám chặt vào.” Hoàng Phủ Duật đứng dậy, công y đi từng bước một.

Bạt Thác Vô Nhược cười cười, “Hoàng Phủ Duật, người là người tốt.”

“Ta mới không muốn làm người tốt.” Hắn cười nhạt. “Ta đã lập chí phải làm 1 tên bại hoại, tốt nhất là xấu xa đến nỗi làm cho người ta hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi.”

Y nghi hoặc, “Tại sao?”

Mỗi người đều muốn làm anh hùng, làm người tốt, thích được người ta khen ngợi, nhưng Hoàng Phủ Duật lại nói hắn phải làm người xấu.

Thật là 1 người kỳ quái.

“Làm người tốt không được lợi ích gì, lại hao tâm tổn sức, không có việc gì thì làm người tốt làm gì? Ngược lại làm người xấu, có thể không để ý đạo nghĩa, muốn làm gì thì làm, muốn giết người, có thể không cần lý do, cứu người còn có thể lấy thù lao, chỉ có gốc tử mới muốn làm người tốt.”

Bạt Thác Vô Nhược cười khê. Người này miệng nói phải làm người xấu, nhưng lại luôn làm việc ngược lại với lời của hắn.

“Cười cái gì?”

Y nhin cười, “Không có.”

Hoàng Phủ Duật công y đi một đoạn đường, đã đi vài vòng vẫn là không tìm được lối ra, sắc trời dần dần tối, “Ta xem chúng ta hôm nay là không ra được rồi.”

“Phải ở trong này qua đêm sao?”

“Ân, đại khái là vậy. Tóm lại hiện tại phải tìm chỗ có thể che gió tránh mưa mới được.”

Lại lẩn quẩn một hồi, cuối cùng cũng phát hiện huyết động không nhỏ, trong huyết động còn có xương cốt động vật, “Đây là chỗ dã thú cư trú, bất quá tro bụi nhiều như vậy, chúng nó chắc là không ở nơi này nữa.”

Hắn buông Bạt Thác Vô Nhược xuống, để y ngồi dưới đất, “Người ở trong này chờ, ta đi kiểm chút gỗ.”

Hoàng Phủ Duật rời huyết động, đến vùng lân cận kiểm những mảnh gỗ nhỏ, xác định là đủ đốt một đêm, hắn liền trở lại trong động, bên ngoài săn được một con thỏ.

Chắc chắn mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, hắn xuất ra từ trong ngực một cái còi bằng gỗ, đặt ở bên miệng thổi 1 hơi, nhưng lại không có thanh âm phát ra, hắn liên tục thổi nửa khắc đồng hồ, rồi mới buông cái còi ra.

Mị Ảnh hắn là có nghe thấy đi?

Hoàng Phủ Duật ở Viêm Di quốc âm thầm huấn luyện vài thuộc hạ dưới quyền, mỗi người võ công đều thập phần cao cường, bình thường luôn tránh ở chỗ tối bảo hộ hắn, trừ phi hắn thổi còi hiệu, nếu không bọn họ không được hiện thân.

Nhưng rời khỏi Viêm Di quốc đến Huyền Vũ quốc, hắn chưa hề cùng bất luận kẻ nào nhắc tới, chỉ sợ ngay cả bọn họ hiện tại cũng tìm không ra Hoàng Phủ Duật.

Cái còi này khi thổi thì không có tiếng động, tiếng nó phát ra người bình thường cũng không nghe được, chỉ có nhân tài được huấn luyện đặc biệt mới có thể nghe thấy, tiếng này có thể truyền đến cách đó vài trăm dặm.

Hắn nghĩ, mấy ngày nay hắn nên ngoan ngoãn ở trong huyết động, huống hồ Bạt Thác Vô Nhược chân cũng bị thương, không có cách nào đi xa được, chẳng thà ở lại huyết động chờ bọn Mị Ảnh tới tìm hắn.

Hắn hạ quyết tâm, nắm lấy lỗ tai con thỏ, đi vào trong động, “Đêm nay chúng ta ăn cái này đi.”

Bạt Thác Vô Nhược ngẩng đầu, nhìn trong tay hắn đang cầm cái gì, liền trợn to mắt, “Muốn ăn con thỏ đó sao?!”

“Người không muốn? Thịt thỏ ăn rất ngon mà! Ăn một hồi sẽ nghiện.” Hắn dùng dây thừng trói hai chân con thỏ, vớt trên mặt đất.

Bạt Thác Vô Nhược không đành lòng, ôm lấy bạch thỏ nhét vào trong áo, cởi bỏ dây cò đang buộc chặt 2 chân bạch thỏ, nhẹ nhàng sờ nó, sau đó đứng dậy đi ra ngoài động.

“Người muốn làm gì a?”

Bạt Thác Vô Nhược ngoảnh mặt làm ngơ mà đi, khom người, đem con thỏ đặt trên mặt đất.

Bạch thỏ lấy lại được tự do, lập tức nhảy đi, chớp mắt, đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Bạt Thác Vô Nhược mỉm cười nhìn theo.

Hoàng Phủ Duật quả thực không thể tin được, y thể nhưng đem bữa tối hắn vất vả bắt được để cho nó chạy? “Đó là bữa tối ta bắt được, người đem nó phóng sinh, chúng ta tối nay chẳng phải là đành chịu bụng đói sao?”

Y quay người lại, trả lời: “Ta thà rằng đói bụng, cũng không muốn sát sinh.”

“Người”

Hắn chán nản, thật không biết nên cái gì nói, sinh hồn dỗi ngồi xuống đất.

Bạt Thác Vô Nhược liếc mắt nhìn hắn một cái, không hiểu làm sao để trấn an tức giận của hắn, đành đứng ở một bên chân tay luống cuống, y rũ mi mắt, rồi sau đó lại ngẩng đầu, hướng ngoài động mà đi.

Hoàng Phủ Duật mặc kệ y, Bạt Thác Vô Nhược muốn chết muốn sống cũng không phải chuyện của hắn, tốt nhất là bị dã thú ăn đi, đỡ cho hắn phải mang theo y chạy trốn chết, còn liên lụy chính mình.

Trở người, tay gối sau đầu, hắn nhắm mắt lại.

=====

Duật ca quả thực là rất vô tình=.=!, ta có đọc sơ qua đoạn sau(nhưng chưa đọc hết truyện=.=!), phải nói là Nhược ca quá mức si tình lại quá hiền lành nên bản thân phải chịu nhiều đau khổ=.=! đúng là cũng không biết nói thế nào nữa=.=!, thui từ từ tới đoạn sau rồi mỗi người tự cảm nhận nga.

9. Chương 9

Ngày dần tàn, bên ngoài trời tối đen .

Rừng cây vốn bên trong không có ánh sáng, lại thêm âm u đến dọa người.

Hoàng Phủ Duật cuối cùng chịu không nổi, ngồi dậy.

Tên kia là làm sao vậy? Đến bây giờ còn chưa có trở lại?

Hắn kiểm chế không được lo lắng trong lòng, vội vàng đứng dậy, chạy ra huyết động nhìn thử, “Bạt Thác Vô Nhược Bạt Thác Vô Nhược ” hắn mở miệng hô to, nhưng lại không nghe có người lên tiếng trả lời.

Sẽ không thực sự bị dã thú tha đi rồi đi?

Hắn mới vừa rồi tuy tức giận nhưng trong lòng chưa hề nghĩ như vậy, chỉ là tùy ý nói thôi, cũng đừng thật sự ứng nghiệm như vậy.

Hoàng Phủ Duật đi ra bên ngoài, quanh quần xung quanh huyết động tìm kiếm, “Bạt Thác Vô Nhược nghe được thanh âm của ta mau trả lời ”

Hoàng Phủ Duật không dám đi quá xa, sợ Bạt Thác Vô Nhược trở lại sơn động, không thấy hắn, có thể sẽ lại chạy đi tìm hắn, cho nên hắn mới ở phụ cận hô to, để tránh hai người bỏ lỡ nhau.

“Tê tê.....”

Bên cạnh truyền đến tiếng cây cối lay động, hắn đến gần mới phát hiện nguyên lai là Bạt Thác Vô Nhược đang ở trong bụi cây.

“Người đang làm chứ? Nghe được thanh âm của ta sao không trả lời một tiếng?”

Bạt Thác Vô Nhược trên mặt dính đầy bụi, hướng hắn ngược lưng cười cười, “Ta nghĩ ở đây chờ một chút thì trở về, bởi vì người đang tức giận.....”

Hoàng Phủ Duật trợn trắng mắt, kéo y, “Ngu ngốc! Đi trở về, nhìn xem người bắn thành cái bộ dáng này.”

“Chờ, chờ..... Ta có thể tự mình đứng lên.”

Y chậm rãi đứng dậy, hai tay nâng vạt áo, Hoàng Phủ Duật nhìn lên, bên trong vạt áo chính là trái cây, “Người đi ra ngoài là vì mấy thứ này?”

Không biết tại sao, trong đầu có chút quái dị, bị một thứ cảm giác quanh quần không thể nói rõ.

Bạt thác vô nhược gật đầu, cười khê, “Bởi vì người đang đói bụng a.” Trên mặt y không có một chút oán hận, trước sau vẫn tươi cười, giống như đắm chìm trong một vườn xuân phong.

Hoàng Phủ Duật gõ trán y một cái, mắng: “Người thật ngu ngốc!”

Người này giống như không có tính cách, cho dù bị đánh, ý cười vẫn luôn treo ở trên mặt của y, càng không nói đến sinh khí.

Hoàng Phủ Duật ngồi chồm hỏm xuống, “Đi lên.”

“Không được, trái cây sẽ bị ép hư.”

“Đừng để ý tới chúng nó!”

“Không được, đây là bữa tối của người .”

Cùng y náo loạn một lúc lâu, mà lúc này Bạt Thác Vô Nhược phi thường kiên trì. Hoàng Phủ Duật hết cách, đành phải đưa tay ôm lấy y bế lên.

“Thật sự là phiền toái.” Hắn thì thào một câu, hướng về phía huyết động đi.

Bạt Thác Vô Nhược hai gò má đỏ ửng, cúi thấp đầu, không nói nữa.

Sau khi trở lại trong động, Bạt Thác Vô Nhược nhanh chóng rời khỏi ngực của hắn, đi vài bước, sắc mặt tái nhợt, lão đảo thân mình, nhưng sợ đề phải trái cây, Bạt Thác Vô Nhược nghiêng người ngã xuống mặt đất, nhất thời ngã rất đau.

Y bò lên, khuỷu tay bị tróc da chảy máu, không kịp ổn định thân thể, lại lật đật quay về mặt đất, y không có hô to đau, chỉ khinh mặt nhăn mi.

Hoàng Phủ Duật đến gần, kéo y. “Có sao không?”

Y cho hắn một nụ cười trấn an yếu ớt, lắc đầu: “Không có việc gì.”

Hoàng Phủ Duật ngồi xổm người xuống, cởi chiếc vớ xuống để lộ mắt cá chân bị thương, thương thể so với buổi chiều nghiêm trọng hơn, chỗ sưng cũng lớn hơn nữa. “Còn nói không có việc gì, lão yêu cây mạnh.” (1)

“Thật sự không có việc gì, này chỉ là điểm tiểu thương thôi, đợi lát nữa liền hết sừng.” Từ lúc tìm được y đến bây giờ, Bạt Thác Vô Nhược hai tay vẫn ôm khư khư vạt áo, ngay cả mới vừa rồi té ngã cũng nhất quyết bảo hộ, thứ bên trong y coi như hi thế trân bảo mà bảo vệ.

Hoàng Phủ Duật thấy y quý giá trái cây như thế, nhất thời trong lòng nảy sinh một cỗ khí, “Đem này trái cây ném cho ta, ta không muốn nhìn đến chúng nó!”

Bạt Thác Vô Nhược lắc đầu lui về phía sau, lại chạm phải chỗ bị thương, làm cho y đau đến nhủu mi, “Không, không được.”

“Ném xuống!”

“Đây là bữa tối của ngươi, ném xuống ngươi sẽ ăn cái gì?”

Hoàng Phủ Duật tức nghẹn, vừa nghĩ tới Bạt Thác Vô Nhược vì mấy thứ này không để ý chân thương đi hái, trong lòng không khỏi giận dữ, hắn nói mà không suy nghĩ: “Ai muốn ăn mấy thứ trái cây thối nát này!”

Nghe vậy, Bạt Thác Vô Nhược thân thể cứng đờ, sau một lát run rẩy, nụ cười mới chậm rãi trở lại trên mặt, nhìn như mỉm cười rồi lại không giống mỉm cười, mang điểm chua xót, “Thực xin lỗi, Ta không bắn khoản đến cảm thụ của ngươi, mấy thứ này..... Ta sẽ ném.”

Y lại cà nhắc cà nhắc đi ra ngoài động, đem trái cây ở bên trong vạt áo toàn bộ thả xuống trên mặt đất bần, y cúi đầu nhìn trái cây dính đất cát.

Đây chính là y chịu đựng mất cá chân đau đớn, hái một trái lại một trái, sợ trái cây ô uế Hoàng Phủ Duật không muốn ăn, y còn cố ý dùng y phục chà lau.....

Từ nhỏ đến lớn, Bạt Thác Vô Nhược ít khi rơi lệ, hiện giờ gặp phải sự tình này, cho dù y nghĩ muốn dựa vào rơi lệ để giảm bớt khó chịu trong lòng, cũng vẫn là khóc không được.

Khổ sở ngưng lại ở ngực.

Đau!

< continue...="==" (1)=" lão=" yêu=" cây=" mạnh:=" già=" rồi=" mà=" còn=" tưởng=" mình=" vẫn=" còn=" khỏe=" mạnh=" í=" oài,=" bé=" nhược=" yếu=" đói=" cứ=" bị=" duật=" ca=" ăn=" hiệp=" thế=" này=" đấy=" ca=" chỉ=" biết=" làm=" cho=" bé=" đau=" khổ=" thôi.=" ">

10. Chương 10

Bạt Thác Vô Nhược không nói chuyện, Hoàng Phủ Duật cũng lười phản ứng y.

Tuy rằng Hoàng Phủ Duật trong lòng có chút áy náy, nhưng hắn vốn coi trọng sĩ diện, sao có thể ăn nói khép nép hướng Bạt Thác Vô Nhược giải thích? Biết rõ mình lỗi, nhưng hắn lại không có biện pháp.

Hắn đem củi đốt lên để sưởi ấm, bên tai nghe thanh âm Bạt Thác Vô Nhược không ngừng ho khan, tâm tình có điểm phức tạp.

Từ lúc này đến giờ đã nghe Bạt Thác Vô Nhược ho ước chừng nửa canh giờ, mỗi lần nghe hắn ho khan một hồi, trong lòng liền trầm trọng thêm một chút.

Củi khi cháy phát ra tiếng “cách cách” cùng tiếng ho khan của Bạt Thác Vô Nhược giao tạp phụ trợ lẫn nhau, trong động tĩnh lặng càng thêm nặng nề.

Hoàng Phủ Duật ném một khối gỗ vào đám lửa, thân thể vừa ấm áp một chút đã bị lãnh ý làm trống rỗng, cùng Bạt Thác Vô Nhược cãi nhau đến bế tắc không phải là chủ ý ban đầu của hắn.

Nếu trách móc, nếu tức giận hắn nên tức giận chính hắn.

Vì hần, Bạt Thác Vô Nhược không để ý chân đang bị thương ra bên ngoài hái trái cây cho hần bỏ bụng, nếu là lúc ấy hần không vì Bạt Thác Vô Nhược thả con thỏ mà tức giận, chân bị thương của Bạt Thác Vô Nhược cũng sẽ không vì thế mà tồi tệ hơn.

Bạt Thác Vô Nhược là người tốt thôi nát mà hần luôn luôn tồi xem thường, vì người khác, nguyện ý kính dâng, hy sinh chính mình, hần ghét nhất người như thế.

Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng hần không cách nào chán ghét Bạt Thác Vô Nhược.

Hoàng Phủ Duật dùng thanh gỗ gãy gãy một mảnh gỗ đang cháy trong đám lửa, rầu rĩ mở miệng, “Chân của người không có việc gì chứ?”

Tám phân y lại trả lời “Không có việc gì” hoặc “Àn, tốt hơn nhiều” linh tinh cho xem, rõ ràng đau đến vậy, nhưng vẫn có thể lộ ra khuôn mặt tươi cười an ủi người khác.

Ngủ ngốc.

“Đừng lo, không có việc gì.”

Quả nhiên! Hoàng Phủ Duật trở mình xem thường.

Lui về phía sau vài bước, ngồi vào bên cạnh y, sờ thử mắt cá chân của y, căn bản một chút sưng cũng không giảm, còn nói cái gì “Đừng lo”. Hần ần ần nhu nhu, đem huyết ứ bên trong thôi tán, hần không thêm bận tâm lực đạo, tay dùng lực không nhỏ.

Bạt Thác Vô Nhược nhíu mi, chịu đựng không nổi đau nhức, thấp giọng hô, “Đau..... Nhẹ chút.....”

“Người a, xứng đáng!” Hoàng Phủ Duật nửa điểm cũng không đồng cảm với y, tăng thêm lực đạo, xem vẻ mặt khổ sở của Bạt Thác Vô Nhược, có khoái ý nói không nên lời.

Hần chỉ có thể dựa vào việc này phát tiết chính mình đối với Bạt Thác Vô Nhược không cam lòng chủ động yếu thế.

“Đau.....”

Khoái ý qua đi, cuối cùng vẫn là không thể nhẫn tâm, lực đạo trở nên nhu nhẹ, “Người chỉ thích cạy mạnh.”

“Dem con thỏ người bắt được để chạy, vốn chính là ta không phải.”

“Ta không phải nói chuyện này!”

Bạt Thác Vô Nhược nghiêng đầu, “A?”

“Nói ra cảm thụ của người thực khó khăn sao? Nếu đau thì nói người rất đau, không cần giống như đàn bà lẽ mề, nói quanh nói co!”

Bạt Thác Vô Nhược ngơ ngẩn, cúi đầu, “Phụ vương từ nhỏ dạy ta đạo lý muốn ta thông cảm người khác, tâm phải từ bi. Ta nghe xong phụ vương giáo huấn, cho rằng thiện lương chính là đồng cảm với người khác, cuối cùng nhất định sẽ có thiện báo. Ta không muốn chết, cho nên ta chỉ có thể làm ra vẻ mặt người tốt, có lẽ khi ta sắp chết, sẽ có kỳ tích phát sinh.”

Đỉnh đầu bị gõ một cái, “Người ngủ ngốc a! Nghĩ cũng biết không có khả năng!”

Bạt Thác Vô Nhược nhu nhu đỉnh đầu, lộ ra nụ cười ôn hòa yếu ớt, “Ta cũng hiểu được, chỉ là..... Đây là hy vọng duy nhất, trước kia ta cho rằng trên đời này không có cái gì làm người ta phải kỳ vọng, chính là ta gần đây đột nhiên dấy lên động lực muốn sống, ta không muốn chết.....” Y rũ xuống mi mắt.

“Thân thể người mục nát như vậy sao?” Hoàng Phủ Duật phát hiện Bạt Thác Vô Nhược sắc mặt không tái nhợt giống ngay từ đầu gặp mặt.

Khi mới vừa gặp y, trên mặt mang theo điểm bệnh trạng trắng nhợt, có chút dọa người. Hiện tại hai gò má Bạt Thác Vô Nhược khôi phục hồng nhuận, tương đối khỏe mạnh một chút..

“Từ lúc ta sinh ra, thân thể liền cực kỳ suy yếu.”

“A?”

“Bệnh này rất khó trị, ngự y khai được thiếp ta mỗi ngày đều uống, liên tục uống hơn mười năm, vẫn là không thấy khởi sắc.”

“Người làm sao biết người sắp chết?”

“Phụ vương từng thỉnh quốc sư xem qua, ta nhiều nhất chỉ có thể sống đến sinh nhật mười tám tuổi. Từ giờ đến sinh nhật mười tám tuổi của ta chỉ còn hơn một tháng, hơn nữa gần đây cơ thể của ta trở nên càng kém, có lẽ..... Quốc sư nói đúng.....”

Hoàng Phủ Duật cũng không biết nên an ủi Bạt Thác Vô Nhược như thế nào, rảnh tay vỗ vỗ sau lưng y, lần đầu tiên an ủi người khác, có điểm không được tự nhiên nói không nên lời, “Người..... Đừng nghĩ nhiều, có lẽ không phải như vậy.”

Bạt Thác Vô Nhược không nói chuyện, ôm lấy hai chân, qua một hồi lâu, y nhàn nhạt nói: “..... Hoàng Phủ Duật, chúng ta như vậy xem như bằng hữu đúng không?”

“Ân.”

“Sau khi ta chết, người sẽ đến tế bái ta sao?”

“Hiện tại nói diêm xấu này để làm chi!”

“Ta một mình sẽ tịch tịch, sau khi người quay về Viêm Di quốc, nếu có dịp đi đến Huyền Vũ quốc phải nhớ đến thăm ta, ta sợ lâu lắm không nhìn thấy người, sẽ quên gương mặt của người..... Người là bằng hữu duy nhất trên đời của ta.”

11. Chương 11

“Ta một mình sẽ tịch tịch, sau khi người quay về Viêm Di quốc, nếu có dịp đi đến Huyền Vũ quốc phải nhớ đến thăm ta, ta sợ lâu lắm không nhìn thấy người, sẽ quên gương mặt của người..... Người là bằng hữu duy nhất trên đời của ta.”

Cúi đầu, hốc mắt đỏ lên, ướt át.

“Hoàng Phủ Duật, chớ quên ta.....”

Thấy y sẽ chết như vậy, Hoàng Phủ Duật trong đầu cũng có chút chua xót, hắn đem Bạt Thác Vô Nhược ôm vào trong lòng ngực, “Ai nói người sẽ chết! Sẽ không, ta sẽ đem người cứu sống !”

Bạt Thác Vô Nhược tựa vào trong ngực hắn lộ ra ý cười, nụ cười như có như không, xa vời vợi thật khó nắm bắt, “Cảm ơn người..... Cảm ơn.”

Hoàng Phủ Duật ôm chặt y, vỗ nhẹ lên lưng y, hồn nhiên không biết trên mặt mình cũng hiện lên chút ôn nhu.

Hai người không mở miệng nói chuyện, lặng lẽ hưởng thụ không gian yên tĩnh khó có được này, Hoàng Phủ Duật ngẩng đầu, bên ngoài mây vì sao nhỏ làm đẹp nền trời đen như mực.

Rất đẹp.

Hắn ở trong cung, bởi vì nhiều chuyện bận rộn, căn bản không có chuyện nhàn rỗi mà đi thưởng thức sao trời. Trước đây mặc dù có cùng Hồng nhi nằm chán đến cửa sổ nhìn lên bầu trời đếm sao, nhưng dần dần lớn lên, có nhiều thứ phải học hơn, bị nhiều sự việc quanh quẩn, những chuyện nhàn nhã như thế này đã dần vào quên lãng.

“Bạt Thác Vô Nhược, người có biết tại sao trên trời có nhiều sao như vậy không?”

Y lắc đầu.

“Mẫu hậu đã mất của ta nói cho ta biết, mỗi người sau khi chết, ba hồn bảy vía sẽ có một linh hồn bay lên bầu trời, biến thành một chấm nhỏ trong số đó, chiếu sáng lên để luôn bảo hộ người mà người muốn.”

Bạt Thác Vô Nhược nghe nghe, cười yếu ớt, “Ta đây sau khi chết, sẽ canh giữ ở trên bầu trời, chiếu sáng vì người, bảo vệ người.”

“Ngu ngốc, ta không cần người bảo hộ! Người chỉ cần bảo hộ người mà người nghĩ muốn bảo hộ là được.”

“Ta muốn bảo hộ người.”

“Có quá nhiều người muốn bảo hộ ta, người còn phải xếp hàng mà!”

“Không quan hệ, đối với ta mà nói, người là bằng hữu duy nhất của ta.” Bạt Thác Vô Nhược lẳng lẳng nói, mang chút cố chấp.

“Duy nhất?” Hoàng Phủ Duật hồ nghi.

“Ân, duy nhất, chỉ có một bằng hữu.”

Ở huyết động đợi ba ngày, Mị ảnh vẫn không xuất hiện.

Bởi vì Bạt Thác Vô Nhược kiên trì không chịu ăn thịt, hai gò má dần dần hõm sâu, rõ ràng nên suy yếu, nhưng khí sắc y so với mấy ngày hôm trước hồng nhuận rất nhiều, ngay cả ho khan số lần cũng giảm.

Tái nhọt lui dần, mặc dù y sắc mặt vẫn là trắng bệch, nhưng lại không phải bạch trạng.

“Người xác định người có bệnh nguy kịch?” Không biết đây là lần thứ mấy, Hoàng Phủ Duật lại hỏi.

Bạt Thác Vô Nhược như trước khó hiểu gật đầu. “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tuyệt không giống a! Người nói sắp chết.....” Hắn cao thấp đánh giá Bạt Thác Vô Nhược, “Nhưng khỏe mạnh thật sự.”

Y nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không hiểu được.

Đích xác, không chỉ có ho khan, mà ngay cả những cơn đau ngực trong hai ngày nay cũng giảm đi rất nhiều, thân thể chuyển biến tốt đẹp, có chút kỳ diệu khó hiểu.

Hoàng Phủ Duật trầm ngâm một chút, “Ta nhớ rõ người nói người ngày nào cũng đều phải uống bát được thang đúng không? Sau khi người uống xong, thân thể có cảm giác gì đặc biệt hay không?”

Y suy tư, “Ngực sẽ đau một chút, nhưng sau sẽ vô sự.”

“Mỗi lần đều như vậy sao?”

“Không sai biệt lắm.”

“Ác.....” Hoàng Phủ Duật rũ mắt, không biết suy nghĩ cái gì, trầm mặc không nói.

Bạt Thác Vô Nhược quay đầu, thật sâu ngóng nhìn Hoàng Phủ Duật bên cạnh, qua không biết bao lâu, y mới hoàn hồn, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

“Ta, ta..... Chúng ta phải ở trong này bao lâu?”

“Chờ vài ngày nữa, chân người bị thương cũng còn chưa hảo, đi ra ngoài để làm chi?”

Vì để cho mắt cá chân của Bạt Thác Vô Nhược bớt sưng, Hoàng Phủ Duật đã nhiều ngày ra ngoài hái được dược thảo đắp lên mắt cá chân cho y. Trải qua hai ngày đắp được, chân Bạt Thác Vô Nhược giảm sưng rất nhiều.

“Đừng lo, đã muốn hảo hơn rất nhiều.” Y vẫn là nhất quán trả lời.

“Thật sự?”

“Ân.”

“Người nhịn ít nhất hai ngày nữa, chúng ta có thể rời khỏi nơi này.”

Nói xong, hắn đi ra ngoài động, lấy ra một cái còi làm bằng gỗ, để vào bên môi thổi một chút.

Bạt Thác Vô Nhược tò mò đi ra ngoài động, “Người ở đây làm cái gì?”

Cầm lấy cái còi gỗ, “Này chỉ là cái còi.”

“Ta biết. Bị hư rồi sao? Nó không phát ra âm thanh.”

“Đây là bình thường.” Hoàng Phủ Duật giải thích, “Khi thổi ra, nó sẽ phát ra âm thanh người bình thường không thể nghe thấy. Ta dùng thứ này để liên hệ thủ hạ của ta, mấy ngày trước đây ta thổi qua một lần, ta nghĩ theo như cước trình của bọn họ, ít nhất hai ngày nữa là có thể tìm tới nơi này.”

12. Chương 12

Quả thực theo như lời Hoàng Phủ Duật, hai ngày sau, có hai nam tử y phục lam sắc tìm tới huyết động, nhìn thấy Hoàng Phủ Duật liền chấp tay thi lễ, vô cùng cung kính nói: “Thuộc hạ đáng chết, để cho chủ tử nhiều ngày chờ đợi, thỉnh chủ tử trị tội!”

“Quên đi, điều này cũng phải các người lỗi.” Hắc khoát tay.

“Đa tạ chủ tử khai ân.”

“Đừng nói mấy thứ lễ tiết rườm rà này nữa, mau dẫn chúng ta ra khỏi nơi này.” Hoàng Phủ Duật thúc giục nói.

“Vâng, thỉnh chủ tử đi theo chúng ta.” Mị ảnh quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Duật một chút, thấy hắc diu Bạt Thác Vô Nhược cước bộ có chút không xong từ trong động đi ra.

“Có khỏe không? Đi một mình có thể chứ?”

Ẩm áp lộ ra nụ cười, “Không quan hệ, không đau.”

Mị ảnh đến gần hai người, “Chủ tử, cần ta hỗ trợ không?” Hắc vội đỡ lấy Bạt Thác Vô Nhược thân thủ muốn giúp, nhưng đột nhiên một cổ lực đạo gạt tay hắc ra, hắc kinh ngạc ngẩn đầu.

Hoàng Phủ Duật mặt lạnh xuống. “Ta diu hắc là được, người đi chậm một chút.”

“Vâng..... vâng” Tay Mị ảnh vội rút về.

Bạt Thác Vô Nhược nhẹ nhàng đẩy Hoàng Phủ Duật ra, “Ta có thể đi một mình.”

“Ta diu người, chân của người bị thương còn chưa hảo.” Không để cho y có thời gian cự tuyệt, Hoàng Phủ Duật trực tiếp cúi xuống ôm lấy y.

“Người, người làm cái gì?”

“Câm miệng. Người không phải nói ta là bằng hữu duy nhất của người sao? Đây là trách nhiệm ta phải làm.”

Y ngậm miệng, ngập ngừng một hồi lâu, chậm rãi nói: “..... Cảm ơn.”

Hoàng Phủ Duật ôm chặt y, Mị ảnh cùng Quỷ ảnh đi theo phía sau hai người, theo bọn họ dẫn đường, rất nhanh đã xuyên qua rừng cây.

Bạt Thác Vô Nhược néo chặt vạt áo của hắc, chần chờ một chút, đầu nhẹ nhàng mà tựa vào vai trái của Hoàng Phủ Duật.

Bạt Thác Vô Nhược vô cớ mất tích vài ngày, những người trong hoàng cung không tránh khỏi liên can, thậm chí thị vệ canh giữ ở ngoài điện lẫn ngoài cửa cung đều bị quy vào tội thất trách bị Huyền Vũ vương lấy trượng hình chi phạt.

Bạt Thác Vô Nhược vì thế mà thật sâu tự trách rất nhiều ngày.

Đương nhiên, một mình rời cung y cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi tội, nhưng vì thân thể suy yếu, không dùng được cách xử phạt về thể xác, không thể cấm thực, sự trừng phạt dành cho Bạt Thác Vô Nhược tự nhiên đổ lên đầu thái tử phi là Hoàng Phủ Duật.

Hoàng Phủ Duật bị giam vào Tử Hàn Cung, tên như ý nghĩa, Tử Hàn Cung nằm ở chỗ sâu nhất trong hoàng cung, cực ít người đi lại, trong có rất nhiều phòng, chuyên dùng để nhốt có các nô tỳ có tội trong cung.

Nhốt bảy ngày, cấm thực ba ngày.

Đây là sự trừng phạt mà Huyền Vũ vương dành cho Hoàng Phủ Duật.

Ngày Hoàng Phủ Duật bị giải vào Tử Hàn Cung, Bạt Thác Vô Nhược kiên trì đợi ở phòng ngoài muốn cùng hắn chịu phạt, nhưng đứng không đến giờ Thìn, đã bị cấm y vệ áp giải ra khỏi Tử Hàn Cung.

“Không cần..... Các người buông..... Buông ra!” Bạt Thác Vô Nhược giãy giụa thân mình, nhưng thân thể suy nhược không khí lực nên đấu không lại cấm y vệ, không bao lâu đã bị lôi ra.

Hoàng Phủ Duật ở trong phòng, nghe Bạt Thác Vô Nhược thanh âm dần dần đi xa.

Đối lập với sự lo lắng của Bạt Thác Vô Nhược, hắn một bộ dạng bình yên tự đắc, nhàn nhã uống vài hớp trà.

Bị cấm thực? Hừ, hoàng đế kia thực nghĩ đến hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh sao?

Đặt chén trà xuống, hắn biếng nhác nói: “Quý ảnh, mị ảnh, vào đi.”

Lập tức ngoài cửa sổ hai mặt lam ảnh tiến vào.

Hai người đứng lặng, chấp tay, “Chủ tử.”

“Bái kê có thể mua được?” (gà om)

“Vâng, chỉ cần là chuyện chủ tử phân phó, Quý ảnh tuyệt đối đến chết vẫn cúc cung tận tụy.” Quý ảnh từ trong vạt áo lấy ra một túi giấy kết chỉ, đặt lên bàn vuông trước mặt Hoàng Phủ Duật.

Lộ ra nụ cười thỏa mãn, “Nói thật tốt! Ta thích nghe những lời này của người!” Xé mở chỉ túi, hương khí nồng đậm lập tức chui vào trong khoang mũi, làm cho Hoàng Phủ Duật ngón trở đại động.

Cấm thực?

Ha, hắn sao có thể nghe lời!

Một người một mình giải quyết toàn bộ bái kê, Hoàng Phủ Duật hai tay đầy mỡ.

Thỏa mãn vỗ vỗ bụng, hắn đánh ợ một cái.

Cho dù hắn bị cấm thực, hắn cũng không thấy phiền não.

Quay về trên giường, ngáp một cái, có chút nhàm chán, hắn nhắm mắt lại.

“..... Hoàng Phủ Duật..... Hoàng Phủ Duật.....”

Trong thoáng chốc, Hoàng Phủ Duật tựa hồ nghe gặp có người gọi tên hắn, thanh âm có chút quen thuộc, hắn trợn mắt ngồi dậy, “Bạt Thác Vô Nhược?” Hắn không xác định hô to.

“Đúng, là ta.”

Tiếng vang không phải là từ cạnh cửa truyền đến, “Người ở đâu?”

“Cửa sổ, chỗ này.”

Hắn đẩy song cửa sổ ra, Bạt Thác Vô Nhược đứng ở bên cửa sổ.

“Người sao lại tới đây? Bọn họ không ngăn người lại?”

13. Chương 13

Đọc tiếp nào

_____ (^ _ ^) _____

Hắn đẩy cửa sổ ra, Bạt Thác Vô Nhược đứng ở bên cách song.

“Người sao tới được đây? Bọn họ không ngăn người lại?”

“Ta bí mật tránh thoát bọn họ, một đường trốn trốn tránh tránh chạy tới.” Y đưa tay nắm lấy tay Hoàng Phủ Duật, vẻ mặt phi thường lo lắng, “Người chắc lo lắng? Thực xin lỗi, đều là do ta sai, làm cho người chịu khổ.”

Hắn khoát tay, “Này căn bản không là cái gì, bất quá là bị nhốt vài ngày, đói bụng vài ngày thôi.”

Bạt Thác Vô Nhược vừa nghe, lại áy náy, “Thực xin lỗi.”

“Đã nói không có việc gì, quá mức đa lễ sẽ làm ta cảm thấy được không được tự nhiên, chúng ta là bằng hữu không phải sao? Vì bằng hữu chịu chút khổ không tính là gì!”

Bạt Thác Vô Nhược giật mình, vẻ mặt trở nên có chút quái dị, một lát sau, miễn cưỡng lôi ra một mặt cười, tiếp nhận: “. Ân, chúng ta là bằng hữu, là bằng hữu, đúng vậy.”

Hoàng Phủ Duật đối với biểu tình quái dị của hắn có chút ngờ vực, “Ta nói sai cái gì?”

Lắc lắc đầu, “Không, không có, là ta có vấn đề.”

“Người bụng đói không?” Bạt Thác Vô Nhược từ trong lòng ngực lấy ra hai cái bánh màn thầu, “Ngượng ngùng, chỉ có thứ này có thể giấu được cung nữ, nếu người không ngại, ăn trước màn thầu đỡ đói, ta sẽ từ từ phòng mang thêm vài thứ khác cho người.”

Hoàng Phủ Duật không có biện pháp cự tuyệt thiện ý của y, đành phải nhận lấy hai khối bánh màn thầu.”Người không cần phiền lòng, ta ăn cái này là tốt rồi.”

Nói xong những lời này, hai người mặt đối mặt nhất thời không nói gì, cũng không biết nên tán gẫu cái gì.

“Ta ” Bạt Thác Vô Nhược mở miệng, rồi lại ngừng lại.

“Sao vậy?”

“Ta. Ta có thể nắm tay người không?”

“Nga, được.” Hoàng Phủ Duật hào phóng chìa tay ra.

Nhìn bàn tay trước mắt, Bạt Thác Vô Nhược chậm rãi duỗi tay, có chút chần chờ, có chút thoái lui, nhưng cũng từ từ bao phủ lòng bàn tay hắn, dần dần thu hồi lực đạo, cầm lấy tay Hoàng Phủ Duật.

Y ghé vào trên cửa sổ, nắm chặt tay Hoàng Phủ Duật, nhắm mắt lại, thì thào, “Hảo ấm áp.”

Hoàng Phủ Duật tùy ý y nắm, cúi đầu nhìn khuôn mặt Bạt Thác Vô Nhược.

Cảm giác như lần đầu tiên gặp mặt, bộ dạng y thập phần bình thường, ngũ quan cũng không thấy gì đặc biệt, là loại khiến cho người ta gặp một lần sẽ không nhớ kỹ, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng lông mi của y lại phi thường cong dày và đen, ưu điểm duy nhất trên ngũ quan.

Khi y nhắm đôi mắt lại, làm cho người ta có một cổ cảm giác an tường, thực thoải mái.

Người của y cũng vậy, giống như một trận xuân phong ấm áp, sẽ không làm cho người ta chán ghét. Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, Hoàng Phủ Duật còn chưa thấy qua y sinh khí, người này chính là không có tính tình, chỉ biết ngây ngô cười, phảng phất giống như tươi cười là biểu tình duy nhất y có.

Đột nhiên, mùi hoa cỏ từ đâu đưa tới, ngọn cây cách đó không xa phát sinh âm thanh cùng lá cây bị gió thổi bay tán loạn, hai phiến cửa gỗ hơi hơi lay động.

Hắn ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, thật sâu hít một hơi, thở ra.

Khó có được sự bình yên như vậy.

Bạt Thác Vô Nhược rời đi, còn lại Hoàng Phủ Duật nhìn chăm chú trong tay hai khóa màn thầu, phát ngốc.

Nhìn nhìn, bụng tựa hồ có điểm đói.

Bỏ một khối nhỏ, hắt đổ vào miệng, nhắm nhắm nuốt, bỗng nhiên, hắt sắc mặt đại biến, vội vàng đem màn thầu trong miệng phun ra.

Này, này.

Hắn ngưng trọng nhìn màn thầu bị phun trên mặt đất.

Chẳng lẽ Bạt Thác Vô Nhược bệnh.

Hắn bộ dạng suy tư, rồi sau đó cẩn thận nhìn chăm chú màn thầu trong tay, tưởng tận một hồi lâu.

Xuất ra còi gõ, thổi nhẹ.

Lập tức, Quỷ ảnh cùng Mị ảnh xuất hiện trong phòng.

Hắn xiết chặt màn thầu trong lòng bàn tay, “Có chuyện cần các người điều tra rõ.”

“Chỉ cần chuyện tình chủ tử phân phó, Quỷ ảnh tuyệt đối đến chết cũng sẽ hoàn thành.”

Một bên Mị ảnh cũng ôm quyền.”Mị ảnh cũng vậy!”

“Hảo, tốt lắm! Hai người các người đưa lỗi tại lại đây.” Hoàng Phủ Duật hướng bọn họ vẫy tay, ở cạnh lỗi tại hai người nói mấy câu.

Sau khi đem sự tình công đạo xong, sáng sớm hôm sau hai người bấm báo chi tiết, nghe xong, Hoàng Phủ Duật ý bảo bọn họ rời đi.

Hắn ngồi yên trên ghế, hoảng thần.

Mị ảnh hai người rời đi, một lát sau, bên cửa sổ truyền đến tiếng gõ nhẹ.

Biết là Bạt Thác Vô Nhược, hắt đi lên trước, đẩy cửa sổ.

Trước mắt xuất hiện hai khối bánh màn thầu, Bạt Thác Vô Nhược nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt đối hắn mỉm cười.

Hoàng Phủ Duật nhìn sắc mặt y, hôm trước một mảnh hồng nhuận lại bị tái nhợt chiếm lấy, “Thân thể của người một hai ngày này có ho khan hay không?”

Y gật đầu, “Cơ thể của ta vốn không hảo. Nói cũng kỳ quái, mấy ngày hôm trước rõ ràng tốt rất nhiều, nhưng sau khi hồi cung, liền.” Y lấy một mặt cười khổ trả lời.

Bạt Thác Vô Nhược đem màn thầu nhét vào trong tay Hoàng Phủ Duật, “Đồ ăn sáng của người, không đủ tối nay ta tái mang một ít lại đây.”

Hoàng Phủ Duật cúi đầu, mắt nhìn màn thầu trong tay, ngẩng đầu, biểu tình nghiêm túc nhìn y, hạ giọng.”Bạt Thác Vô Nhược, nghe ta nói, nếu người còn muốn mạng sống, không được ăn thức ăn người khác mang cho người, ngay cả nước cũng được thang cũng vậy.”

Y khó hiểu, ” Sao lại nói như vậy?”

“Ta hiện tại không có biện pháp tỉ mỉ nói rõ với người, nhưng xin người nhớ kỹ lời của ta nói, tuyệt đối, tuyệt đối không được ăn đồ ăn qua tay người khác bưng đến.”

Thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh Hoàng Phủ Duật, Bạt Thác Vô Nhược mặc dù nghe chỉ thấy hồ đồ, nhưng vẫn ý thức được sự tình nghiêm trọng, gật đầu, “Hảo, ta biết.”

14. Chương 14

Giam cầm trong Tử Hàn Cung mười ngày Hoàng Phủ Duật buồn bực đến hốt hoảng, may mà Bạt Thác Vô Nhược mỗi ngày đều có thể trộm tìm đến cùng hắn nói chuyện phiếm, lúc này mới hắt qua loa giải sầu.

Sắc mặt Bạt Thác Vô Nhược mỗi ngày một hồng nhuận, chuyển biến này làm Hoàng Phủ Duật trong mắt thập phần vui mừng, biết y có đem lời nói của hắn đổ vào trong lòng.

Mười ngày cũng qua, buổi sáng tâm tình hần sung sướng rời khỏi Tử Hàn Cung.

Bạt Thác Vô Nhược sáng sớm đã ở ngoài cung chờ hần, nhìn thấy hần đi ra, lộ ra nụ cười.

Nụ cười của y ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng có vẻ sáng lạn.

“Thực xin lỗi, để cho người chịu khổ.”

“Đừng nói chuyện này, về phòng trước, ta có lời phải nói với người ni.” Cầm tay cổ tay y, lôi kéo.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Trở về phòng nói sau”

Hần nện bước cực nhanh, Bạt Thác Vô Nhược bước chân nhỏ bé phải chạy mới đuổi kịp cước bộ của hần.

Cửa phòng đóng Hoàng Phủ Duật ngưng thần xác định bốn phía không người, hần mới buông lỏng căng thẳng, “Ta hỏi người, người nhận thức Minh Tân vương người này ra sao?”

“Minh Tân vương.” Y suy sụp, lại nói “Người ám chỉ hoàng thúc?”

” Xem ra người dường như biết hần”.

” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Mười ngày trước, người không phải cho ta màn thầu sao? Ngày đó ta ăn một ngụm lập tức phát hiện bên trong bị trộn lẫn độc dược, sau khi ta bảo thủ hạ điều tra đồ ăn bình thường người ăn, lúc này mới tra ra thức ăn ngày thường mà người ăn luôn bị hạ một lượng độc cực nhỏ, không chỉ có đồ ăn, ngay cả nước trà, dược thang cũng như thế. Độc dược này là độc mạn tính, lúc đầu sẽ có triệu chứng ho khan, đợi cho độc dược thâm nhập nội tạng ngực sẽ đau đớn”.

Y kinh ngạc không dám tin “Sao, sao vậy”

“Chưa hết đâu, chuyện kinh người còn ở phía sau, đứng sau sai sử chính là Minh Tân vương, sau thủ hạ của ta lại phát hiện một chuyện mà người khác nghe thấy không tránh khỏi kinh hãi, ba vị hoàng huynh của người đều là bị Minh Tân vương hạ độc thủ mà chết” .

Kinh hãi đôi môi trắng bệch run rẩy “Điều này sao có thể? Người gạt người.”

” Ta lừa người để làm chi?”

“Hoàng thúc vì cái gì phải làm như thế? Mục đích của hần là cái gì?”

“. Ngồi vị hoàng đế?”

Bạt Thác Vô Nhược thì thào, thần chí có chút không rõ.

Chỉ vì một thứ hư danh mà hại chết các huynh đệ thân sinh của y.....

” Thứ này có cái gì mà hảo tranh. Nếu hần muốn, ta có thể cho hần a. Vì cái gì, vì cái gì mà muốn giết bọn họ?” Y không khống chế được cảm xúc bất lấy vạt áo Hoàng Phủ Duật hốt mắt đỏ lên hỏi.

“Đối với người là người luôn đem danh lợi xem như đạ mà nói, vị trí hoàng đế có lẽ hấp dẫn không được người. Nhưng trên đời người bình thường là ích kỷ tham lam, vì tiền tài mà sát hại một mạng người căn bản không tính là gì, huống chi hoàng đế là vị trí mà mọi người đều phải tôn kính thềm muốn”.

Bạt Thác Vô Nhược vô lực trán tựa vào trước ngực Hoàng Phủ Duật, trong đầu bị đau thương nồng đậm chiếm cứ, nhất thời nửa khắc nói không ra lời.

“Tất cả hoàng tử đều bị diệt trừ, mà người, là trở ngại lớn nhất trước mắt ngăn cản Minh Tân vương ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Người dự định làm thế nào? Bị Minh Tân vương sát hại như những người khác hay là muốn sống sót?”

Y tựa vào trước ngực Hoàng Phủ Duật lẳng lặng không nói gì.

“Nói chuyện với người a!”

Bạt Thác Vô Nhược vẫn là không mở miệng.

Một phen đẩy Bạt Thác Vô Nhược ra, nhìn thấy mặt y không chút thay đổi, ánh mắt trống rỗng, cũng không biết đang nhìn phương nào, hần nóng vội thô lỗ lay động “Uy, Bạt Thác Vô Nhược, người nói chuyện đi a! Đừng mang bộ dáng muốn chết không muốn sống được không?”

Bạt Thác Vô Nhược giống cái tượng gỗ không có dấu hiệu của sự sống, tùy ý Hoàng Phủ Duật lôi kéo.

Đột nhiên Hoàng Phủ Duật tay giáng thẳng xuống má y, lực đạo không nhỏ trên mặt trắng nõn của y lập tức xuất hiện năm cái hồng ngân.

Cuối cùng Bạt Thác Vô Nhược tỉnh thần sờ sờ một bên má đỏ lên sưng sốt.

“Ta hiểu được người rất khó nhận, người chết đều đã chết, người tái thương tâm cũng vô pháp vấn hồi việc này, hiện tại tối trọng yếu là người, tánh mạng của người!”

“Tánh mạng.” Thì thào, y cười khổ, “Nếu hoàng thúc muốn ta chết, ta sao có thể trốn tránh chứ? Ta có thể đi sao? Ta còn có chỗ để đi sao?”

Thấy y tiêu cực như vậy, Hoàng Phủ Duật kéo thân mình y đối mặt hần: “Ai nói người không có chỗ để đi? Đừng quên còn có ta! Ta có thể giúp người!”

“Người?”

“Đối, người có thể theo ta quay về Viêm Di quốc, ở trong hoàng cung Viêm Di quốc, người muốn ở bao lâu liền ở bao lâu!”

Giật mình, y đỏ ánh mắt, “Người không cần tốt với ta. Không cần đối ta tốt như thế. Ta sợ, ta sợ.” Y đem mấy câu sau nuốt xuống, cũng không nói gì nữa.

“Là người nói, chúng ta là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn ta vốn nên giúp một tay.”

Bạt Thác Vô Nhược hai mắt ảm hạ cúi đầu không dám lại nhìn Hoàng Phủ Duật “Như vậy, ta nên làm sao?”

“Người chỉ cần diễn một tuồng kịch liền được.”

“Diễn... diễn?”

“Đúng vậy.” Hần ở bên tai Bạt Thác Vô Nhược nói thềm vài câu.

15. Chương 15

Một tháng rất nhanh tiến đến, yến hội sinh nhật Bạt Thác Vô Nhược trong nháy mắt đã đến.

Các cung nữ từ lúc một ngày trước đã đem hoàng cung tẩy từ trên xuống dưới một lần, ngay cả sàn nhà cũng sáng lên đến chói mắt.

Đèn treo, tường kết hoa, rất náo nhiệt.

Phía trên Đại điện chính tề mấy chục cái bàn vuông dành cho đại thần, đại thần lục tục dựa theo địa vị nhập tọa, rất nhanh liền không còn chỗ ngồi, chỉ còn hai nơi phía trước long vị là chưa có người ngồi.

Cung nữ tay ôm khay mâm nối đuôi nhau nhập điện, bày những thứ hoa lệ lên bàn vuông.

Sau khi đồ ăn phong phú trình lên bàn, đại điện ồn ào dần dần hoãn hạ, rồi sau đó yên tĩnh không tiếng động.

Chúng thần xoay người, tầm nhìn đều tập trung ở cửa đại điện.

Hoàng Phủ Duật mặc hoàng phục thái tử phi, đồ trang sức trang nhã vẽ loạn hấp dẫn ánh mắt mọi người, chính là khi tầm mắt chuyển qua thanh niên bên cạnh hần, chúng thần kinh ngạc thở dốc.

Sắc mặt thanh niên trắng đến nỗi làm cho người ta sợ hãi, đôi môi nứt nẻ, hai mắt lõm xuống, vừa thấy đã biết y bệnh đã nguy kịch.

Chúng thần ngay cả khí cũng không dám hít nhiều một chút, mỗi người trợn mắt nhìn thanh niên.

Nhịp chân thật chậm, bàn chân tựa hồ dính trên mặt đất, mỗi một bước đi được cực kỳ vất vả.

Rốt cuộc cũng không biết qua bao lâu, thanh niên Bạt Thác Vô Nhược mới nhập tọa.

Sau khi hai người ngồi xuống, Huyền Vũ vương lúc này mới đi từ ngoài vào điện, ngồi lên long ỷ.

Dưới điện trừ bỏ Bạt Thác Vô Nhược suy yếu, chúng thần đứng dậy quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Huyền Vũ vương tả hữu nhìn quanh, ánh mắt sáng ngời động lòng người, xua tay, “Miễn lễ.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Chúng thần đứng lên, nhập tọa.

“Hoàng nhi.” Huyền Vũ vương cúi đầu nhìn Bạt Thác Vô Nhược, “Thân thể được?”

Bạt Thác Vô Nhược không ngừng ho khan, sau khi đình chỉ ho khan y đứng lên suy yếu cười “Khụ khụ, tạ ơn phụ vương, thân thể nhi thần hảo rất nhiều khụ.” Một câu chưa xong, y lại khom người ho không ngừng.

Huyền Vũ vương nhíu mày, “Hoàng nhi, ngươi vẫn là mau ngồi xuống, đừng đứng dậy.”

Y theo lời ngồi xuống, “Tạ ơn phụ. Khụ khụ “

Một bên Hoàng Phủ Duật vỗ vỗ lưng y .

“Hôm nay là sinh nhật mừng nhi tử của trẫm trưởng thành, trẫm kính các vị ái khanh một ly.”

Cung nữ bước về phía trước, vì Huyền Vũ vương rót chén rượu, Huyền Vũ vương bưng lên, nâng cao, ngửa đầu uống cạn.

Dưới điện các đại thần tính cả Bạt Thác Vô Nhược cùng Hoàng Phủ Duật đều cầm lấy chén rượu hướng Huyền Vũ vương kính rượu, uống xong.

Bạt Thác Vô Nhược hạ chén, đột nhiên y hơi hơi nhíu mi, tay ôm lấy ngực, từng ngậm từng ngậm thở gấp.

“Phụ vương. Ta... ngực đau quá. Đau quá” bỗng nhiên Bạt Thác Vô Nhược phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Dưới điện lập tức truyền ra âm thanh xôn xao, nháo loạn một mảnh.

“Truyền thái y, mau! Mau truyền thái y”

Bạt Thác Vô Nhược trợn to mắt, thân thể hạ xuống, đổ trên mặt đất, mắt chậm rãi nhắm lại, như là không có hơi thở.

“Mau truyền thái y. Thái y đâu?” Huyền Vũ vương vẻ mặt lo lắng rống to.

Không có khả năng Sẽ không

Ngự y hốt hoảng tiến vào, nửa quỳ trên mặt đất, quan sát diện mạo Bạt Thác Vô Nhược, ngón tay sờ mạch trên cổ y, đại hách, sắc mặt trắng bệch so với Bạt Thác Vô Nhược té trên mặt đất không khác mấy. Mọi hần run rẩy, “Bấm, bấm. Bấm báo Hoàng Thượng. Thái tử hần. Thái tử hần đã không có hô hấp.”

Huyền Vũ vương nghe vậy, chỉ một thoáng huyết sắc rút hết, suy sụp quay về long ỷ. “Sao có thể. Sao có thể.”

Thái tử qua đời, cử quốc đau thương.

Ba ngày sau đại điển Bạt Thác Vô Nhược qua đời, trong hoàng cung tràn ngập một cỗ thương cảm nồng hậu.

Tiến đưa một ngày này chúng thần đều mặc tang phục trắng, mỗi người trên mặt ngưng trọng, mà Huyền Vũ vương cực kỳ bi ai không ngớt.

Thân là thái tử phi Hoàng Phủ Duật cũng mặc vào tang phục, dẫn đầu đám người, mặt không chút thay đổi nhìn quan tài màu trà hình vuông nâng nhập hố sâu, hoàng thổ hạ xuống dần dần che lấp quan tài.

Mọi người đứng lặng hồi lâu, mỗi người nhất nhất dâng hương, bái rồi lại bái, rồi sau đó mới dần dần rời đi.

Sau khi đám người tản đi không lâu, Hoàng Phủ Duật gặp một gã thiếu niên khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi môi tái nhợt, hốc mắt phỉm hồng, ngồi xổm xuống vuốt ve tấm bia mộ.

“Vô nhược. Hoàng huynh. Thực xin lỗi. Ta trở về muộn.” Nước mắt ở hai gò má thiếu niên trượt xuống, rớt trên nền đất lạnh, “Ta sẽ tính cả phần của ngươi hảo hảo sống sót.” Thiếu niên lau hai má đầy nước mắt, cố nén khom người bái xong, lão đảo cước bộ rời đi.

Hoàng Phủ Duật tuy có hiếu kỳ thân phận thiếu niên, nhưng hiện tại hắn còn có sự tình quan trọng hơn phải làm, không được phép dừng lại nghỉ ngơi, hắn đi đến một chỗ không người, thổi lên tiếng còi.

=.= !

16. Chương 16

Xe ngựa chạy rất nhanh trên đường, hai gã lam sam nam tử đánh xe ngựa không dám chậm trễ, roi trong tay nhiều lần đánh trên lưng ngựa.

Trong thùng xe một gã thiếu niên ngồi dựa lưng vào xe, nhắm mắt dưỡng thần, mà một thanh niên khác nằm ở nhuyễn *** trong xe, thân xe liên tiếp lay động, hắn vẫn ngủ sâu, không thấy dấu hiệu tỉnh lại.

Xe ngựa vẫn như cũ tiếp tục chạy băng băng ra khỏi cửa thành, lao thẳng đến một nơi hoang vu bình dã.

Bỗng nhiên thiếu niên bên trong xe chậm rãi mở mắt ra.

Không sai biệt lắm.

Thanh niên nguyên bản ngủ an ổn ngón tay động vài cái, i giây lát thanh âm rất nhỏ từ môi hắn phát ra, hắn trở mình chậm rãi mở mắt.

Thiếu niên thấy vậy mỉm cười “Ngươi tỉnh lại ?”

“Ta.” Mở miệng, phát hiện yết hầu khô rát, một ly nước trong xuất hiện ở trước mặt hắn, thanh niên không nghĩ ngờ bưng lấy uống một hơi, cảm giác như hạn lâu gặp mưa rào, hắn uống hết, thẳng đến giọt nước cuối cùng mới buông cái chén.

“Cám ơn.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Đầu óc. Có điểm hỗn độn.” Hắn ngồi xếp bằng ở nhuyễn ***, vỗ đầu.

” Ngươi ăn vào được kia, đầu óc không rõ ràng lắm là bình thường”.

Được?

Bỗng nhiên tất cả sự tình toàn bộ dừng mãnh tràn vào trong óc, hắn vẽ mặt khảm trương đứng lên “Chúng ta đã ra khỏi hoàng cung sao? Phụ vương đâu? Hắn...” Bạt Thác Vô Nhược cũng không biết chính mình muốn nói cái gì, vừa nghĩ đến phụ vương có thể vì cái chết của y thương tâm, ngực y liền không tự chủ được trở đau.

Nhất định rất khó chấp nhận. Phụ vương sẽ vì y mà rơi lệ. Y thật sự là một đứa con chẳng ra gì.

Bạt Thác Vô Nhược cúi đầu, rất khó chịu.

Ngày đó Hoàng Phủ Duật bên tai y nói một kế hoạch.

” Cho tới bây giờ ngươi muốn sống chỉ có một biện pháp đó chính là trá tử”

“Trá tử?”

“Đối, trá tử. Ta sẽ nghĩ biện pháp đưa tới mê li được. Sinh nhật người chỉ cần ăn vào mê li được sau đó giả vờ chết đi”.

Mê ly được. Bạt Thác Vô Nhược biết được này, nó sẽ làm người ăn vào tạm thời đình chỉ hô hấp hơn năm ngày, năm ngày sau không nên uống bất kỳ được gì khác tự nhiên có thể tỉnh lại.

Sinh nhật ngày ấy, y ăn vào mê ly được trước như kế hoạch đã bàn, mới vừa uống xong rượu, đột nhiên y cảm thấy một trận huyễn huyễn, lập tức không có ý thức.

Cho nên chuyện tình sau khi y ngất, y hoàn toàn không biết.

“Người đừng nghĩ ngợi nhiều”

Bạt Thác Vô Nhược nhợt nhạt ngăn một mặt cười khổ “Hoàng Phủ Duật, chúng ta làm như vậy. Rốt cuộc đúng hay không?”

“Người cho rằng thế nào?” Hắc hỏi lại.

“Ta không biết. Ta cảm thấy được chính mình hình như thật ích kỷ Một lòng thầm lo cho tánh mạng mình mà xem nhẹ tâm tình người khác. Rất ích kỷ” y thống khổ vò đầu mình.

“Mỗi người đều ích kỷ, cũng không phải chỉ có người.”

Hoàng Phủ Duật thờ ơ mà nhìn y, trong lòng cười nhạo y phản ứng quá mức.

Bạt Thác Vô Nhược người này tâm tính thật sự là làm cho Hoàng Phủ Duật khó có thể biết rõ, bất quá là trá cầu mạng sống thôi có cần tự trách thành như vậy không?

“Người hối hận?”

Y lắc đầu, “Không phải hối hận, chính là bên này” y sờ lên ngực “Rất đau, rất đau. Đau đến ta thở không nổi.”

Bọn họ giả chết như vậy là đúng hay không?

Y đỡ xuống thân phận thái tử đi theo Hoàng Phủ Duật rời đi Huyền Vũ quốc. Có lẽ y thực sự đã chạy thoát khỏi ma chướng của Minh Tân vương, nhưng kế tiếp thì sao chứ? Người kế tiếp chuẩn bị kế thừa vương vị có phải hay không cũng sẽ bị giết hại?

Chỉ một thoáng trong đầu hiện lên gương mặt quen thuộc, tiểu tử kia luôn thích cau có. Một năm không gặp không biết hắc có hảo không?

Tin tức về cái chết của y sau khi truyền ra, ngôi vị hoàng đế này là hắc phải tiếp nhận đi?

Hy vọng. Hắc có thể bình an vô sự, tránh được một kiếp này.

Suy nghĩ ở trong đầu xoay vòng vòng, tảng đá lớn đặt ở trong lòng càng nặng trĩu, cuối cùng Bạt Thác Vô Nhược đành phải ở trong lòng trấn an chính mình, cho dù tự trách thì như thế nào? Vẫn như cũ không thể thay đổi sự thật đã định, một khi đã như vậy, chỉ bằng nghĩ thoáng một chút.

Ý niệm trong đầu vừa nghĩ như thế tâm tình bẽ tắc quả nhiên thoải mái hơn.

Nay đã theo người này, cuộc sống của y sẽ không bị hoàng cung Huyền Vũ quốc giới hạn, mà là...

Y quay đầu, nhìn Hoàng Phủ Duật một cái, vội vàng lại quay đầu lại.

Hít sâu một hơi, làm dịu trái tim đang đập loạn.

“Người muốn đi đâu?”

“Quay về hoàng cung Viêm Di quốc.”

Hắc rời đi hơn một tháng, cũng không biết Viêm Di quốc có hay không gặp chuyện không may? Hoàng Phủ Duật nhất thời có chút lo lắng, nhớ tới phụ hoàng ốm đau trên giường, tâm trầm xuống dưới, nỗi nhớ nhà lại tăng lên.

“Kia. Ta cũng vậy sao ?”

“Người không muốn?”

Bạt Thác Vô Nhược vội vàng xua tay “Không, không có, chính là có quái dị nói không ra.”

“Không có ai dám nói gì cả, người là khách quý của ta, người trong cung sẽ thực tâm đối đãi người, người muốn ở bao lâu thì ở bao lâu”.

Bạt Thác Vô Nhược lộ ra tươi cười, “. Cảm ơn.”

Y vén màn lên, xe ngựa trên đường quê chạy như bay, y hít sâu một hơi.

Cuộc sống mới sắp diễn ra.

Bạt Thác Vô Nhược mang điểm chờ mong, mang điểm hưng phấn.

Y hồn nhiên không biết, nghênh đón y đều không phải là khoái hoạt mà là nước mắt vĩnh vô chỉ tận (vĩnh viễn không chấm dứt).

===

Bắt đầu những ngày tháng đau khổ của pé Nhược rồi. Một phút mặc niệm nào ^^

17. Chương 17

Suốt đêm giục ngựa chạy về Viêm Di quốc, vừa vào lãnh thổ Viêm Di quốc, liền nghe nói Viêm Di vương bệnh tình nguy kịch. Hoàng Phủ Duật nghe được tâm tình trầm xuống, lại nhanh hơn cước trình.

Hắn ra sức cầu nguyện tận đáy lòng, hy vọng tới kịp. Nhưng đáng tiếc chính là, Hoàng Phủ Duật chung quy không thể nhìn mặt Viêm Di vương lần cuối cùng.

Khi Hoàng Phủ Duật hồi cung đã là một ngày sau khi Viêm Di vương qua đời.

Vừa mới hồi cung, mọi người vẫn chưa chất vấn hắn trong khoảng thời gian này đi nơi nào, chính là vội vàng đưa hắn phò lên hoàng đế vị.

Hắn cố nén bi thương, ngồi trên long vị nơi cung điện cao cao, trên cao nhìn xuống chúng đại thần quỳ trước điện.

Giờ khắc này tới bất thành linh hắn hoàn toàn không có chuẩn bị.

Sau khi lên làm hoàng đế, sự tình không còn ổn định như trước nay vốn có.

Tương phản, trọng sự cứ nối đuôi nhau kéo đến.

Đông Ngụ quốc nằm ở biên giới phía nam Viêm Di quốc, thừa dịp Viêm Di quốc hiện thế cục không xong mang binh tấn công vào thành, Viêm Di quốc trở tay không kịp, cửa thành biên giới liền tiếp thất thủ, không đến thời gian một tháng quân địch đã tấn công vào kinh thành.

Các vị tướng quân ở ngoài thành phòng thủ, tiếc rằng quân địch đông như kiến cỏ, chẳng mấy chốc sẽ phá cửa thành mà vào.

Hoàng Phủ Duật phiến táo ở trong hoàng cung đi qua đi lại.

Không được, không thể ngồi chờ chết! Chỉ thủ chứ không tấn công sớm hay muộn sẽ bị diệt quốc!

Hắn nâng mắt, lộ ra ánh mắt kiên nghị.

Phủ thêm áo giáp, cưỡi lên ngựa mang theo Mị ảnh, Quỷ ảnh hai người, thần tốc ra khỏi cung.

Đi ra khỏi thành, hắn thả người nhảy lên cửa thành cúi đầu nhìn cấm vệ quân bên dưới hô lớn: “Chúng quân sĩ anh dũng, Viêm Di quốc đại nghiệp không phải quốc gia của các ngươi sao? Nếu các ngươi muốn để cho ngoại tộc thống trị như vậy, cứ việc buông đao xuống đầu hàng. Nếu không muốn, phải hướng về phía trước, trầm cùng các ngươi đồng sinh cộng tử! Sát!”

Nói xong, hắn nhảy xuống chiến mã cầm trong tay đại đao, bên chân đạp một cước, con ngựa lập tức phi như bay về phía trước, nhằm phía quân địch lao tới.

Hoàng Phủ Duật xuất hiện, chiến thế ảm đạm như được rót vào một cỗ sức mạnh cường đại, sĩ khí nhất thời đại chấn, binh lính giống như phát cuồng, rống to, đao trong tay giơ cao chạy băng băng về phía trước.

Tình thế lập tức nghịch chuyển, Đông Ngu quốc địch binh bị khí thế binh lính Viêm Di quốc kinh sợ. Nhất thời binh bại như núi.

Bại lui.

Viêm Di quốc đại thắng, cử quốc khánh hoan.

Nhưng Hoàng Phủ Duật không dám lơ đãng, hắn thừa dịp thắng truy kích. Đông Ngu quốc hiện sĩ khí đại thương, hắn lệnh võ tướng mang binh tiến công Đông Ngu quốc, một lần đánh hạ, tiêu diệt.

Nhân sự kiện lần này, Hoàng Phủ Duật trong lòng dân uy tín vang dội, mỗi người đều xưng tụng hắn là vị minh đế, thậm chí vĩnh xưng Viêm Di vương.

Hoàng Phủ Duật vẫn chưa được nhàn hạ, quốc sự như núi chờ hắn xử lý, từ khi hắn tiếp nhận đế vị, hắn càng bận rộn không ngừng.

Sau chuyện Đông Ngu quốc tiến công như vậy hắn biết rõ, Viêm Di quốc không thể tiếp tục như vậy, quốc gia nhỏ, sẽ bị khinh thường, chỉ có mở rộng bản đồ, chỉ có làm cho quốc gia trở nên cường thịnh, mới có thể vĩnh cửu trường tồn.

Bởi vậy Hoàng Phủ Duật đem việc trị quốc chủ yếu là tăng cường quốc phòng, áp dụng chế độ mộ lính, phạm là người tự nguyện đầu quân, mỗi người hàng năm cấp cho trăm lượng bạc.

Chiếu chỉ ban hạ, dân chúng chen chúc tới nhập quân.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, thoáng cái đã là hai năm, Hoàng Phủ Duật mỗi ngày tự mình mang binh thao luyện, liên ngay cả tấu chương cũng là ở quân doanh phê duyệt, ngăn ngừa trong hai năm, lực tục tiêu diệt các quốc gia nhỏ yếu lân cận.

Đến khi hắn cho rằng các đại quốc khác không thể xem nhẹ Viêm Di quốc, hắn mới không tự mình thao luyện binh lính, có thời gian chậm rãi tạm nghỉ.

Lại sau đó, chúng thần vì hắn chọn dâng vài phi tử.

Đến nỗi Bạt Thác Vô Nhược, từ hai năm trước hắn trở về cung tùy ý đưa y an trí, sự tình cứ thế nổi gót mà tới, Hoàng Phủ Duật mỗi ngày vội xử lý chính vụ, nửa phần khí cũng hít không thuận, đầu đã sớm nhồi vào nhiều sự, Bạt Thác Vô Nhược người này sớm bị hắn ném đến sau đầu.

Một ngày, đợi cho hắn ngồi xuống nghỉ ngơi, công công nói cho hắn khách nhân hắn an trí ở tây cung tề xiu ở trong phòng, Hoàng Phủ Duật lúc này mới nhớ tới Bạt Thác Vô Nhược.

Hắn đi vào tây cung đẩy cửa, ngự y chưa kịp bắt mạch xong.

“Hoàng Thượng.” Ngự y cung kính về phía hắn hành lễ.

“Miễn lễ. Hắn xảy ra chuyện gì? Có nghiêm trọng hay không?”

” Hồi bẩm Hoàng Thượng, tình huống của hắn. Thực không xong.” Ngự y quay đầu lại nhìn Bạt Thác Vô Nhược nằm ở trên giường một chút. “Hắn trong cơ thể ngũ tạng lục phủ đã bị kịch độc ăn mòn, xem ra kịch độc này ở trong cơ thể hắn tiềm ẩn đã lâu, nếu không giải độc chỉ sợ rất nguy hiểm.”

“Nên làm sao mới có thể cứu hắn?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, độc này không khó giải, chỉ có thể uống thuốc nhiều năm, liên tục một năm, bệnh tình liên chuyển. Chính là, cho dù khỏi hắn, độc này vẫn là làm cho hắn lưu lại bệnh căn, thân thể suy nhược”.

Hoàng Phủ Duật cúi đầu, suy nghĩ sâu xa.

18. Chương 18

Ý bảo ngự y rời đi.

Hai năm trước hắn chỉ lo đem Bạt Thác Vô Nhược thoát ly ma chướng của Minh Tân vương, lại quên y sớm bị hạ độc dài đến hơn mười năm, độc tính kia sớm thâm thực trong cơ thể y.

Người này. Hắn không có tới tìm Bạt Thác Vô Nhược, y sẽ không tự mình đi tìm hắn sao?

Hắn thật muốn mở thông đầu người này, nhìn xem bên trong chứa đựng cái thứ gì. (ế, bạo lực quá).

Nếu hôm nay công công không có tới bẩm báo, nếu hôm nay y hôn mê ở trong phòng không ai phát hiện, kia hậu quả chính là thiết tưởng không chịu nổi.

Nhìn cái mặt y trắng bạch như thế này, hai năm này y rốt cuộc có hay không hảo hảo dưỡng bệnh?

Hoàng Phủ Duật ngồi ở mép giường, nhìn chăm chú thần sắc có bệnh của y.

Hai năm không gặp y, có chút xa lạ, lại có chút quen thuộc.

Rõ ràng vẫn là gương mặt bình thường kia, hiện giờ nhìn đến, trong lòng có chút cảm giác bất đồng.

Lông mi nồng đậm đang nhắm chặt đột nhiên nhẹ nhàng mà động động vài cái, nhẹ nhàng hơi nhú, một lát sau mí mắt đang đóng mở ra.

Con người mơ màng nhìn lên, động động thân thể, nhìn thấy người bên giường, nhất thời sửng sốt, rồi sau đó trợn to mắt, kinh ngạc đến nói không ra lời.

“Biểu tình của ngươi y như gặp phải quỷ”

“Ta, ta.” Bạt Thác Vô Nhược còn chưa hoàn hồn, vẫn trạng thái kinh ngạc tại chỗ.

Y dùng lực mở to mắt ra mà nhìn, nghĩ đến chính mình hoa mắt nhìn lầm, nhu nhu mí mắt, sau khi xác định không nhìn lầm người, y mới mở miệng, ngữ khí không xong trả lời: “”Người, người sao lại đến đây?”

“Công công nói trầm là người té xỉu .”

Nghe thấy Hoàng Phủ Duật tự xưng, Bạt Thác Vô Nhược hiểu được thân phận hắn nay đã khác, “Thực xin lỗi. Kinh động đến người.”

“Lần đầu tiên phát tác?”

Bạt Thác Vô Nhược cúi đầu, tầm mắt không dám nhìn hắn: “”A? Ân. Đúng, đúng.”

“Người nói dối.”

“Không ” y chột dạ, “Không có.”

“Thành thật nói.” Hắn thanh âm lạnh lùng.

Không hiểu việc này có cái gì hảo giấu diếm, có nói có, không nói không, bất quá chỉ là không phải lần thứ nhất mà thôi, khó nói ra như thế sao?

Y nói quanh co một hồi lâu, chần chờ một chút, cuối cùng mới thẳng thắn, “Đích xác, này cũng không phải một lần, lúc trước cũng hôn mê qua vài lần.”

“Thân thể của ngươi thực không xong.”

“. Ta biết.”

“Chính mình biết rõ mình thân thể không khoẻ, vì cái gì không đến tìm trầm? Trầm có thể giúp ngươi.”

Sầu khổ cười cười, “Người là hoàng đế, người bề bộn nhiều việc”.

Hoàng Phủ Duật sửng sốt, ngậm miệng không nói gì, trong lòng hơn vài phần áy náy.

Qua hồi lâu hắn mới nói: “Thân mình của ngươi phải hảo điều dưỡng, ta sẽ sai người mỗi ngày ngao hai chén được cho ngươi uống, ngươi nhớ kỹ phải uống”.

” Ân”.

Sau khi hai người nói xong, thoáng chốc cũng không biết nên nói tiếp cái gì, lâm vào yên tĩnh.

Hoàng Phủ Duật đứng dậy, vỗ vỗ hoàng bào xoay người đưa lưng về phía Bạt Thác Vô Nhược, trầm ngâm hồi lâu, mới chậm nói: “Hai năm này Không có tới tìm người, ngưng ngưng.”

“Không quan hệ, ta biết người vội.”

Hoàng Phủ Duật có điểm chột dạ.

Hắn quả thật là vội, nhưng lại đem Bạt Thác Vô Nhược người này quăng ra sau đầu, hai năm này căn bản không một lần nghĩ đến y, một lần cũng không có.

“Trẫm đi về trước, được nhớ rõ phải uống.” Hắn nhắc chân, hướng cửa đi.

Bạt Thác Vô Nhược nằm ở trên giường thấy hắn phải rời khỏi, cấp loạn lấy tay chống giường động nửa người trên, “Hoàng Phủ. Hoàng Thượng!”

Dừng chân một chút, hắn quay lại đối mặt Bạt Thác Vô Nhược, “Có việc?”

“Người, người.” y trù trừ, mang điểm khẩn cầu nói: “Người đêm nay có rảnh không?”

Suy nghĩ một chút, “Có. Có chuyện gì sao?”

“Đã lâu không có cùng người tán phiếm. Đêm nay có thể chứ?”

Hoàng Phủ Duật sáng khoái đáp ứng “Ân, trẫm sau khi xong việc tới tìm người.”

“Thật sự?” Bạt Thác Vô Nhược vui mừng lộ ra tươi cười.”Chúng ta ước định như thế!”

Hoàng Phủ Duật gật đầu, “Trẫm ly khai trước nhĩ hảo hảo nghỉ tạm”.

“Hảo.” Hắn mỉm cười nhìn theo Hoàng Phủ Duật rời đi.

Đi đến trước cửa, chân lại là tạm dừng, “Người không cần gọi trẫm Hoàng Thượng, tựa như hai năm trước kêu trẫm’ Hoàng Phủ Duật.’” Nói xong hắn đi ra khỏi phòng.

Trong phòng Bạt Thác Vô Nhược giặt mình, sau khi hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, một mặt cười ngọt ngào xuất hiện bên môi.

===

Có gì sai sót thì hú ta một tiếng nhé các nàng ^^

19. Chương 19

Rời đi tây cung, Hoàng Phủ Duật trở lại Hoa Sinh điện. Trên bàn tấu chương cao như núi, hắn liếc mắt một cái, mệt mỏi nhu nhu cái cổ, chần chờ một chút, vẫn là cam chịu số phận mà ngồi vào bàn, lấy mấy bản tấu chương, nhặt lên bút lông, cúi đầu phê chữa.

Công công ở một bên giúp hắn mài mực.

Trộm dò xét hắn vài lần, trong tay chưa dừng lại, vừa mài mực vừa nói:” Hoàng Thượng, buổi tối cần phi tử thị tắm không?”

“Trẫm đêm nay có việc.” Hắn đầu cũng không nâng, trả lời.

Công công ngập ngừng :” Nhưng.”

“Sao vậy?”

“Hoàng Thượng còn nhớ rõ lúc trước có nạp Dung phi?”

Hoàng Phủ Duật suy nghĩ, đích thật là có một người như thế.

Hắn thu nạp Dung phi, tựa hồ cũng là các đại thần khuyên can hắn đến nay không có con nối dòng, mà phi tử trong cung lại chậm chạp chưa truyền ra hỉ sự, vì hắn nạp thêm một hoàng phi, hy vọng sớm ngày hoài thượng long loại.

Nhưng từ khi nạp Dung phi đến nay, hắn lại không chạm qua nàng một lần.

Ngay từ đầu là bởi vì chính sự rối ren, sau khi đại cục bình ổn, Dung phi tựa như Bạt Thác Vô Nhược bình thường, bị hắn vứt ra sau đầu, nếu không có công công đề cập, hắn thật đúng là đã quên có người kêu Dung phi.

“Trẫm nhớ rõ, rồi thì sao?”

“Dung phi nương nương nhờ nô tài truyền lời, đêm nay hay không cần nàng bồi tẩm?”

Hoàng Phủ Duật không đáp lời, trầm mặc.

Chính mình đã nhiều ngày không phát tiết dục vọng, đêm nay có lẽ nên tìm phi tử giảm nhiệt.
Nhưng...

Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt Bạt Thác Vô Nhược kia mang chờ mong.

Nên làm sao? Hoàng Phủ Duật lâm vào cục diện lưỡng nan.

Công công tinh mắt nhìn ra Hoàng Phủ Duật trên mặt hơi nhú mày, thử hỏi: “Hoàng Thượng có việc phiền lòng?”

“Trẫm đã cùng Bạt Thác Vô Nhược có ước định.”

“Hoàng Thượng, theo như lời người, là khách quý ở tại tây cung?”

Hoàng Phủ Duật khẽ hừ một tiếng, gật đầu.

“Nếu không để cho nô tài vì Hoàng Thượng đi cùng Bạt Thác công tử nói một tiếng, đem ước định dời đến ngày mai?”

Hắn trầm ngâm “Như vậy cũng tốt.”

Cách nhật, Hoàng Phủ Duật để cho Dung phi hầu hạ thay y phục, cùng nhau dùng bữa thiện (ăn sáng), hắn mới cước bộ từ từ đi tới tây cung.

Dục vọng trừ vài ngày phát tiết sạch sẽ, thần thanh khí爽.

Bảo bọn thái giám đi theo bên người tản đi, hắn đẩy cửa ra, đi một mình vào phòng.

Bạt Thác Vô Nhược ngồi dựa vào ghế bên song cửa, buông hai tay, tầm mắt hướng ra phía ngoài tựa hồ không phát hiện Hoàng Phủ Duật.

Hắn phóng khinh cước bộ đi đến bên người y, chạm vào vai phải y, kêu to: “Bạt Thác Vô Nhược.”

Nghe vậy y bỗng nhiên cả kinh, thân thể cứng đờ, nhưng vẫn chưa quay đầu lại.

“Bạt Thác Vô Nhược?” Hắn lại hô một lần.

Y vẫn là không quay đầu, hai vai run lên.

Cảm giác bị người coi thường làm cho Hoàng Phủ Duật tâm tình rất là tức giận, âm điệu lạnh lùng “Bạt Thác Vô Nhược, trẫm đang gọi ngươi.”

“Ngươi có thể chờ một chút nữa lại đến?” Y đầu cúi thấp, thanh âm có chút khàn khàn.

” Vì cái gì?”

“Thực xin lỗi, ta hiện tại không tiện gặp người.”

Bạt Thác Vô Nhược có chút quái dị.

Hoàng Phủ Duật nhìn chăm chú bóng lưng y, di động cước bộ, đi vào bên cạnh, vươn tay cường ngạnh chuyển mặt y qua.

Hai mắt phát thũng, cái mũi đỏ toàn bộ.

Rõ ràng là vẻ mặt của một người đã khóc.

Tức giận nhất thời vô tung vô tích. "Người xảy ra chuyện gì?"

Y lắc đầu đẩy bàn tay Hoàng Phủ Duật ra, không dám nhìn hấn.

"Không có." trong lời nói có khốc âm nồng hậu.

"Có người khi dễ người?"

"Không phải."

"Nhớ nhà?"

"Không phải."

"Nếu không thì là gì?"

"Không có."

"Bạt Thác Vô Nhược! Không cần khảo nghiệm tính nhẫn nại của trẫm". Hoàng Phủ Duật cau mặt, vẻ mặt trẫm xuống dưới, khi nói chuyện mang theo tức giận.

Trong cung có bao nhiêu phi tử hy vọng có thể được sự quan tâm của hấn, hấn hảo ý quan tâm, Bạt Thác Vô Nhược dám không cảm kích? Nói vậy y là không đem hấn để vào mắt ?"

"Không cần lo cho ta."

"Người nói cái gì?" Hấn xanh mét mặt.

20. Chương 20

"Không cần để ý ta, không cần lo cho ta, để cho ta một mình yên tĩnh".

"Hảo, đây chính là người nói, trẫm sau này không bao giờ ... Đến nơi này nữa!" Nói xong, hấn phất tay áo rời đi, 'rầm' một tiếng đóng cửa lại.

Hấn đứng ở ngoài cửa xiết chặt nắm tay.

Tiểu tử kia. Thế nhưng dám kêu hấn cú! Bất quá hai năm không gặp, tính tình y lại trở nên như thế? Tên hỗn đản!

Một hấn sáng nay lòng còn tràn đầy chờ mong cùng Bạt Thác Vô Nhược gặp mặt, không nghĩ tới lại nháo thành cục diện bế tắc.

Hoàng Phủ Duật tức giận tính toán rời đi nơi này, bỗng nhiên một đạo tiếng khốc nứt nở từ trong phòng truyền ra.

Hấn ngẩn ra.

Bạt Thác Vô Nhược. đang khốc?

Một tiếng lại một tiếng, âm thanh dần thấp giống như từng đạo nắm tay đánh vào ngực hấn, làm đau hấn.

Hấn chưa từng thấy qua Bạt Thác Vô Nhược khốc, hấn vẫn nghĩ đến Bạt Thác Vô Nhược biểu tình duy nhất chính là cười, ngây ngô cười, mỉm cười, ầm ập cười. Hấn xem qua rất nhiều, nhưng không nghĩ tới.

Nguyên lai y cũng biết khốc, lại khốc thương tâm như thế.

Ngay cả Hoàng Phủ Duật ở ngoài cửa nghe thấy tiếng khốc của y tâm cũng theo đó mà rút xuống, khó chịu.

Đứng lặng ở ngoài cửa hồi lâu, Hoàng Phủ Duật thở dài một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đến gần y.

"Người rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

Nghĩ đến hấn sớm đi xa, Bạt Thác Vô Nhược vừa nghe thấy thanh âm hấn, sợ tới mức ngừng nước mắt.

Chuyển thân thể y qua, Hoàng Phủ Duật dùng tay áo, chà lau nước mắt y “Một đại nam nhân, có cái gì mà khóc?”

“Đúng. Thực xin lỗi.”

“Trẫm không cần người giải thích, trẫm muốn người thẳng thắn, đến tột cùng là người nào chọc giận người khác?”

“Ta ” y đỏ hai tròng mắt ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Duật, nước mắt lại chảy ra.

Hoàng Phủ Duật không am hiểu an ủi nhất thời luống cuống tay chân, lại lau lại sát.

“Không, không cần lau. Đem quần áo người đều dơ “

“Không quan hệ.”

Con người đang nhìn chăm chú Hoàng Phủ Duật hạ xuống không dám nhìn hấn nữa, “Hoàng Phủ Duật. Người cho rằng nam nhân thích nam nhân ghê tởm sao?”

“Người hỏi vấn đề này để làm chi?” Hấn không rõ đề tài sao đột nhiên chuyển tới cái này.

“Người đáp ta trước.”

“Có lẽ có một chút, nam nhân cùng nam nhân, rốt cuộc vẫn là trái với thiên lý. Nam vi dương, nữ vi âm, âm dương cộng, mới có thể hưng thịnh quốc gia.”

Y miễn cưỡng lộ ra tươi cười có chút khó coi .”Là, là như thế này a. Nếu nam nhân kia có thể sinh đứa nhỏ thì sao? Như vậy có phải hay không sẽ không trái đạo lý?”

“Nam nhân sao có thể sinh ra đứa nhỏ? Người bị bệnh?” Hoàng Phủ Duật áp vào cái trán y, cho rằng y nói nhầm.

“Kia nếu thật sự thì sao?”

“Kia lại như thế nào?”

“Có phải hay không sẽ không ghê tởm ? Có phải hay không liền thật có thể cùng một chỗ ?”

Y không ngừng truy vấn làm cho Hoàng Phủ Duật cảm thấy được phiền, nghĩ muốn mau chóng chấm dứt đề tài này, bởi vậy hấn thuận miệng ứng “”Là, là, nếu thực sự nam nhân có thể sinh ra đứa nhỏ, trẫm thật đúng là muốn nhìn một cái.”

Bạt Thác Vô Nhược vui vẻ lộ ra tươi cười sáng lạn, bi thương trên mặt mới vừa rồi toàn bộ trở thành hư không.

“Tâm tình tốt lắm? Còn không cùng trẫm nói, vì sao khóc?”

Y cười lắc đầu, “Không có việc gì, chính là nhớ nhà thôi.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Y một phen kéo Hoàng Phủ Duật xuống, khuôn mặt dựa sát vào hấn, “Hoàng Phủ Duật, chúng ta lên giường đi!”

Hoàng Phủ Duật rõ ràng sửng sốt, “A?”

Hấn không có nghe sai, không có nghe lầm Bạt Thác Vô Nhược ý tứ đi?

“Chúng ta đến làm đi!”

“Người nói cái. . . ” lời chưa nói hết môi đã bị Bạt Thác Vô Nhược che lại, y ôm trụ hai má hấn, hai phiến môi mềm mại ngăn chặn Hoàng Phủ Duật.

Đầu hấn trống rỗng.

Hắn bị hôn? ! Nhưng lại là nam nhân không hơn không kém?

Bạt Thác Vô Nhựt không biết nên hôn một người như thế nào, môi áp môi Hoàng Phủ Duật, chuyển động vài cái liền ngừng lại, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở, nhìn Hoàng Phủ Duật, đỏ mặt.

Rời đi môi hắn, đột nhiên quay người đưa hắn ngồi lên ghế, y tách chân ra khóa ngồi ở trên đùi Hoàng Phủ Duật.

“Bạt Thác Vô Nhựt, ngươi điên rồi sao?”

Hắn muốn đẩy y ra, Bạt Thác Vô Nhựt lại khom người cố sống cố chết ôm lấy hắn.

Song chường buộc chặt ôm lấy cổ hắn, hai má dán chặt trên ngực hắn, “Hoàng Phủ Duật, nam nhân lại không được sao ? Chúng ta cũng làm qua không phải sao? Vì cái gì hiện tại không được?”

“Khi đó tình huống là do bất đắc dĩ.”

Hoàng Phủ Duật biết ý của y là hai năm trước tại Huyền Vũ quốc đêm đó, hắn uống xong rượu mừng bị hạ xuân được, cho nên cùng Bạt Thác Vô Nhựt có da thịt chi thân.

Khi đó chính mình ý thức là vô tri, phát sinh sự tình hắn không mong muốn.

Bạt Thác Vô Nhựt không muốn nghe Hoàng Phủ Duật giải thích, mà cũng nghe không vào.

Hắn hạ thân thể quỳ trên mặt đất, thân thủ cởi bỏ tiết khổ của Hoàng Phủ Duật, nam căn ủ rũ hư nhược buông xuống, Bạt Thác Vô Nhựt cắn môi dưới, thoáng chần chờ, sau đó cúi xuống há miệng hàm trụ.

Hoàng Phủ Duật thở dốc vì kinh ngạc!

=====

Chương sau có xoi thịt hay không đê????

Đón xem hen. ^^

21. Chương 21

Y quỳ giữa hai chân Hoàng Phủ Duật, ngậm lấy.

Nhắm mắt, y không dám mở mắt ra.

Nhẹ nhàng hàm trứ, phun ra, vươn tay sờ lấy hai khỏa cầu rất tròn bên dưới dục vọng, xoa bóp vài cái, cái lưỡi mềm mại ẩm ướt liếm liếm đỉnh.

Hoàng Phủ Duật bất giác run rẩy, gằm nhẹ: “Bạt Thác Vô Nhựt!”

Hai mắt nhắm chặt hé mở, nhìn thấy dục căn của Hoàng Phủ Duật đã trương to vài phần, y tuy sợ hãi nhưng cũng không dừng lại động tác, miệng mở lớn từng chút từng chút nuốt tiến dục vọng.

Hoàng Phủ Duật cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận tới lui phun ra nuốt vào, đầu ở giữa hai chân hắn trước sau lay động.

Hạ thân thoáng chốc nóng lên, tất cả nhiệt khí hướng xuống chỗ đó đòi thoát ra.

“Ngô.”

Dục vọng trong nháy mắt trương lớn làm cho Bạt Thác Vô Nhựt không thoải mái nhíu mi.

Hoàng Phủ Duật nghĩ không ra Bạt Thác Vô Nhựt rốt cuộc suy nghĩ gì? Vì cái gì phải làm loại sự tình này?

Y chậm rãi buông ra, đứng dậy cởi quần dài, bò lên trên đùi Hoàng Phủ Duật đang trong trạng thái không phản ứng, cười khỏ nói nhỏ “Người biết không? Ta. Rất thích người, rất thích.”

Thân mình mềm mại nhẹ nhàng ngồi xuống, nhưng dục vọng trướng đại từ từ đi vào hậu huyết chưa được chuẩn bị tốt, y há miệng hấp lấy một ngụm khí, nhú mi “Chính là. Đau quá. Vì cái gì thích một người lại thống khổ như thế.”

Ngồi xuống xong, trên mặt Bạt Thác Vô Nhược dính đầy nước mắt, không biết là cảm thấy đau đớn mà rơi lệ, hay là bởi vì trong lòng quá chua xót.

Hai tay y đặt lên đầu vai Hoàng Phủ Duật, hai chân câu lấy hông hắn, xuất lực khởi động thân mình, từ từ di chuyển, đem dục vọng lần thứ hai tiến sâu vào cục huyết.

Y thống khổ rên rỉ, nhưng không thể không tiếp tục lặp lại động tác.

Mỉm cười, một giọt nước mắt lấp lánh rơi ra từ khóe mắt, “Thực ghê tởm đi. Người nhất định xem thường ta đi. Chính là, nếu ta không làm như thế. Trơ mắt nhìn người đi ôm hoàng phi khác. Ta nhất định, nhất định thống khổ đến chết đi.”

Ý cười mang theo lệ, y ôm lấy hai gò má Hoàng Phủ Duật dùng nước mắt tắm ướt đôi môi đỏ mọng mà hôn hắn.

Hoàng Phủ Duật trong hoảng thần chậm rãi bình tĩnh, vươn tay áp chế sau gáy Bạt Thác Vô Nhược kéo y về phía mình, nụ hôn rơi xuống thêm triền miên, đầu lưỡi thâm nhập, đam mê mà cuống lấy cái lưỡi y, câu triền, tác cầu.

Buông ra, lưu luyến hai cánh hoa môi cao thấp hồi lâu, mới rời đi.

Bàn tay di chuyển trên song mộng, nâng cao, ấn hạ, động tác trêu sấp chậm rãi tăng lên.

“Hoàng Phủ Duật. Duật không cần chán ghét ta.”

Hắn hôn tới gương mặt đầy nước mắt, hai mắt bắt giác ôn nhu, nhưng vẫn chưa dừng lại động tác trêu sấp.

Một lát sau, nội bích bỗng nhiên co rút lại, dưới bụng một trận ẩm ướt, Bạt Thác Vô Nhược mệt mỏi khê tựa vào trước ngực Hoàng Phủ Duật, y đã muốn tiết ra.

Hoàng Phủ Duật tốc độ nhanh hơn, rất nhanh cũng bắn ra, trọc bạch chôn sâu trong cơ thể Bạt Thác Vô Nhược.

Hắn thân thể run rẩy.

Tất cả tình cảm mãnh liệt chỉ một thoáng hóa thành yên lặng, tiếng thở dốc của hai người cũng dần lui, trong không khí còn có vài phần hương vị ử tử.

Nhiệt khí ở thân thể Hoàng Phủ Duật chậm rãi lui hạ, đầu cũng tỉnh táo lại.

Hắn đột nhiên đẩy Bạt Thác Vô Nhược ra, đứng dậy kéo quần lên.

Bạt Thác Vô Nhược không phòng bị té trên mặt đất, lòng bàn tay trượt mạnh, tơ máu chảy ra, y nhú mi, nhưng không có kêu đau.

Cười khê, “Người quả nhiên chán ghét ta. Quả nhiên cảm thấy ta ghê tởm.”

“Trẫm là nam nhân, người cũng là nam nhân, trẫm thích chính là nữ nhân!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Thực xin lỗi.” Y té úp sấp trên mặt đất, nắm chặt nắm tay.

Y không biết ngoài những lời này, y còn có thể cùng Hoàng Phủ Duật nói gì, nước mắt che khuất tầm mắt, trong lòng đau tưởng chừng như chết đi.

Hoàng Phủ Duật trừng mắt nhìn y quỳ rạp trên mặt đất.

Bạt Thác Vô Nhược điên rồi, hắn thế nhưng cũng điên theo rồi.

Chẳng những không ngăn cản y, còn cùng y làm, khi đó trong óc tất cả đều là khuôn mặt khóc thương tâm của Bạt Thác Vô Nhược, rõ ràng bộ dạng bình thường, nhưng bộ dáng y khóc lại làm cho Hoàng Phủ Duật trong lòng buồn bực.

Cắn môi dưới, Bạt Thác Vô Nhược ngẩng đầu, “Ta yêu người. Hoàng Phủ Duật xin người nhớ kỹ điểm ấy, ta yêu người, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

Trong mắt y tình ý nóng cháy làm cho Hoàng Phủ Duật lui về sau vài bước.

“Thật có lỗi, trẫm không có biện pháp nhận.”

Hắn rất nhanh ra khỏi phòng, không muốn lưu lại thêm nữa, đóng cửa phòng.

“Cáp, ha ha. Quả nhiên. Quả nhiên.”

Một giọt lại một giọt nước mắt rơi xuống, Bạt Thác Vô Nhược quỳ rạp trên mặt đất, si ngốc cười ra tiếng.

=====

Cảnh H này sao ta thấy đau lòng quá, chỉ toàn là nước mắt. haiz.

22. Chương 22

Long sàng rộng lớn, trên đó lưỡng đạo thân ảnh giao triền.

“Ân cấp ...Hoàng Thượng. Hoàng Thượng.” Tiếng rên rỉ phóng đặng cao vút của nữ tử lẳng văng trong phòng, hai chân tách ra nâng cao đặt ở đầu vai Hoàng Phủ Duật.

Hắn nhíu mi, số lần va chạm dần dần hoãn hạ.

Cuối cùng, hắn dừng lại động tác, đẩy nữ tử trên người ra.

“Hoàng. Hoàng Thượng?” Dung phi có chút nghi hoặc, đi đến gần Hoàng Phủ Duật, quần lấy hắn.

“Cút ngay.” Hắn không kiên nhẫn đẩy nàng ra.

“Thần, nô tì chỗ nào làm sai ?”

“Cút! Cút ra ngoài cho ta” Hắn xanh mét mặt, đem gối đầu trên giường hất xuống đất.

Dung phi sợ tới mức rụt hai vai, vội vàng xuống giường mặc quần áo, thân thể run rẩy rời khỏi tấm phòng.

Hắn nâng tay, nắm tay nặng nề đầm xuống giường, một cái lại một cái.

Vì cái gì?

Vì cái gì không giống ?

Thứ hắn cần không phải như thế.

Hắn cần chính là vách tường càng chặt càng nóng rực bao phủ, tựa như, tựa như.

Hoàng Phủ Duật không dám nghĩ nữa, hắn sợ dung nhan khóc đến thương tâm từng chút từng chút nổi lên trong đầu kia, hắn chỉ có thể cự tuyệt suy nghĩ.

Hắn ngã xuống giường, nóng quá.

Hắn phải phát tiết mới được, nhưng nữ nhân lại không có biện pháp thỏa mãn hắn.

Đêm trước là Nghiên phi, đêm qua là Thanh phi, tối nay còn lại là Dung phi.

Tình huống đã muốn ba ngày. Đối mặt phi tử trong cung hắn tuy có dục vọng, nhưng cảm giác lại không như hắn muốn, càng lúc càng nhạt nhẽo, bị nhảm chán xuyên thấu.

Sờ lên dục vọng trưởng to không chịu nổi, cao thấp xoa bóp, tăng thêm lực đạo lòng bàn tay, hắn nhíu mi, hơi thở dồn dập.

Nhắm mắt, nháy mắt trong đầu hiện lên khuôn mặt khóc đến lê hoa đái vũ, rõ ràng đâu có nghĩ nữa, nhưng lại không tự chủ nhớ tới y.

Cái miệng của y hàm trứ dục vọng hẩn, phun ra nuốt vào, cái miệng nho nhỏ vì dục vọng thô to của hẩn mà không thể không mở lớn, nước bọt không kịp nuốt, thuận theo chỗ tiếp hợp chảy ra.

Hai gò má y đỏ bừng, mang theo vài phần thẹn thùng, âm thanh hừ nhẹ, thật nhỏ từ khoang mũi truyền ra.

Có chút nhu, có chút kiêu, còn có vài phần mỉ ý.

Động tác trong tay nhanh hơn, lập tức hẩn đã muốn xuất ra.

Vài ngày phát tiết không ra dục vọng, thể nhưng tưởng tượng đến thanh âm của y, Hoàng Phủ Duật liền không tự giác lên tới cao trào, không cần tốn nhiều công sức.

Bạt Thác Vô Nhược.

Nhắm mắt lại, bộ dáng thê thảm ngày đó của y nhất thời lại hiện lên trước mắt Hoàng Phủ Duật

Hai tròng mắt hăm sâu, ngay cả cái mũi cũng hồng toàn bộ, hốc mắt dung đầy nước mắt, hai má tẩm ướt.

“Người biết không? Ta. Rất thích người, rất thích. Chính là. Đau quá. vì cái gì thích một người thống khổ như thế.”

“Thực ghê tởm đi. Người nhất định xem thường ta đi. Chính là, nếu ta không làm như thế. Trơ mắt nhìn người đi ôm hoàng phi khác. Ta nhất định, nhất định thống khổ đến muốn chết đi.”

“Hoàng Phủ Duật. Duật không cần chán ghét ta.”

“Người quả nhiên chán ghét ta. Quả nhiên cảm thấy ta ghê tởm.”

Nắm tay Hoàng Phủ Duật nắm thật chặt.

Bạt Thác Vô Nhược nói y thích hẩn, Bạt Thác Vô Nhược nói y thương hẩn, Bạt Thác Vô Nhược, Bạt Thác Vô Nhược.

Đầu hẩn nhồi vào toàn là hình ảnh Bạt Thác Vô Nhược, tràn đầy, tràn đầy.

Tất cả đều là nụ cười của y hai năm trước.

Nhưng nụ cười như gió xuân ấm áp ấy tựa hồ càng lúc càng mơ hồ, bị nước mắt chiếm lấy.

Hai năm trước Hoàng Phủ Duật không rõ Bạt Thác Vô Nhược trừ bỏ cười trên mặt còn có thể xuất hiện biểu tình nào khác. Chính là hai năm sau, y lộ ra nụ cười mai mĩ, luôn miễn cưỡng chống đỡ, tràn đầy đau khổ.

Tuy rằng đau lòng, nhưng Hoàng Phủ Duật lại bất lực.

Bạt Thác Vô Nhược là nam nhân, cùng giới tính với hẩn, sinh lý cấu tạo đều là nam nhân.

Mà thân phận của hẩn là hoàng đế, nhất cử nhất động của hẩn đều rơi vào tầm mắt các đại thần.

Bạt Thác Vô Nhược yêu thương hẩn là sai lầm.

Bởi vì hẩn không thể nhận cảm tình của y.

Nam nhân cùng nam nhân căn bản không thể có tình yêu.

=====

Next: Hoàng Phủ Duật không trả lời câu hỏi của y, nhưng lại chậm rãi nói ra một câu: “Nam sủng.”

=====

Ể? sao lúc này thấy nhạt nhẽo thế nào ấy nhỉ? ^^

Khuấy động không khí chút coi nào, thế này, nàng nào giặt tem đầu tiên sẽ được đọc 2 chương kể trong thời gian sớm nhất, nhớ để lại mail hén. Và khuyến mãi cho người đến sau chỉ lấy được cái phong bì là 1 chương kể. Khửu khửu. Ta phi đây. (A! đừng chọi dép vô ích, ta đã đội nón bảo hiểm ^^)

23. Chương 23

Phiền tảo rất nhiều ngày, hơn nữa dự vọng tích lâu chưa phát tiết, Hoàng Phủ Duật tâm tình phi thường cáu gắt.

Biết rõ không nên lại đi tìm Bạt Thác Vô Nhược, biết rõ không nên làm cho Bạt Thác Vô Nhược mang chờ mong, biết rõ phải cự tuyệt Bạt Thác Vô Nhược mới được, nhưng Hoàng Phủ Duật trốn tránh hơn mười ngày, thân ảnh hần lần thứ hai xuất hiện ở tây cung.

Mấy ngày, đến trắng đêm không ngủ thật phiền tảo, tâm trạng hắc ám cũng dần dần hiển hiện lên nét mặt. Đứng lặng ở trước cửa phòng, hần cố ý làm bộ mặt không chút thay đổi.

“Bính.”

Hần lực đạo không nhỏ đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng Bạt Thác Vô Nhược sắc mặt trống rỗng gương mặt, nhìn thấy người, thân thể của y rõ ràng cứng đờ.

Hần thô lỗ đóng cửa.

Hoàng Phủ Duật đi đến trước mặt, kiêu căng ngạo nghễ nhìn y, “Uy, người nói người thích trầm đúng không?”

Y đỏ mặt, sau một chút sợ run, diêm nhẹ đầu.

“A..... Ân.”

“Trầm, không thích người.” Hạn lạnh lùng trả lời.

Bạt Thác Vô Nhược lộ ra chua xót cười yếu ớt, “Ta ta biết.”

“Bất quá, trầm có thể cho người ở lại bên người trầm.” Hoàng Phủ Duật lộ ra nụ cười bố thí.

Sửng sốt, “Cái ý tứ gì?”

“Trầm có thể cho người ở lại bên người trầm, nhưng người đừng mong có được cảm tình của trầm, bởi vì trầm không có khả năng thích người, cho người ở bên người trầm là muốn người sớm quên trầm.” Hạn nói một chuỗi, cũng không quản Bạt Thác Vô Nhược nghe hiểu được lời của hắn hay không.

Bạt Thác Vô Nhược sắc mặt trở nên khó coi, tựa hồ hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, cúi đầu không nói, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nghẹn ngào nói ra một hơi, “Ta, ta không rõ ‘lưu lại ở bên cạnh người’ nên hiểu như thế nào? Giống như là hoàng phi, bồi bồi tắm sao?”

Hoàng Phủ Duật không trả lời câu hỏi của y, nhưng lại chậm rãi nói ra một câu: “Nam sủng.”

Nam sủng, bị coi là một thứ bản thủ, mất đi tự tôn nam nhân, bị người khác phỉ nhổ, thân phận hèn mọn.

Nếu Bạt Thác Vô Nhược thật sự muốn lưu lại ở bên cạnh hắn, hắn chỉ có thể nhận, khi hắn cần y thì trầm thì xuất hiện, tùy ý hắn bài bố, chi phối.

Hắn nhìn chăm chú biểu tình trên mặt Bạt Thác Vô Nhược.

Vượt xa dự liệu của hắn, Bạt Thác Vô Nhược trên mặt không có đau thương, y chỉ cười yếu ớt.

“Nam sủng.....” Y thấp giọng thì thào, rồi sau đó nhìn Hoàng Phủ Duật, si ngốc cười ra tiếng, “Như vậy cũng tốt..... Nam sủng cũng không sao, ít nhất còn có thể lưu lại ở bên cạnh người, không phải sao?”

Không! Hoàng Phủ Duật trái tim co thắt lại, buốt đau.

Hắn hít sâu, ức chế đau đớn trong lòng, trên mặt đè nén cảm xúc, chỉ thờ ơ lãnh đạm, “Hảo, người đã nguyện ý làm nam sủng của trầm, hiện tại cỡi y phục trên người của người, đến trên giường đi.

Tươi cười trở nên cứng đờ, ngón tay nắm lấy vạt áo run rẩy, y cúi đầu cắn môi dưới, xấu hổ và giận dữ nhưng không dám ngẩng đầu, một tầm mắt cực nóng đang nhìn y, y không dám chậm trễ, lần lượt cởi bỏ y khâu.

Một kiện lại một kiện y phục hạ xuống.

Cuối cùng y phục cũng cởi hết, Bạt Thác Vô Nhược tay che lại thân thể quang lỏa.

Hoàng Phủ Duật trên mặt không lộ vẻ gì, “Lên giường.”

“Ân.....” Bạt Thác Vô Nhược vâng theo mệnh lệnh của hắn, cực kỳ không được tự nhiên hướng giường đi đến, leo lên giường.

“Nằm trên đó, hai tay bắt lấy mắt cá chân, tách ra hai chân.”

Tuy rằng phi thường làm người ta xấu hổ và giận dữ, nhưng Bạt Thác Vô Nhược vẫn như cũ chiếu theo lời của hắn đi làm, y quay mặt đi, không dám nhìn Hoàng Phủ Duật.

“Tốt lắm.”

Miệng nói lời ca tụng, nhưng biểu tình lại không phải như thế.

Hắn cũng theo lên giường, trải qua thời gian hai năm, thân hình trở nên to lớn, hắn vươn tay nắm hai mắt điểm đỏ trước ngực, “Đau không?”

Tay hắn lực không nhỏ, Bạt Thác Vô Nhược đau liên tục gật đầu, “Hội..... Đau quá.....”

“Phải không?” Ngón cái xoa bóp nụ hoa, khiêu khích đến sưng đỏ, Hoàng Phủ Duật lấy hai ngón tay dùng sức nắm, hướng lên trên lôi kéo

Y mở to mắt, “Hội, đau..... Đau quá.....”

“Làm nam sủng vốn nên thừa nhận việc này, cho dù người ở trên giường bị ta làm đến hư thoát, cũng không được kêu đau!”

Hoàng Phủ Duật cũng không hiểu được mình tại sao phải tức giận, chỉ cảm thấy một cổ khí ngăn ở ngực.

“Thực xin lỗi.....” Y rụt vai.

Hắn trừng mắt nhìn Bạt Thác Vô Nhược, buông tha bạo ngược hai điểm trước ngực, thật lâu không mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên, hắn có động tác, cởi bỏ khó y chính mình, lấy ra thứ đã sưng to, thô lỗ tách ra hai đùi y, hướng nhanh vào bộ vị không thấy khe hở, cũng không có bôi trơn.

Ra sức xuyên thẳng.

“A a không ”

Thanh âm trong phút chốc vỡ vụn.

24. Chương 24

Cuối cùng sau một hồi đỉnh nhập, hắn phát tiết ra nhiệt năng long loại, đẩy sâu vào hậu huyết Bạt Thác Vô Nhược .

Hắn rút khỏi người Bạt Thác Vô Nhược, nghiêng mình, nằm ở bên cạnh y.

Tâm tình trầm xuống.

Người nằm ở bên cạnh áp chế tiếng khóc, nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Rõ ràng không muốn, nhưng không có lựa chọn, vì có thể ở bên cạnh hắn, mới liều lĩnh thỏa hiệp.

Mới rồi còn phải im lặng mà thừa nhận hành vi thô bạo của hắn.

Hoàng Phủ Duật tức giận, chính là vì đáng vẻ ngốc nghếch này của Bạt Thác Vô Nhược.

Cự tuyệt cũng không làm được.

Trải qua vài lần phát tiết, Hoàng Phủ Duật tức giận tiêu hoãn, xoay người, đối mặt Bạt Thác Vô Nhược, chỉ thấy y nhắm mắt, chất lỏng trong suốt từ khóe mắt y chảy xuống.

Không có âm thanh khóc nức nở, chỉ im lặng rơi lệ.

“Bạt Thác Vô Nhược.”

Y rút vai, mở ra con ngươi ướt át .

Hoàng Phủ Duật thở dài một hơi, “Bạt Thác Vô Nhược, lời trầm mới vừa nói, ngươi vẫn là đã quên đi, chúng ta làm bằng hữu là tốt rồi.”

Hắn mới vừa nói xong, Bạt Thác Vô Nhược nước mắt giống như chuỗi hạt châu đứt dây một viên lại một viên thi nhau rơi xuống, trong mắt của y đầy vẻ lên án, thiên ngôn vạn ngữ đều chuyển tải trong im lặng.

Y nghiêng người đưa lưng về phía hắn, đầu vai càng không ngừng run rẩy .

“Bạt Thác Vô Nhược, ngươi như thế nào nghĩ muốn bị người khác xem như nữ nhân đối đãi sao? Ngươi nguyện ý để cho người ta đặt ở dưới thân? Ngươi là nam nhân không phải nữ nhân.”

Y hít vào một hơi.

“Chúng ta đúng là bằng hữu, hai năm trước đúng, hai năm sau cũng là như thế, sẽ không thay đổi. Hôm nay, xem như trầm lỗi, trầm không nên nói ra lời như vậy, ngươi muốn cái gì làm phần thưởng? Trầm đều cho ngươi.”

“Ta.....” Y hấp hút nước mũi, “Ta có thể có..... tình yêu của ngươi.”

Hoàng Phủ Duật giận dữ.

“Bạt Thác Vô Nhược! Ngươi nghe không hiểu trầm nói sao?”

“Một chút..... Cho dù là chỉ có một chút cũng tốt, van cầu ngươi.....” Y thấp thanh, mang theo vài phần hèn mọn, hai tay nắm chặt cánh tay Hoàng Phủ Duật .

“Đáng thì không thể ngọt *, ngươi cần gì phải làm như vậy?” (* cái này ta chém ^^)

Bạt Thác Vô Nhược không muốn nghe hắn nói, liều mạng lắc đầu.

“Nam sủng cũng tốt, cái gì đều hảo, chính là không cần làm bằng hữu của ngươi, rất thống khổ..... Ta thà rằng, thà rằng làm nam sủng.....”

Thanh âm Bạt Thác Vô Nhược khàn khàn, ở trong mắt Hoàng Phủ Duật xem ra uất ức cực kỳ, yêu một người, thế nhưng thà rằng bỏ qua nam tính tôn nghiêm, người này thật là.....

Hoàng Phủ Duật không biết nên nói tiếp thế nào, Bạt Thác Vô Nhược nước mắt một viên một viên rơi trước mặt hắn, giống như một viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, nổi lên gợn sóng, tâm tình phi thường phức tạp.

“Ngươi đã nguyện ý làm nam sủng, cứ như vậy đi.” Hắn bắt đắc dĩ, xem như thỏa hiệp.

Nước mắt ngừng, y lau nước mắt, vui sướng, “Thật vậy chăng?”

“Đây là ngươi chính mình lựa chọn .”

Y mỉm cười, nhợt nhạt lộ ra tươi cười.

“Cám ơn..... Cám ơn, cám ơn.....”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Hoàng Phủ Duật tâm tình thêm nặng nề.

Nói là nam sủng, nhưng từ sau đêm đó, Hoàng Phủ Duật không có đi tìm Bạt Thác Vô Nhược.

Hắn cố ý tránh né Bạt Thác Vô Nhược, không đi tây cung, cũng không có gọi người đến tây cung thỉnh Bạt Thác Vô Nhược đến Hoa Sinh điện thị tẩm.

Bạt Thác Vô Nhược người này, đem cảm tình coi quá nặng.

Vì yêu, có thể hy sinh hết thấy.

Theo bản năng, Hoàng Phủ Duật biết mình nên cách xa y mới được, mặc kệ y khắc sâu tình cảm, chỉ cần trải qua thời gian mài mòn, chung quy có một ngày sẽ hòa tan .

Hắn không gặp y, là đang giúp chính hắn, đồng thời cũng là đang giúp Bạt Thác Vô Nhược.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, khi ngẫu nhiên đi qua tây cung, Hoàng Phủ Duật nhớ tới người nợ bên trong, nhưng thường thường chần chờ một lát, cũng không quay đầu lại mà đi qua.

Chuyện chăn gối, hắn cũng không thường xuyên triệu phi nữ vào Hoa Sinh điện.

Quốc sự thuận lợi, chúng đại thần đem mối quan tâm chính sự dời đi, trọng tâm lại đặt ở chuyện con nối dòng.

Đặng cơ đã có hơn hai năm, đến bây giờ lại không có việc vui truyền ra, các đại thần cảm thấy được thập phần kinh ngạc.

Hoàng Phủ Duật ở trong lòng cười lạnh.

Này có cái gì kỳ quái ? Hắn mặc dù hàng đêm đem phi tử thị tẩm, nhưng này cũng không có nghĩa là các nàng có tư cách hoài hạ hài tử của hắn.

Hắn chưa bao giờ ở trong cơ thể phi tử xuất ra, một lần cũng không có.

Người có tư cách vì hắn sinh đứa nhỏ, chỉ có hoàng hậu của hắn mới được, mà hoàng hậu vị, phải là nữ nhân hắn yêu mới được.

Đến nỗi những người khác, cũng chỉ là công cụ để hắn phát tiết dục vọng mà thôi.

“Cốc, cốc ”

Ngoài cửa truyền vào âm thanh gõ cửa, đánh gãy suy nghĩ của hắn. “Có chuyện gì?”

“Hoàng Thượng, Bạt Thác công tử ngụ ở tây cung, lại hôn mê rồi.”

25. Chương 25

Té xỉu ? Bạt Thác Vô Nhược lại té xỉu ?

“Khi cung nữ bưng đồ ăn đến tây cung cho Bạt Thác công tử, bỗng nhiên phát hiện hắn té trên mặt đất, hơi thở suy yếu.”

Hoàng Phủ Duật cước bộ cực nhanh đi qua hành lang gấp khúc, công công vừa đi theo một bên vừa nói.

“Trẫm nhớ rõ thái y đã khai được cho hắn không phải sao? Trẫm còn lệnh ngự thiện phòng mỗi ngày ngao hai chén được đưa đến tây cung.”

Nếu Bạt Thác Vô Nhược mỗi ngày đều uống được, y vì sao còn có thể té xỉu chứ?

“Hoàng Thượng, sự tình đều không phải là như thế. Theo thái y chẩn đoán bệnh, Bạt Thác công tử hình như không có uống được.”

Hoàng Phủ Duật bước chân dừng lại. “Người nói cái gì?”

“Hơn nữa. . . .” Công công hạ giọng, nhẹ nhàng nghiêng người, không dám đến gần Hoàng Phủ Duật quá, giữ chút khoảng cách ở bên tai hắn nói vài câu.

Hoàng Phủ Duật nhất thời trên mặt đại biến, “Cái gì? !”

Chân nâng lên, tốc độ hắn nhanh hơn đi về hướng tây cung, biểu tình hết sức khó coi.

Rất nhanh đi vào tây cung, hần dùng lực đẩy ra cửa phòng, đến gần một phen giữ chặt thái y ở mép giường, trầm giọng, “Nếu người dám đem phát hiện vừa rồi nói ra, trẫm nhất định muốn đầu của người rơi xuống đất”.

Buông ra kiểm chặt: “Cút!”

Thái y sợ tới mức muốn tè ra quần, liên tục lui về phía sau, ù té mà chạy.

Hoàng Phủ Duật nghiêng đầu liếc công công một cái, “Người cũng vậy, nếu dám đem chuyện vừa rồi tiết lộ ra, trẫm cũng sẽ cho người đầu rơi xuống đất.”

“Vâng”. Phản ứng công công hiển nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Tốt lắm, người đi xuống đi.”

Công công khom thân mình, rời khỏi phòng, đóng cửa.

Chờ tạp nhân đều lui hết, Hoàng Phủ Duật mặt lạnh đi về hướng Bạt Thác Vô Nhược, nhìn y khẽ nhắm hai mắt, giống như đã sớm ngủ say.

“Trẫm biết người không ngủ, mở mắt của người đi.”

Giống như Hoàng Phủ Duật nói, hần vừa nói xong, Bạt Thác Vô Nhược đã mở mắt, con người bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Này rốt cuộc là chuyện gì? Vì cái gì không uống thuốc? Vì cái gì. . . . Vì cái gì?” Hoàng Phủ Duật nghiến răng “Người lại mang thai?”

“Nguyên lai người đang muốn cảm kích.” y nhợt nhạt phun ra một câu.

“Vô nghĩa! Nếu hôm nay người không vừa vặn té xỉu, nếu không có thái y giúp người bắt mạch, người không phải là tính toán giấu diếm ta cả đời!”

“Ta không có, chính là không biết nên mở miệng như thế nào.”

“Nói cho trẫm, vì sao người lại mang thai?”

“Hai năm trước ta ở Huyền Vũ quốc phát hiện quyển sách này.” Y ngồi dậy, từ phía dưới gối đầu xuất ra một quyển sách da sớm đã ố vàng rách nát đưa cho Hoàng Phủ Duật.

Hoàng Phủ Duật tiếp nhận, cúi đầu xem, chữ trên bìa mờ nhạt gần như không còn thấy rõ, “Này là?”

“Ta khi đó nhất thời tò mò, liền mang nó theo trên người, khi đến Viêm Di quốc, ta cẩn thận lật xem, lúc này mới phát hiện trong này ghi lại có loại dược có thể cho nam tử mang thai, hơn nữa còn có phương pháp luyện chế dược này”.

Nghe y nói xong, sắc mặt Hoàng Phủ Duật vẫn chưa tiêu hoãn, ngược lại càng lạnh hơn, “Cho nên người chế ra thuốc này, rồi mới ăn nó, muốn hoài thai hài tử của ta?”

Bạt Thác Vô Nhược thùy hạ mi mắt, “. . . . Là, đúng vậy.”

“Người dám tự tiện hạ chủ ý, người có hỏi ý kiến ta sao?” Hần tới gần, bắt lấy vai Bạt Thác Vô Nhược lay mạnh, vẻ mặt khó coi đến dọa người.

“Đúng, thực xin lỗi. . . .”

Buông ra, Hoàng Phủ Duật hít sâu một hơi, “Hảo, việc này trước gác qua một bên, dược kia thì sao? Thái y nói người không uống được, độc tố trong cơ thể người phải dựa vào dược hiệu đẩy ra, nếu không uống được, thì sẽ chết, trẫm lúc trước đã nhắc nhở vài lần, vì cái gì không uống?”

“Ta nếu uống, cục cứng trong bụng sẽ chết”

Không nghĩ tới, nhưng lại chính là nguyên nhân này?

“Dem đứa nhỏ xoá đi.”

Những lời này làm cho Bạt Thác Vô Nhược kinh hách, y ngẩng đầu, không thể tưởng tượng nổi mà mở to mắt “Vị, vì cái gì?”

“Trẫm, không muốn có nó.”

Về mặt trắng bệch, “Nó. Nó là hài tử của ngươi.”

“Trẫm muốn ai vì trẫm sinh đứa nhỏ đó là do trẫm quyết định, không phải ngươi, trẫm sẽ không thừa nhận nó.”

“Ta không cần. Ta sẽ không xoá nó”.

“Ngươi không làm, vậy trẫm giúp ngươi xoá sạch!” Hấn nảy sinh ác độc, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Bạt Thác Vô Nhược, sau đó đi ra khỏi phòng, “Người tới, người tới!”

Hấn sai người chuẩn bị được phá thai, trở lại trong phòng thật mạnh đá cửa.

Thấy hấn là nói thật, Bạt Thác Vô Nhược không để ý thân thể chính mình còn suy yếu, y kéo chăn bông ra, chân bước xuống mặt đất nhưng thể lực chống đỡ không nổi mà té lăn trên đất.

“Không cần. Không cần thương tổn đứa nhỏ.” Y hai tay bảo vệ ôm chặt lấy bụng.”Xin đừng cướp đi nó. Đây là những gì còn sót lại của ta, còn sót lại”

Thân thể không đứng dậy nổi, y đành phải lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể, đi bước một gian nan hướng tới Hoàng Phủ Duật, hay tay ôm lấy chân hấn, nước mắt không chịu thua kém thi nhau rơi xuống, “Van cầu ngươi, không cần thương tổn nó. Van cầu ngươi, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.”

===

Đọc xong chương này các nàng muốn xách dép xách guốc gì lên để ném thì cứ việc, ta không cần, ta cũng bức xúc quá. Nếu anh Duật là một ” thẳng nam” khó uốn nắn thì ta còn thông cảm cho, thế nhưng ngay cả con của mình mà cũng không thừa nhận thì ta muốn ... “bó chiếu” Duật ca cho rồi. :

26. Chương 26

Đã để các nàng phải đợi lâu rồi ^^ . Tuy không nhiều nặng gì, đọc cho đỡ ghiền ^^ , rửa anh Duật tiếp nào.

===

Không giống.

Trải qua hai năm tròn.

Hấn cùng Bạt Thác Vô Nhược trong lúc đó là tình bằng hữu, không biết khi nào đã biến đổi.

Hấn luôn luôn nghĩ nó trở thành tình cảm huynh đệ.

Có lẽ thời điểm vừa mới bắt đầu gặp mặt, hấn đối với Bạt Thác Vô Nhược cũng không có hảo cảm, thậm chí là chán ghét, cho nên hấn mới lợi dụng được tính cướp đoạt thân thể y, muốn cho y một chút giáo huấn, nhưng sự tình hiển nhiên đều không phải là như hấn suy nghĩ.

Cùng y ở chung càng lâu, càng phát hiện kỳ thật y là một người tốt.

Hy sinh, hiến dâng chính mình cũng không nguyện ý để kẻ khác chịu khổ.

Ở trong sơn động kia mấy ngày cũng vậy, y thà rằng chịu đói cũng không ăn con thỏ hay bất cứ động vật gì, hai má đều trũng còn có thể tươi cười nói không quan hệ.

Hoàng Phủ Duật luôn luôn chán ghét cùng người khác thổ lộ tình cảm, nhưng Bạt Thác Vô Nhược người này, lại làm cho hấn không tự chủ được muốn cùng y kết tình bằng hữu.

Y là bằng hữu đầu tiên của Hoàng Phủ Duật, hấn thành thật đối đãi với y.

Hai năm trước phát hiện y thể nhược nhiều bệnh đều không phải là trời sinh, mà là bị hạ độc, Hoàng Phủ Duật không chút do dự giúp y nghĩ biện pháp rời khỏi đầm rồng hang hổ.

Hắn nghĩ đến Bạt Thác Vô Nhược cũng đem hắn trở thành bằng hữu, cũng không nghĩ đến. . . . Y lại đối hắn có tình cảm khác thường.

Điều này làm cho Hoàng Phủ Duật có cảm giác bị phản bội, thậm chí có chút phẫn nộ.

Nam nhân cùng nam nhân. . . . Tưởng tượng đến hình ảnh kia khiến cho Hoàng Phủ Duật trong lòng một trận buồn nôn.

Ác hàn.

Cho dù hắn từng cùng Bạt Thác Vô Nhược phát sinh quan hệ, nhưng hắn vẫn là nam nhân bình thường.

Tâm tư Bạt Thác Vô Nhược làm cho hắn không có biện pháp thừa nhận.

Hiện tại, y lại còn mang hài tử của hắn?! Đây là cái gì, y không để ý đến suy nghĩ của hắn, ngông cuồng tự hạ quyết định.

Hắn có cho phép y hoài hạ hài tử của hắn sao?

Hoàng Phủ Duật vẻ mặt đầy lo lắng.

Chuyện tình sáng nay như vừa mới phát sinh rõ ràng ngay trước mắt, Bạt Thác Vô Nhược nằm úp sấp té trên mặt đất, ôm lấy chân hắn, liều mạng cầu xin.

Dược phá thai, Bạt Thác Vô Nhược chậm trễ không chịu uống, cuối cùng hắn tức giận cực độ, tức giận không thể không đề y xuống mà nắm lấy cằm y, cưỡng ép đổ dược vào, nhưng khớp hàm y lại đóng chặt, hảo hảo một chén dược cứ như vậy xuôi theo khe môi toàn bộ chảy xuống vạt áo, bắn đen một mảnh.

Dược thang không còn, y đương nhiên cũng không uống xong.

Trước khi đi, Hoàng Phủ Duật cho y thời gian một ngày đêm, đến lúc đó y không muốn xóa sạch hài tử, hắn cũng sẽ cưỡng ép y phải làm.

Đem chồng tấu chương trước mắt hất một cái, toàn bộ rơi xuống trên mặt đất, Hoàng Phủ Duật phiền táo, cầm lấy giá cắm nến trước bàn giận dữ ném xuống. Mất đi ánh sáng, trong phòng đột nhiên chìm vào hắc ám.

Phiền muốn chết!

Sự tình tiến triển đến ngày hôm nay, hắn không còn khả năng khống chế.

Hoàng Phủ Duật không thích mất đi cảm giác khống chế, hắn muốn bắt luận sự việc gì cũng bị hắn nắm giữ hảo hảo trong lòng bàn tay.

Bạt Thác Vô Nhược là một chuyện ngoài ý muốn, hắn không muốn dây dưa đến y.

Bên trong phòng không khí oi bức u ám làm cho hắn vô pháp hô hấp, hắn phủ thêm hoàng bào, lần mò đi ra nội thất, rời khỏi Hoa Sinh điện ra bên ngoài tản bộ.

Ngẩng đầu, trông thấy những chấm nhỏ loé sáng, đêm như thế này làm hắn nhớ tới đêm của hai năm trước, hắn cùng Bạt Thác Vô Nhược lưu lại bên trong hang động, hai người thân thể dựa vào nhau, yên lặng mà an tường.

Qua hai năm, rốt cuộc người thay đổi là Bạt Thác Vô Nhược hay là hắn?

Ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Hoàng Phủ Duật từ ngày mới bắt đầu đến lúc tối mịt bận bịu quốc sự, không biết đã bao nhiêu lâu không hảo hảo mà ngồi xuống, thở một hơi.

Đến cuối cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là mở mắt ra cố gắng hết sức, hắn tận lực bắt mình không suy nghĩ, dù cho tâm hắn vì thế mà phiền đông, Hoàng Phủ Duật vẫn lựa chọn xem thường.

Không nhìn tới, không nghe tới, hắn phải làm cho bất luận cái gì, chuyện gì cũng không chạm được đến trái tim hắn, hắn không để người khác khống chế, không ai có khả năng khống chế hắn, chỉ phỉ hắn, chỉ có hắn có quyền khống chế người khác, bởi vì hắn là hoàng đế.

Thật sâu thở ra một hơi, Hoàng Phủ Duật đi ra hành lang gấp khúc.

Đơn độc một mình trong hoàng cung rộng lớn đi dạo.

Khí trời dần dần chuyển lạnh, hắn đã phủ thêm một kiện áo khoác, nhưng bất giác vẫn run.

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân dồn dập cấp bách dần dần đến gần, Hoàng Phủ Duật vô thức ẩn giấu thân ảnh, trốn phía sau một gốc đại thụ.

Thanh âm càng lúc càng rõ ràng, rồi sau đó chậm rãi nhỏ đi, xa dần.

Đã khuya như vậy, đến tột cùng là ai không ngủ còn chạy đến làm loạn?

Hoàng Phủ Duật đi theo phía sau, phóng khinh cước bộ, tốc độ nhanh hơn, thoáng cái đã đuổi theo người nọ, hắn vô thanh vô tức theo sau.

Đi một chút, người kia đã tới bờ tường.

Trong ngực hắn một trận nghi hoặc.

Chỉ thấy người nọ ném tay nải ra bên ngoài, cuối cùng lôi ra một sợi dây, đầu dây có thiết trảo, hắn ném đi, sau khi kéo thử đã xác định bám chắc, hắn xuất lực, có sợi dây chống đỡ, hắn chậm rãi bò lên trên tường.

Hoàng Phủ Duật neho mắt, dưới ánh trăng chiếu xuống dung mạo người nọ từ từ rõ ràng, Hoàng Phủ Duật sau khi nhìn rõ ràng, hắn kinh hãi.

Người nọ dĩ nhiên là Bạt Thác Vô Nhược!

Lập tức, hắn từ chỗ tối hiện thân, đang định đem y kéo xuống thì Bạt Thác Vô Nhược đang leo trên tường bỗng nhiên trượt tay, thân thể trên tường thành vài thước cao té xuống.

=====

27. Chương 27

Hôm nay ta hoàn thành công việc sớm. quà cho các nàng ^^

=====

Hoàng Phủ Duật trong ngực phiêu loạn, đặt cước nhất phi, bay vút lên đem y nhét vào trong áo, lực đạo thu vào trong tay, đầu gối chân nhanh nhẹn hạ xuống.

Bạt Thác Vô Nhược hiển nhiên sợ hãi, nắm chặt vạt áo hắn không buông, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, nhưng sau khi nhận ra Hoàng Phủ Duật thì sững sờ đến nói không ra lời.

Hoàng Phủ Duật thần tình đầy vẻ lo lắng, xấu xí dọa người, hai tay hắn buông lỏng, vô tình đem Bạt Thác Vô Nhược buông ngã trên mặt đất.

“Rầm”

Mặt đất phát sinh tiếng va chạm thật lớn.

Y nhả mày, rên khẽ một tiếng, xoa xoa cái mông đau.

“Người đang làm cái gì! Khuya như thế, là muốn chạy trốn ra khỏi cung sao? Bởi vì trẫm muốn xóa bỏ hài tử của ngươi, ngươi muốn xuất cung sao?” Hắn giận dữ đối Bạt Thác Vô Nhược rít gào.

Lửa giận như thủy triều trong ngực thiêu đốt, Hoàng Phủ Duật tức giận đến biến sắc.

Chết tiệt!

Bởi vì hắn uy hiếp xóa đi hài tử, y sợ đến nỗi phải suốt đêm lẫn trốn, hài tử đối với y trọng yếu như vậy sao? Còn coi trọng hơn cả tính mệnh mình? Vì hài tử thật có khả năng hi sinh tính mệnh?

Hoàng Phủ Duật hai tay siết chặt, ở trong lòng từ lâu đem y thiên đao vạn quả.

“Nó là hài tử của ta... Hài tử của ta.” Y thấp giọng thì thào, ôm chặt lấy bụng, “Ta phải bảo vệ nó, không cho bất luận kẻ nào thương tổn nó...”

“Hảo cho người! Ai chuẩn cho người ly cung! Không có ta cho phép người không được phép tự ý ly khai hoàng cung!” Hắc thủ lộ kéo, lực đạo không nhỏ nắm chặt cổ tay y, một đường kéo y đi.

Rõ ràng sai không phải là tại y, nhưng mỗi lần thấy Bạt Thác Vô Nhược làm ra việc ngốc, hắc thủ liền bắt đầu tự trách.

Có thể hắc thủ không nên thay thế hoàng tử xuất giá, có thể hắc thủ không nên đem Bạt Thác Vô Nhược cứu ra khỏi Huyền Vũ quốc, có thể hắc thủ không nên dẫn y quay về Viêm Di quốc.

Có thể bọn họ căn bản vốn không nên gặp nhau.

Bởi vì hắc thủ mà Bạt Thác Vô Nhược lầm lạc chính mình, thà rằng bị coi như nữ nhân mà đối đãi, cũng không nguyện tiếp tục duy trì quan hệ ban đầu của bọn họ, Hoàng Phủ Duật thật sự đã đem y hại thảm.

Lúc ấy, hắc thủ là dừng động vào Bạt Thác Vô Nhược, cứ để cho y chết ở trong tay Minh Tân vương cũng tốt, đối với y mà nói, so với thống khổ như hiện tại, không phải là hạnh phúc hơn sao?

Bạt Thác Vô Nhược thất thần để mặc Hoàng Phủ Duật lôi kéo, miệng càng không ngừng lẩm bẩm: “Không được thương tổn Bảo Bảo của ta..... Không được thương tổn nó.....”

Hoàng Phủ Duật căn bản không đem lời của y nghe vào tai, cứ thế mà lôi kéo.

Đưa y kéo đến tây cung, giơ chân đá vào cửa, dùng sức đem Bạt Thác Vô Nhược ném sầm lên giường.

“Trẫm sẽ không để cho người sinh hạ đứa nhỏ, không cần chờ đến ngày mai, trẫm hiện tại lập tức xoá sạch nó!” Hắc thủ cắn giận tính bước ra ngoài thất, mới đi không được vài bước, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng cười khanh khách.

“A, a..... Ha ha ”

Hoàng Phủ Duật xoay người nhìn lại, Bạt Thác Vô Nhược ôm lấy một bên gối đầu, nhìn hắc thủ ngây ngốc mà cười.

Y lại xảy ra chuyện gì? Muốn diễn trò gì?

Biểu tình càng thêm lạnh lẽo, hắc thủ đứng lặng ở cách đó không xa, nhìn chăm chú cử chỉ dị thường của y, “Bạt Thác Vô Nhược, người đừng giả ngây giả dại!”

Không có phản ứng, vẫn như trước nhìn hắc thủ không ngừng bật cười.

Hoàng Phủ Duật cười lạnh, lộ ra tươi cười vô cùng tàn nhẫn .

“Như thế là muốn làm kẻ điên đúng không? Chờ sau khi trẫm đem đứa nhỏ của người xoá sạch, sẽ đem người toàn thân lột trần, ném đến ven đường cho người tự sinh tự diệt, người không phải rất muốn để cho nam nhân áp sao? Đến lúc đó sẽ có nhiều nam nhân thương người, xem người cuối cùng điên không điên, ngốc không ngốc!”

Thoáng chốc, ngây ngô cười biến thành biểu tình cứng đờ, không còn tươi cười, cũng không phải choáng váng, chỉ là buông xuống mi mắt.

Chua chất tràn ngập khoang mũi, rõ ràng là rất muốn khóc, nhưng hiện tại y lại khóc không được, một giọt nước mắt cũng không thể rơi xuống.

Thương tổn so với lời nói mới vừa rồi của Hoàng Phủ Duật xem ra nặng nề không kém.

Muốn cho nam nhân áp?

Nguyên lai ở trong lòng Hoàng Phủ Duật, y là như vậy đối với hắc thủ .

Ai lại hy vọng làm một người không bình thường? Ai lại nguyện ý bị một người cũng là nam nhân đặt ở dưới thân hầu hạ?

Yêu một người có cái gì sai?

Tại sao y yêu thì lại phải thống khổ như thế?

Tim của y đau quá, y có thể hay không, có thể hay không cứ như vậy mà chết đi?

Bạt Thác Vô Nhược ôm lấy ngực, mày nhú chặt, cong người thở hổn hển.

Đau quá..... Thật sự đau quá..... Ai sẽ tới cứu y?

Phát hiện ngực thiếu không khí, y dùng sức hút khí, không khí lại dường như không có đi vào trong cơ thể, hít khí vào thì ít mà thở ra thì nhiều, y nắm chặt vật áo trước ngực, ngón tay nắm đến trở nên trắng bệch.

“Hoàng Hoàng Phủ Duật.....”

Y suy yếu hô lên, nhưng Hoàng Phủ Duật để ý cũng không để ý đến y, Bạt Thác Vô Nhược đành phải ôm ngực đi từng bước tới gần hắn, “Hoàng Hoàng Phủ Duật..... Hoàng, Hoàng đau quá..... Duật ”

Ngay từ đầu Hoàng Phủ Duật là nghĩ y lại muốn giả ngây giả dại, vẫn chưa để ý tới, cho đến khi y thống khổ hô to tên hắn, hắn lúc này mới khẩn trương đi hướng về phía trước nắm lấy vai y, “Bạt Thác Vô Nhược? Bạt Thác Vô Nhược?”

“..... Hoàng Hoàng Phủ Duật, đau quá đau quá, ta, không thở được.....”

Mặt y đều trắng bệch, bộ dáng phi thường đáng sợ.

Tức giận trong lòng Hoàng Hoàng Phủ Duật nhất thời tan thành tro bụi, hắn lo lắng cuống cuống, vội chụp lên lưng Bạt Thác Vô Nhược, giúp y thuận khí, bất quá phương pháp kia hiển nhiên không hiệu quả.

Bỗng nhiên, Bạt Thác Vô Nhược thở dốc một cái thật mạnh, y bỗng chốc không còn khí lực, hư nhược ngã vào giường, tri giác hoàn toàn không còn.

28. Chương 28

Buông cổ tay Bạt Thác Vô Nhược xuống, vẻ mặt thái y ngưng trọng thật sự.

“Hoàng Thượng.....” Hắn muốn nói lại thôi.

“Tình huống của hắn như thế nào?”

“Thực không xong, Nếu nếu không uống được, chỉ sợ..... sống không được một năm.” Thái y trắng thấn nói.

Hắn như có điều suy nghĩ một chút, lại nói: “Hắn trong bụng có đứa nhỏ, nếu uống xong giải được, sẽ ảnh hưởng như thế nào?”

Thái y chỉ chỉ chén dược trên bàn, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, giải được này mãnh liệt, chuyên dùng để giải độc, nếu phụ nữ có thai vô ý uống xong, có thể làm cho sanh non. Cho dù may mắn bảo trụ được, lại liên tục uống được một năm, đứa nhỏ ở trong cơ thể mẹ sẽ phát dục không bình thường, nhẹ thì đoạn chi tàn phế, nặng thì thai chết trong bụng.”

Hoàng Hoàng Phủ Duật liễm mi, trầm tư.

“Tốt lắm, người đi xuống đi.”

“Vâng”

Thái y rời đi, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Hoàng Phủ Duật cùng Bạt Thác Vô Nhược hai người.

Rót cho mình một chén trà, hắn nắm chặt trong tay, chậm chạp chưa uống.

Rốt cuộc có nên hay không làm y sẩy thai?

Bạt Thác Vô Nhược trước khi chưa trốn khỏi cung, đáp án hắn xem như đã khẳng định, chính là khi nhìn thấy y vì bảo trụ đứa nhỏ, không tiếc mạo hiểm tánh mạng trốn đi, thậm chí còn giả ngây giả dại.

Hoàng Hoàng Phủ Duật hoang mang, rốt cuộc nên làm như thế nào mới tốt?

Nếu cưỡng chế xóa đi đứa nhỏ của y, Bạt Thác Vô Nhược có thể không chút băn khoăn đúng hạn uống được, nhặt trở về một cái mệnh. Nhưng mà, nếu không đúng, y sẽ không vì mất đi đứa nhỏ mà thành mỗi ngày lệ tẩm mặt, sẽ không vì mất đi đứa nhỏ mà thật sâu tự trách, sẽ không vì mất đi đứa nhỏ mà trở nên điên loạn.

Bạt Thác Vô Nhược đem đứa nhỏ trong bụng coi quá nặng, tựa hồ từ rày về sau cuộc đời của y chỉ vì đứa nhỏ mà sống, Hoàng Phủ Duật lo lắng chính là việc này.

Hắn rất cố chấp, Hoàng Phủ Duật không thể không nhượng bộ.

Nhưng đứa nhỏ nếu không được bỏ đi, Bạt Thác Vô Nhược tuyệt đối sẽ băn khoăn an nguy của nó mà không chịu uống được, tình trạng thân thể y hiện tại rất không xong, nếu không uống được, việc y phải chết tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Đứa ngốc này.

Hoàng Phủ Duật cũng không biết chính mình nên làm cái gì.

Nổi cáu cũng đã nổi cáu, tàn nhẫn cũng đã tàn nhẫn, Bạt Thác Vô Nhược vẫn không chút sợ hãi, vì thai nhi vừa mới thành hình, y không tiếc cùng hắn đối nghịch, không tiếc làm ra việc trốn khỏi cung.

Phần nộ qua đi, Hoàng Phủ Duật bắt đầu lắng đọng suy nghĩ.

Bạt Thác Vô Nhược hoài hạ đứa nhỏ, hắn cũng có một nửa trách nhiệm, sau khi cẩn thận tự hỏi, Hoàng Phủ Duật thậm chí cảm thấy được, hình như..... Có đứa nhỏ không phải là chuyện xấu.

Tuy rằng đứa nhỏ này thành hình ngoài dự kiến của hắn, hắn hoàn toàn không nghĩ tới nguyên lai một người nam nhân cũng có thể thụ thai, sinh đứa nhỏ, chuyện lạ này hắn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Trong lòng tuy có chút thừa nhận sự tồn tại của đứa nhỏ, cũng không có nghĩa là hắn nguyện ý thừa nhận Bạt Thác Vô Nhược.

Hắn vẫn không có biện pháp tưởng tượng hình ảnh nam nhân cùng nam nhân ở cùng nhau, mặc dù lúc này phong trào nam phong thịnh hành, thậm chí rất nhiều quan to hiển hách trong nhà cũng bao dưỡng nam sủng.

Chuyện này, Hoàng Phủ Duật không thể gạt bừa, cá tính hắn phải nói là có chút cổ hủ.

Bạt Thác Vô Nhược yêu hắn, hắn không thể nhận.

Hắn có thể cấp cho y, chỉ có hữu tình, nhiều hơn nữa thật xin lỗi, hắn cấp không nổi.

Ngưng thần tự hỏi một hồi lâu, chén trà nắm ở trong tay chậm chạp chưa uống.

Bỗng nhiên, một mặt thân ảnh quen thuộc lão đảo hướng phía cửa chạy tới, y chạy trốn không mau, Hoàng Phủ Duật vươn tay liền bắt được y.

“Người đang làm cái gì?”

Y không dám nhìn thẳng Hoàng Phủ Duật, cúi mặt, ngập ngừng nói. “Để cho ta rời đi..... Ta không cần ở lại nơi này.....”

“Trở về trên giường nằm, ai chuẩn cho ngươi ly khai?”

“Hoàng Thượng, ta van cầu người có được không? Để cho ta rời đi, ta cam đoan sẽ không quấy rầy cuộc sống của người, ta sẽ tự mình sống hảo hảo, Hoàng Thượng, van cầu người..... Van cầu người.....”

Y xưng hô không làm cho Hoàng Phủ Duật vui vẻ, thật khó hiểu, Hoàng Phủ Duật đối hai từ “Hoàng Thượng” này cảm thấy tức giận, cảm thấy được hai người trong lúc đó có một bức tường vô hình ngăn cách.

“Câm miệng!”

Hắn hít sâu một hơi, nhu nhu mi. “Hảo, hảo, xem như trăm thỏa hiệp với ngươi.”

Nặng nề hít lấy hơi thở, hắn lại tiếp tục nói: “Độc tố trong cơ thể ngươi chưa đẩy ra, hơn nữa trong bụng có bảo bảo, thân thể của ngươi thật sự rất không xong. Hiện tại, ngươi có hai con đường có thể lựa chọn, một

là bỏ đi đứa nhỏ, chuyên tâm tinh dưỡng thân thể; hai là không giết đứa nhỏ, nhưng một năm sau, thậm chí không đến một năm, chờ độc ăn mòn ngũ tạng lục phủ của người, người..... sẽ chết. Cho người lựa chọn, người chọn cái nào?”

Cho dù không hỏi Bạt Thác Vô Nhược, Hoàng Phủ Duật cũng hiểu được thứ y sẽ lựa chọn.

“Nếu đứa nhỏ sinh hạ, người sẽ nhận nó sao?” Y bình tĩnh hỏi.

“Trẫm sẽ không để cho con nối dòng của trẫm lưu lạc bên ngoài.”

“Hảo.” Y ngẩng đầu, nhẹ nhàng mà kiên định nói một câu: “Ta lựa chọn con đường thứ hai, ta muốn đem đứa nhỏ sinh hạ.”

Quả nhiên, y thà rằng hy sinh chính mình, cũng muốn mạo hiểm đem đứa nhỏ sinh ra.

“Cho dù người sẽ chết?”

Gật đầu, “Đúng vậy, cho dù ta sẽ chết.”

29. Chương 29

Có lẽ Bạt Thác Vô Nhược đã sớm gác chuyện sinh tử ra ngoài suy tính, cho nên y mới có thể thẳng thắn lựa chọn con đường thứ hai.

Nếu đã quyết định thừa nhận đứa nhỏ, hẳn để cho Bạt Thác Vô Nhược rời khỏi tây cung, vào Hoa sinh điện hảo hảo an dưỡng thân thể.

Sáng sớm sau khi tảo triều, Hoàng Phủ Duật trở lại trong điện thăm Bạt Thác Vô Nhược.

Đã nhiều ngày, Bạt Thác Vô Nhược rất hay ngủ, thường thường khi hắn lâm triều, y vẫn còn đang ngủ.

Một bước vào trong phòng, quả nhiên y vẫn đang ngủ say như trước.

Hoàng Phủ Duật không kinh động đến y, ngồi sau thư án không chút nghỉ ngơi tiếp tục phê chữa tấu chương.

Đây là thói quen của Hoàng Phủ Duật, một ngày nếu không phê chữa xong tấu chương, liền cả người cảm thấy khó chịu, nếu ngày nào tấu chương quá nhiều, hắn thà rằng hy sinh giấc ngủ, dành thời gian xử lý chính sự.

Một quốc gia hưng thịnh quyết định bởi thái độ cùng tinh thần người đứng đầu, Hoàng Phủ Duật rất có dã tâm, hai năm này hắn chú trọng đến việc xây dựng quân đội, từng bước đưa vào quỹ đạo, cũng liên tục thôn tính các tiểu quốc lân cận. Hắn ở trong lòng ôm ấp kế hoạch thống nhất các nước, chỉ cần quân đội cường thịnh, các quốc gia khác sẽ không dám coi thường, cũng sẽ không vọng tưởng phái binh đánh lên.

Tất cả quốc gia ở Trung Nguyên một ngày nào đó sẽ thần phục dưới chân hắn, Hoàng Phủ Duật tin tưởng như thế.

“Hoàng Phủ Duật.”

Bên giường truyền đến âm thanh yếu ớt như muỗi kêu.

“Người tỉnh? Trẫm sai người đi chuẩn bị thức ăn.”

Hắn đứng dậy, phía sau một tiếng kêu to ngăn hắn lại.

“Không cần phiền toái, ta không muốn ăn gì cả.”

Hoàng Phủ Duật quay đầu liếc mắt nhìn y, không chỉ có sắc mặt trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng bầy ra sắc trắng không khỏe.

“Nếu người muốn trước sinh hạ đứa nhỏ đã đánh mất tánh mạng, cứ việc làm như vậy”.

“Kia, ta ăn là được.”

“Ồ trên giường chờ ta một chút.”

Hắn hướng ngoại thất đi ra, sau khi dọn dờ cung nữ canh giữ ở phòng ngoài mấy câu, lại quay trở lại trong phòng, ngồi lại sau thư án.

Bạt Thác Vô Nhược chống đỡ thân thể ngồi dậy, bên môi nhẹ mang theo nụ cười, thật sâu ngắm nhìn Hoàng Phủ Duật phê chữa tấu chương bên cạnh.

Cung nữ tay chân mau lẹ, chỉ trong chốc lát đã chuẩn bị tốt thức ăn, bưng khay tiến vào phòng, nhất nhất đặt lên bàn, nghiêng người thi lễ, không tiếng động rời đi.

Trên giường Bạt Thác Vô Nhược vẫn không có phản ứng, si ngốc nhìn Hoàng Phủ Duật.

Hoàng Phủ Duật sau khi phê chữa xong một cái tấu chương, buông bút lông, giương mắt liền thấy y nhìn mình không chớp mắt, trong đầu nhất thời có chút quái dị.

“Người nhìn trầm để làm chi?”

Y cười lắc đầu, “Rất muốn nhìn người.”

“Còn xem gì? Không mau xuống giường dùng bữa.”

Bạt Thác Vô Nhược thực nghe lời, ngoan ngoãn xuống giường, đi đến trước bàn vuông, bưng bát lên, nhìn thức ăn phong phú không biết bắt đầu từ đâu.

Hoàng Phủ Duật với tay lấy một đôi đũa, gấp vài món bỏ vào bát cho y, “Mau ăn.”

“Hảo.”

Ăn vài đũa cơm, bên môi lại tràn ra một mặt cười, không tự chủ được.

“Người lúc này lại là cười cái gì?”

Y vẫn là mỉm cười lắc đầu, “Không có.” Tiếp tục bưng bát lên ăn.

Ăn một chút, y lại buông bát.

“Người còn chưa lại rất nhiều.”

“Ta ăn không vô.”

Hoàng Phủ Duật cũng không miễn cưỡng, xem như hiểu được ý tứ của y.

Bạt Thác Vô Nhược dò xét nhìn hắn một cái, lại vội vàng dời tầm mắt, hơi hơi khẽ cắn môi dưới, bộ dáng thoát nhìn có chút phiền não, y lập tức đứng dậy, ngồi ở bên người Hoàng Phủ Duật.

Dựa vào thật gần hắn, cả vai hai người chạm nhau, ngón tay lén lút di động, sờ lên đầu ngón tay Hoàng Phủ Duật, lén nhìn hắn, phát hiện hắn cũng không tức giận, lại tăng thêm can đảm, nắm ngón tay xuôi theo đầu ngón tay lướt xuống, đi vào lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng mà cầm, buộc chặt.

Đầu tựa vào trên cánh tay Hoàng Phủ Duật, y nhắm mắt lại.

Hoàng Phủ Duật có điểm không được tự nhiên, nghĩ muốn đẩy Bạt Thác Vô Nhược ra, rồi lại cảm thấy như vậy sẽ làm tổn thương y, đành phải không lên tiếng tùy ý y làm càn.

Thật sự là. . . . quá dị nói không nên lời.

“Hoàng Phủ Duật, ta cảm thấy được ta hạnh phúc, thực cảm thấy được cứ như vậy chết đi, cũng không có gì phải tiếc nuối.”

Hoàng Phủ Duật không nói gì, y cũng không để ý, tựa vào trên vai hắn, tiếp tục nói: ” Hai năm nay, ta rất nhớ người, mỗi ngày, mỗi ngày chờ mong người xuất hiện, lại luôn thất vọng, ta nghĩ đến người đã đem ta quên đi, trong lòng thật sự rất khó trải qua, nghe được tin tức người nạp phi, tự nói với chính mình không được rơi nước mắt, vẫn là chịu đựng không được rơi lệ. Cho dù tính mạng chỉ còn một năm, nhưng ta thực vui vẻ, chỉ cần có thể ở bên cạnh người, cho dù muốn ta chết, ta cũng nguyện ý.”

30. Chương 30

Hoàng Phủ Duật trầm mặc một chút, mở miệng: “Người tốt cuộc là thời điểm nào thì thích ta?”

Bạt Thác Vô Nhược cười cười: “Ta cũng không rõ ràng, lần đầu tiên nhìn vào mắt người, chỉ cảm thấy người rất đẹp, ở chung càng lâu, chậm rãi bị người hấp dẫn, ánh mắt không thể không dõi theo người, rồi mỗi ngày, mỗi ngày trong đầu đều là người. Sau khi đi vào Viêm Di quốc, không gặp được người, tưởng niệm này càng tăng lên, đợi đến khi chính mình hoàn hồn, mới phát hiện sớm không thể tự kềm chế yêu thương người, để có thể cùng người một chỗ, ta cả ngày vùi đầu chế thuốc, ta muốn có hài tử của người, nghĩ muốn sinh một cục cưng bộ dạng giống người như đực”.

Nói xong, y tự giễu “Người nhất định cảm thấy trong lòng có cảm giác rất quái lạ đi?”

Quả thật rất quái lạ.. Hoàng Phủ Duật ở trong lòng thầm nghĩ.

“Ta tìm một lý do có thể cùng người một chỗ, chuyện té xỉu cũng là ta cố ý thiết hạ, chính là trăm triệu không nghĩ tới, ngoài ý muốn để cho thái y phát hiện cơ thể của ta lưu lại độc tính. Bệnh tình khỏi hẳn còn phải chờ thêm một năm, ta căn bản chờ không kịp, được mang thai ta rất vất vả mới hoàn thành, ta không thể chờ, ta muốn phải nhanh một chút ở cạnh người, ta muốn mỗi ngày đều thấy được người, cho nên ta bắt đầu hành động.”

Y ngây ngốc cười ra tiếng, “May mắn, ta thật sự mang thai, trong bụng ta có cục cưng của hai chúng ta, người cũng chấp nhận nó, cuối cùng cũng toại nguyện vì được cùng người một chỗ”.

Nghe xong y nói, Hoàng Phủ Duật tâm tình nặng nề.

“Hy sinh nhiều như thế, bất quá là muốn ở bên cạnh ta, người cảm thấy được như vậy đáng sao?”

“Xứng đáng a!” Trên mặt y mang ý cười thỏa mãn.

“Vì người, cho dù muốn ta chết, ta cũng nguyện ý.”

Hoàng Phủ Duật nhất thời nói không ra lời, nhìn khuôn mặt tươi cười của y, ngũ vị tạp trần.

Bạt Thác Vô Nhược cho hắn tình yêu quá mức nặng nề, hắn gần như không thể thừa nhận, hắn hoài nghi trong lòng, như vậy thật sự là yêu sao?

“Người không cần ngốc như thế”.

“Xứng đáng, thực xứng đáng.” y ngẩn ngẩn nói ra năm chữ, ý cười ngọt ngào mang trên mặt.

” Người nghĩ chết như vậy, làm cho trăm rất có áp lực. Bạt Thác Vô Nhược, người hiểu cá tính trăm mà”.

“Ta biết. Người không thích bị trói buộc, ta cũng không dám nghĩ tới phải trói buộc người, ta sở cầu, chính là ở bên cạnh người mà thôi, ta chỉ thỉnh cầu điều này”. Y rũ mi, thời điểm nói chuyện hai người không tự giác nắm chặt tay nhau.

Rõ ràng là lời vừa nói, y lại nói đến bình tĩnh không chút dao động.

“Yêu thương ta, người chỉ có khó chịu, sớm hay muộn người cũng sẽ hối hận.”

“Không, sẽ không.”

Hoàng Phủ Duật thở dài một hơi, không có nói nữa, tùy ý y nắm tay mình.

Bất luận hắn có nói gì, Bạt Thác Vô Nhược căn bản nghe không vào, y bằng chính cảm giác của mình chìm đắm trong thế giới tình cảm ngọt ngào, mặc dù bị đâm cho một đầu toàn là máu, mặc dù đã chịu không biết bao nhiêu vết thương, vẫn như cũ không muốn buông tha.

Người như thế không được dây vào, nhưng hiện tại có nói gì cũng coi như vô nghĩa.

“Hoàng Phủ Duật, người hy vọng cục cưng là nam hay là nữ?”

“Đều được.”

“Ta hy vọng là nam, giống như ngươi, có lông mi nồng đậm, con ngươi đen sáng ngời hữu thần, tốt nhất là giống y như ngươi ngày thường”

Y liễm mi, ngũ khí đột nhiên trở nên đau thương, “Nhưng ta có thể nhìn không thấy bộ dáng sau khi nó lớn lên. Ha hả.” Y tự giễu cười cười.

“Xứng đáng.”

“Ngươi nói đúng.”

“Ngu ngốc! Ngu ngốc! Vừa hay! Nhắm mắt làm ngơ, nhìn đến ngươi liền phiền!”

Hoàng Phủ Duật hung ác nói ra liên tiếp.

Y cũng không sinh khí, nhẫn nhục chịu đựng Hoàng Phủ Duật phát cáu, thấp giọng “. Thực xin lỗi, làm bẩn mắt của ngươi.”

“Hừ.” Hắc hừ lạnh một tiếng.

Bạt Thác Vô Nhược cười yếu ớt, đầu lại dựa vào trên vai Hoàng Phủ Duật, đôi mắt chậm rãi khép lại, thì thào: “Cực cứng, đành phiền toái ngươi chiếu cố”

Hoàng Phủ Duật nghiêng đầu xem xét y, trong mắt phức tạp.

Người này rõ ràng dứt bỏ không được.

Đồng chăm mà miên, tựa hồ tự nhiên cũng thành thói quen.

Hoàng Phủ Duật không thể ngủ được. Tựa hồ có cái gì đó ngăn chặn hắn, khiến cho hắn bất rút.

Cánh tay truyền đến cảm giác tê dại, nghiêng đầu, Bạt Thác Vô Nhược gối lên cánh tay phải của hắn an ổn ngủ say.

Bạt Thác Vô Nhược gằn đây thân thể càng thêm mệt mỏi, y rất hiếm khi ra khỏi phòng, không phải ngủ thì chính là ở trong phòng xem xét cái bụng của mình.

Nhìn bụng với vẻ mặt thực ôn nhu.

Lúc Hoàng Phủ Duật trở lại tắm phòng, y giống như keo dính ở bên người hắn, miệng không ngừng lải nhải, ra sức cùng hắn nói chuyện phiếm.

Ngay cả khi hắn đang phê chữa tấu chương cũng vậy, miệng luôn động không ngừng, nói chuyện phiếm như là hôm nay y ngủ trưa mơ thấy cái gì, thời tiết có bao nhiêu hảo, linh tinh, đều là chút râu ria lông gà vỏ tỏi.

“Ngươi đừng cứ một hồi lại đến quấy rầy trẫm được không?”

“Ta phải nắm chắc thời gian cùng ngươi nói chuyện phiếm mới được, bởi vì sau này ta sẽ không còn cơ hội này”.

Vì cái gì người này mỗi một chuyện đều gốc như thế? Đều làm cho hắn đau lòng đến khó hiểu chứ?

“Ngu ngốc!”

Những lời này tựa hồ trở thành lời nói duy nhất hắn có thể nói.

Đến nay, hắn vẫn không thể hiểu được tâm tư Bạt Thác Vô Nhược, vì cảm tình mà hy sinh nhiều như thế.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, vẫn là không thể hiểu được.

Cảm tình này, trọng yếu như thế sao?

===

Hai chương này tuy nhẹ nhàng mà khiến người ta đau các nàng nhỉ ^^

31. Chương 31

Nhìn ra phía cửa sổ, bên ngoài bầu trời tối như mực, từ giờ đến rạng sáng còn một khoảng thời gian rất dài. Quay đầu, lại nhìn phía Bạt Thác Vô Nhược bên cạnh. Y nghiêng người, cả thân thể cơ hồ dán vào người Hoàng Phủ Duật, hai tay níu chặt quần áo hắn.

Tầm mắt lại đi xuống, y phục mỏng manh của Bạt Thác Vô Nhược không biết khi nào trở nên lỏng lẻo, lộ ra một mảnh ngực trắng ngần, hai mạt phần hồng tô điểm trước ngực như ẩn như hiện.

Bỗng nhiên, hạ thân khô nóng, máu toàn thân đều nghịch lưu hướng về phía kia.

Trời!

Hoàng Phủ Duật vội vàng dời tầm mắt, từng ngậm từng ngậm điều khí.

Một lát sau, lại không tự giác hướng ánh mắt nhìn về một mảnh xuân sắc kia, nhìn lên, toàn thân lại khô nóng, địa phương nào đó sớm cao cao nhếch lên, kêu gào đòi phát tiết.

Hắn thế nhưng đối với Bạt Thác Vô Nhược phát sinh dục vọng? !

Không, không có khả năng!

Hắn đúng là một người bình thường, có thể làm hắn ham muốn chỉ có thân thể nữ nhân. Bạt Thác Vô Nhược thì tính cái gì chứ?

Rút cánh tay bị Bạt Thác Vô Nhược làm gối đầu ra, hắn xốc chần lên, xuống giường, nhưng vì động tác quá mạnh làm Bạt Thác Vô Nhược bừng tỉnh.

“Người muốn đi đâu?”

Y mở to đôi mắt nhập nhèm hỏi.

“Không có việc gì, người ngủ tiếp đi”. Hoàng Phủ Duật ngồi ở mép giường, không dám quay đầu lại, đứng dậy thật nhanh, y phục lại bị Bạt Thác Vô Nhược níu lấy.

“Đã trễ như thế, có sự tình gì ngày mai tái làm.”

“Chuyện trăm muốn làm, thời điểm nào thì cần phải qua sự đồng ý của người?” Đẩy tay y ra, Hoàng Phủ Duật đứng dậy mặc quần áo.

Bạt Thác Vô Nhược tinh ý nhìn ra một cái gì đó ở Hoàng Phủ Duật. Bi thương trong mắt lướt qua.

“Người đêm nay có phải hay không sẽ không trở lại?”

Tay đang mặc quần áo nhanh thêm một chút “. Ân.”

“Ta không thể được sao?”

“Người là nam nhân.”

“Chúng ta lúc trước cũng làm qua rồi.”

“Lúc đó trăm không cố ý.”

Mặc quần áo xong, hắn một khắc cũng không dám ở lâu, nện bước hướng cửa bước đi.

“Hoàng Phủ Duật, đừng đi. Không cần cùng phi tử khác qua đêm, lưu lại.”, y dựa nửa người hướng bóng dáng Hoàng Phủ Duật gọi to.

Hắn không có dừng lại cước bộ, ngược lại còn đi nhanh hơn.

“Vì cái gì nam nhân lại không được? Ta yêu người, chẳng lẽ sai lầm rồi sao? Ta so với các nàng càng yêu người hơn”.

Cách một cánh cửa, hoàn toàn ngăn chặn thanh âm khiến hắn phiền não.

Cứ phải luôn tranh cãi.

Rõ ràng mấy ngày trước đây cố gắng ở chung cũng không tồi.

Đi trong chốc lát, dự vọng đã sớm lạnh, hắc cũng không chút hứng thú lại đi tìm phi tử, quay về phòng không được, không muốn thấy khuôn mặt đã làm gọi lên dự vọng của hắc, hắc đến ngự thư phòng.

Bên trong ngự thư phòng có giường lớn dành cho quân vương nghỉ ngơi, hắc leo lên nằm.

Tối nay, hắc một đêm thức trắng.

Một mặt hào quang chói mắt chưa từng thấy từ cửa sổ chui vào.

Nguyên lai ngày đã gần sáng.

Mở ra đôi mắt cay xè, nằm trên giường hồi lâu hắc mới chậm rãi đứng dậy.

Hai vị cung nữ tiến vào giúp hắc rửa mặt chải đầu thay quần áo, sửa sang lại xong hắc ưỡn ngực uy nghiêm đi ra khỏi ngự thư phòng, đi vào đại điện, lâm triều như thường lệ.

Triều chính hôm nay cũng là bình thường như mọi ngày.

Hoàng Phủ Duật tâm tư có chút phiêu xa.

Thật vất vả chịu đựng được đến kết thúc, công công xuống điện thu tấu chương hôm nay của các đại thần.

“Nếu chúng ái khanh đều thượng trình xong, tan triều đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Dưới điện chúng thần sau khi bái lễ, liền đều rời đi.

Hoàng Phủ Duật bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, giương giọng, “Giang tướng quân chậm đã!”

Trung niên nam tử giữa đám người hỗn loạn nghe thấy thanh âm Hoàng Phủ Duật gọi mình, dừng lại cước bộ, quay người lại đến trước mặt Hoàng Phủ Duật hành lễ.

“Giang tướng quân không cần đa lễ, trẫm là muốn hỏi ngươi, lúc trước phó thác tướng quân huấn luyện binh lính, hiện giờ đã huấn luyện như thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã dần dần vào quỹ củ”.

“Thời điểm nào có thể ra chiến trường?”

“Còn cần một ít thời gian”.

“Đến lúc đó nếu tình hình đã được, trẫm có nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho Giang tướng quân”.

“Thứ vi thần ngu muội, ý tứ Hoàng Thượng là. . . .”

“Chinh chiến, trẫm muốn tiêu diệt nước láng giềng – Da Luật quốc.”

Trung niên nam tử xưng là Giang tướng quân hơi kinh ngạc.” Hoàng Thượng, Da Luật quốc không phải là tiểu quốc như lúc trước chúng ta tiêu diệt, Da Luật quốc chính là một đại quốc.”

“Trẫm hiểu được, trẫm cho rằng lấy thực lực Viêm Di quốc đối phó Da Luật quốc, xem như có dư”. Hắc treo trên mặt một nụ cười tràn đầy tự tin.

“Trẫm muốn cho tất cả quốc gia Trung Nguyên vì trẫm cúi đầu xưng thần.”

32. Chương 32

Chấm dứt lâm triều, Hoàng Phủ Duật tính toán trở về phòng nhìn xem tình huống Bạt Thác Vô Nhược, đi đến cạnh cửa, tạm dừng, ngón tay sờ tới cửa chần chờ một chút.

Trải qua chuyện đêm qua, hắc nên dùng biểu tình gì đối mặt Bạt Thác Vô Nhược?

Sai không ở không phải ở hắc, nhưng hắc cũng có chút áy náy.

Quân vương tam thê tứ thiếp vốn là bình thường, hắn có gì phải xin lỗi Bạt Thác Vô Nhược chứ? Vả lại Bạt Thác Vô Nhược cũng không phải là gì của hắn, chẳng qua không cẩn thận có mang long tử của hắn thôi, y dựa vào cái gì có thể quản chuyện hắn, hắn yêu ai liền ngủ với ai, không cần Bạt Thác Vô Nhược đồng ý.

Lúc này đại khái y còn đang ngủ, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là được.

Chuẩn bị tâm lý thật tốt, hắn điều khí, lấy biểu tình bình thường đẩy cửa mà vào.

Vốn tưởng rằng người vẫn nằm ở trên giường, không nghĩ tới y cũng hảo hảo ngồi ở mép giường.

Vừa nghe âm thanh mở cửa, y ngẩng đầu.

Biểu tình bi thương như dự đoán không có xuất hiện trên mặt, vẻ mặt y vẫn là ôn hòa, điều này làm cho Hoàng Phủ Duật trong lòng có chút kinh ngạc.

“Người tỉnh?”

“Àn.” Y gật đầu, lại mở miệng, “Chuyện tối hôm qua, thực xin lỗi.”

Hoàng Phủ Duật kinh ngạc.

Bạt Thác Vô Nhược mở miệng nói câu này, đồng thời cũng sờ mép giường.

“Là ta quá tham lam, dục vọng con người quả nhiên vô cùng vô tận, không có đáy”. Y thở ra một hơi, cười cười, “Chỉ cần có thể ở bên cạnh người, ta đã rất khoái nhac. Ngay từ đầu có lẽ sẽ không quen người đi ôm nữ nhân khác, nhưng là – nhưng là -” y cười nhưng lại nổi lệ, bàn tay hủy diệt những giọt nước trên mặt.

“Một ngày nào đó, ta sẽ quen, dù sao. Ta cũng phải chết, thống khổ cũng chỉ thống khổ một năm mà thôi, nhẩn nhẩn là tốt rồi, nhẩn nhẩn. là tốt rồi.”

Trong đầu nghĩ một đằng nói một nẻo, mặt thì không ngừng rơi lệ, đã không biết bao nhiêu lần thấy Bạt Thác Vô Nhược khóc, nhưng hắn vẫn tránh không được mà thương tâm.

Hoàng Phủ Duật tuy không thương y, nhưng chút bất tri bất giác, vì thấy y thương tổn mà buồn thiu.

Có biểu tình nào có thể làm cho Hoàng Phủ Duật trong lòng rung động?

Đại khái chính là khuôn mặt trước mắt trong cười mang theo lệ này đi.

“Lại đây.” Hắn bình tĩnh nói ra một câu, nhưng trong lòng cũng đầy sóng to gió lớn.

Bạt Thác Vô Nhược vừa lau nước mắt, vừa ghen ngào đi về phía hắn.

Đưa y nhét vào trong áo, “Không chút khí phách, không cần đem tình yêu trở thành của người toàn bộ.”

“Từ ngày người đem ta mang ra khỏi Huyền Vũ quốc, người chính là toàn bộ của ta, , ta chỉ vì người mà sống ” Âm thanh rung động trong ngực truyền ra.

—cuộc đời này, ta chỉ vì người mà sống.

Một câu này đánh vào ngực Hoàng Phủ Duật, rung động.

“Ta đầu hàng, xem như ta phục người” Hắn thì thào.

“?”

” Trong một năm này, ta sẽ không tìm phi tử thị tẩm, người có được cả người ta”.

Thân mình của người trong lòng ngực liên tiếp phát run, trong lời nói cũng mang chút run rẩy” “Ý của người làngười nguyện ý yêu ta?”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Duật cứng lại, “Không, trừ bỏ tình yêu của ta, ta cái gì cũng đều có thể cho người, thật có lỗi.”

Nói ra vừa xong, hắn lại nghĩ đến Bạt Thác Vô Nhược sẽ khổ sở, nhưng y lại nâng mặt lên, hướng hắn cười cười, “Không quan hệ, người không cần giải thích, ta thực vui vẻ. Như vậy cũng tốt, có được người của người ta cũng thực vui vẻ.”

Ngũ khí liền cùng biểu tình giống nhau, thoải mái sung sướng.

Chỉ là, khoe mắt lạng lẽ chảy xuống một giọt nước mắt lại che dấu không được khổ sở của y.

“Ngu ngốc.”

Hoàng Phủ Duật nâng cằm y lên, cúi đầu hôn trụ môi y, thời gian hai năm, thân thể Hoàng Phủ Duật cao lên rất nhiều, ngay cả bờ ngực cũng dày, từ thiếu niên chuyển biến thành nam nhân.

Bạt Thác Vô Nhược mềm mại mở miệng, không tiếng động mời gọi Hoàng Phủ Duật xâm lấn, hắn đưa đầu lưỡi vừa tiến vào miệng, Bạt Thác Vô Nhược lập tức nhiệt tình đáp ứng, bàn tay nắm lấy vật trước long bào, ngửa đầu đáp lại.

Hoàng Phủ Duật nhu nhuyến mà cuồng bạo, điên cuồng càn quét từng chỗ trên môi y, bàn tay nắm lấy long bào cũng liên tiếp run rẩy, nếu không có hắc chống đỡ thân mình y, Bạt Thác Vô Nhược khẳng định nhuyến chân té trên mặt đất.

Rời đi môi y, Hoàng Phủ Duật lại cao thấp khằng cấn lấy hai cánh hoa môi.

“Vù vù.” Y dựa vào trước ngực hắc thở dốc.

“Hoàng Phủ Duật.”

“Ân?”

“Người muốn sao? Phải làm sao?” Hai gò má y hồng nhuận, giống như thẹn thùng.

“Người trong bụng có đứa nhỏ.”

“Không, không quan hệ, ta có thể.” Hắc đỏ mặt, ngửa đầu lại hôn lên môi Hoàng Phủ Duật.

===

Không biết các nàng cảm nhận ra sao, nhưng ở đoạn cuối ta thấy có cái gì đó ngọt ngào len lỏi ^^

33. Chương 33

Thấy Bạt Thác Vô Nhược chủ động mà nhiệt tình, trong mắt Hoàng Phủ Duật, thập phần mê người.

Hắn nhất nhất cõ xuống y phục trên người y, da thịt trắng nõn hơi nhợt nhạt hiện ra trước mắt.

“Da của người..... Hảo trắng.” Hắc cúi xuống, trên làn da ẩn xuống vô số hồng ngân, trần trọc lưu luyến, từng đạo dấu vết nổi lên khắp nơi.

“Bởi vì ta sắp chết a.....”

Há mồm cắn một chút, “Thời điểm loại này, đừng nói những lời này, phá hủy hưng trí.”

“Thật có lỗi.....”

Trước mắt hai mặt điểm đỏ thập phần ngon miệng, Hoàng Phủ Duật đưa lưỡi liếm một chút, rồi sau đó đem môi chụp lên, tăng thêm lực đạo mút lấy, người dưới thân run rẩy, bàn tay sờ lấy đỉnh đầu của hắc, muốn đẩy ra, rồi lại nhanh nắm chặt lấy .

Qua lại liếm lộng hai điểm đỏ ửng, lưu lại trong chốc lát, hắc rời xuống phía rốn, bên ngoài đảo quanh vài vòng, lộng ướt.

“Hoàng Phủ Duật..... Duật..... Đừng lộng nữa, Aha..... Trực tiếp, trực tiếp tiến vào.....”

“Trực tiếp đi vào, người sẽ đau .”

“Không quan hệ, cho dù đau..... Cũng đáng, ta muốn cảm nhận được sự tồn tại của người, mau vào.....” Y lên tiếng thúc giục.

“Người a, thật sự là một người kỳ lạ.” Hắn đi xuống sờ soạng, cầm lên nam căn thoáng nhếch lên, cao thấp vượt ve, một tay kia lần đến phía sau, trên cúc huyết nhắm chặt nhẹ nhàng xoa nắn, đến khi xung quanh đã thả lỏng bớt, một đầu ngón tay lúc này mới chậm rãi sáp nhập.

“Àn.....”

Y điều chỉnh hô hấp, hơi hơi ngâm khế.

Đằng trước dục vọng sớm đã ngẩng cao, còn bị Hoàng Phủ Duật liên tục tiến công, chống đỡ không nổi, nhanh chóng tiết ra.

“Thực mau, tích thật lâu?”

Hoàng Phủ Duật thanh âm cười mỉa, làm cho y khôn quần đỏ mặt.

“Từ hai tháng trước cùng người..... Sau đó, cũng không có..... Không có.....” Y quần bách đến nói không ra lời, hai tay che đi gương mặt.

“Kia thật đã lâu rồi.” Ngón tay dính chất lỏng tham nhập trong cơ thể y, tiến nhanh vào hậu huyết khép chặt, quá trình lúc này mới thuận lợi một chút, sau khi đẩy sâu, hắn rút ra, sáp nhập, vòng đi vòng lại lặp lại động tác này.

Lộng một hồi lâu, mới duỗi thân tiến vào ngón thứ hai.

Hắn không muốn lộng đau Bạt Thác Vô Nhược, nhớ đến vài lần trước kia, đều đem y tra tấn quá mức, lần này, để cho hắn ôn nhu đối đãi với y đi, coi như thành tâm hồi đáp tình yêu mà Bạt Thác Vô Nhược dành cho hắn.

“Còn được không?”

“..... Có thể.”

Xác định y đã có thể thừa nhận, hắn lại tham nhập thêm một ngón tay, ba đầu ngón tay ở trong cơ thể y qua lại ra vào.

Bỗng nhiên đang lúc ấy, thân thể Bạt Thác Vô Nhược rung động.

“A.....”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không, không có việc gì.....” Mặt của y lại đỏ lên, bàn tay đang che gương mặt di chuyển xuống phía thân dưới.

Hoàng Phủ Duật tò mò cúi đầu, hai tay Bạt Thác Vô Nhược che lại chỗ giữa hai chân, hắn đẩy ra, địa phương mới vừa rồi phát tiết, hiện giờ lại cao cao đỉnh đỉnh, sinh khí bừng bừng.

“Không, không nên nhìn.....”

“Thực thoải mái?”

Y xấu hổ đến không dám nói lời nào, cũng không dám nhìn về phía Hoàng Phủ Duật, bắt giữ một góc chăn bông che lấy gương mặt.

“Hay là.....”

Tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, ngón tay ở trong cơ thể sờ soạng tìm kiếm, qua lại trạc lộng, chỉ một lúc, hắn đã tìm được chỗ kia, ngón tay tăng thêm lực đạo, nhiều lần kích thích.

Bạt Thác Vô Nhược lại bắt đầu liên tiếp phát run, địa phương giữa hai chân đang lúc sung huyết lại thêm trướng to lên.

“Nguyên lai..... Nam nhân cũng có thể đạt đến khoái cảm.....” Hoàng Phủ Duật ngữ khí có chút kinh ngạc.

Rút ngón tay ra, hắn đem bộ vị đã sớm gồng gượng để trên huyết khẩu, kéo góc chăn đang che khuôn mặt Bạt Thác Vô Nhược xuống, “Ta muốn đi vào.”

Y cắn môi dưới, nhẹ nhàng gật đầu.

Thong thả đẩy vào, phía đầu muốn không vào được, nội bích cực nóng gắt gao bao vây, đây là chính là địa phương đã làm Hoàng Phủ Duật mất hồn.

Rốt cuộc cũng đẩy vào, Bạt Thác Vô Nhược mi nhíu chặt, biểu tình nhìn lại có chút thống khổ, ngay cả bộ vị ban đầu cao thẳng cũng trở nên hư nhuyễn.

Hoàng Phủ Duật không chuyển động, nhịn xuống dục vọng, lòng bàn tay dày rộng chụp lên nam căn của Bạt Thác Vô Nhược, vỗ về chơi đùa.

Đột nhiên đang lúc ấy, nước mắt xuôi theo gương mặt Bạt Thác Vô Nhược chảy xuống, hắn nhìn thấy, khe thở dài một hơi, đầu ngón tay lau đi nước mắt.

“Rất đau?”

Y lắc đầu, “Không phải đau..... Ta rất vui vẻ, người hôm nay..... Đặc biệt không giống, thật ôn nhu.....”

“Đối với người hảo người cũng khóc, quái nhân.”

“Ta sợ, sợ hết thấy đều là ảo giác, tỉnh mộng, sẽ không còn như vậy.”

“Ngu ngốc.”

Lại làm cho Bạt Thác Vô Nhược phát tiết một hồi, dục vọng chôn sâu trong cơ thể y lúc này mới bắt đầu co rút.

Hắn nghiêng người hôn lên đôi môi cánh hoa, lại tham nhập, triền miên.

====

Hãy yo, không còn gì để nói ^^

34. Chương 34

Ngày lại ngày qua đi, thu đi, đông đến.

Gió bắc lạnh căm, tuyết trắng mù mịt.

Gió từ phương bắc kéo tới, lạnh đến run rẩy.

Ngày hôm trước Hoàng Phủ Duật sai người đưa tới một kiện áo khoác lông chồn trắng như tuyết, Bạt Thác Vô Nhược đem nó để ở một bên, ngược lại mặc vào một kiện trường bào tuy không tệ nhưng cũng không dày.

Tuy che không được bao nhiêu gió lạnh, nhưng tạm thời cũng không ảnh hưởng.

“Bạt Thác công tử, ngài như vậy không lạnh sao?”

Liễu nhi cầm lấy tấm áo lông chồn bị gác ở một bên, phủ thêm lên vai y.

Liễu nhi là cung nữ mà Hoàng Phủ Duật phái đến chiếu cố cuộc sống hàng ngày của y.

Do bụng mỗi ngày một lớn, động tác Bạt Thác Vô Nhược bắt đầu chậm chạp, hơn nữa Hoàng Phủ Duật lúc này quốc vụ bận rộn, y cơ hồ một ngày không gặp được hắn một lần.

Mà Liễu nhi, trở thành người biết y có thai.

Đến nỗi “Bạt Thác Vô Nhược” bốn chữ này, người được vào ở trong Hoa sinh điện, lan truyền khắp nơi. Hoa sinh điện, trừ bỏ đế vương ra, chưa từng có người thứ hai vào ở, chớ đừng nói chỉ đến phi tử.

Bạt Thác Vô Nhược thành người đầu tiên từ khi Viêm Di quốc khai quốc tới nay.

Không phải phi tử, cũng không phải hoàng thượng chí thân, lại có thể được hưởng cái đặc ân khác biệt này, tự nhiên “Nam sủng” hai chữ này cùng Bạt Thác Vô Nhược không thể tách rời.

Bán đứng thân thể của chính mình đối lấy hoàng thượng sủng ái.

Bạt Thác Vô Nhược bắt lấy tấm áo lông chồn trên vai, khuôn mặt tươi cười nhợt nhạt lộ ra vẻ biết ơn, “Này không cần.”

“Bạt Thác công tử, thân thể của người kém như thế, này không thể không mặc.” Liễu nhi kiên trì .

“Thật sự không được.....” Ánh mắt của y phức tạp nhìn tấm áo, trong mắt biểu lộ thương xót, “Nó bị nhân loại lột da làm áo khoác, ta sao có thể nhẫn tâm mặc nó? Quá tàn nhẫn.....”

Liễu nhi lúc này mới hiểu không phải là y không muốn mặc y phục giữ ấm, mà là y không muốn mặc cái áo lông chồn này, Liễu nhi vì trách tâm nhân hậu của y trong lòng thật sâu cảm động. “Nếu không, Liễu nhi sẽ giúp công tử lấy một kiện y phục khác?”

“Không cần, ta tự mình đi.....”

Liễu nhi ngăn y lại, “Không quan hệ, đây là chuyện nô tỳ phải làm .”

Không cho y có thời gian cự tuyệt, Liễu nhi đến tú y phục cầm lấy một kiện y phục rộng thùng thình, thân thiết giúp y mặc vào.

“Cám ơn người.”

“Công tử, ngài quá khách khí, đây là chuyện thuộc bổn phận của nô tỳ.”

Bạt Thác Vô Nhược cho nàng một mặt cười yếu ớt nhưng ấm áp.

Y đứng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bên ngoài tuyết trắng bao trùm lên cảnh vật, tầm mắt thỉnh thoảng hướng về hành lang gấp khúc mà thường ngày Hoàng Phủ Duật đi vào Hoa Sinh điện, mỗi lần nhìn một hồi, trong lòng khó tránh khỏi mất mát một lần.

Lúc này, Hoàng Phủ Duật bề bộn nhiều việc.

Nhưng y không biết hẳn đang vội cái gì, vì sao mà vội?

Khoảng cách từ lần trước gặp mặt, đã là hai ngày.

Thở dài một hơi, ngày không có hẳn, hảo gian nan.

“Liễu nhi, người có biết Hoàng Phủ Duật..... Hoàng Thượng gần đây đang vội vàng chuyện gì không?”

Liễu nhi là một tiểu cung nữ tâm tư nhanh nhẹn, từ khi biết được Bạt Thác Vô Nhược là một nam tử có thai, mặc dù khi sai khiến nàng tiến đến hầu hạ Bạt Thác Vô Nhược, công công không có minh giảng phụ thân đứa nhỏ là ai, nhưng nàng theo ngày thường quan sát cử chỉ Bạt Thác Vô Nhược cùng Hoàng Phủ Duật nói chuyện với nhau, cũng không khó phát giác.

Hơn nữa, vì Bạt Thác Vô Nhược được vào ở trong Hoa Sinh điện mà trong cung lan truyền đến ồn ào huyền ảo, Liễu nhi đã có biết một phần.

Liễu nhi không vì thân phận “Nam sủng” của Bạt Thác Vô Nhược mà chán ghét y, mặc dù ngay từ đầu, nàng từng vì công công phái cho nàng nhiệm vụ như vậy mà phần hận bất bình, mặt khác cũng vì các cung nữ cùng nàng tiến cung ở sau lưng cười nhạo nàng.

Trong cung, thân phận của chủ tử là ở vị trí nào, ngay cả cung nữ đi theo bên cạnh cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Hiện tại trong cung đặc biệt nhất chính là nô tỳ bên người các vị nương nương, các nàng cấy vào thân phận của chủ tử mình đến ức hiếp, sai khiến cung nữ khác.

Ngay từ đầu, nàng phi thường chán ghét Bạt Thác Vô Nhược. Bởi vì thân phận nam sủng này, hại nàng ở trong cung bị người khi dễ, nhưng dần dần, cảm giác chán ghét trôi đi vô tung, nàng ngược lại thấy rất thích Bạt Thác Vô Nhược.

Này thích, không phải là tình yêu nam nữ, mà là hạ nhân đối với chủ tử sùng bái cùng tôn kính.

Nhớ ngày trước, hầu hạ xong Bạt Thác Vô Nhược dùng bữa, nàng đến ngự trù phòng lấy đồ ăn cho mình, cung nữ trong ngự trù phòng cố ý lấy thức ăn thiêu cho nàng, nàng thực tức giận, nhưng đành cam chịu, nàng khó chịu mà khóc, cả ngày ở trong cung đi quanh quẩn, cũng không quay về Hoa Sinh điện.

Cuối cùng, vẫn là bởi vì Bạt Thác Vô Nhược vì lo lắng cho nàng mà chạy ra ngoài điện tìm nàng.

Vừa thấy được y, tất cả tức giận đột nhiên dâng lên, nàng hướng Bạt Thác Vô Nhược rống lên một hơi, vì cái gì nàng phải đảm đương nhiệm vụ làm nô tỳ cho y? Vì cái gì y bắt kẻ mặt mũi nguyên ý làm nam sủng của hoàng thượng? vì cái gì, vì cái gì.....

Liễu nhi dừng gào khóc, khuôn mặt vì khóc mà nhú lại.

Cuối cùng, cũng vì Bạt Thác Vô Nhược trấn an, nàng mới dần dần dịu đi cảm xúc. Rồi mới đem sự tình ngọn nguồn nói một lần.

Từ rày về sau, mỗi lần dùng bữa, Bạt Thác Vô Nhược luôn kiên trì bắt Liễu nhi cùng ăn, nói cái gì ăn không hết cũng phải bỏ đi, như vậy rất lãng phí, nhiều người cùng hỗ trợ giải quyết cũng là tốt.

Bởi vì sự kiện này, Liễu nhi bắt đầu đối Bạt Thác Vô Nhược cởi mở trái tim, chậm rãi tiếp nhận y.

Càng cùng y ở chung, càng từ đáy lòng ôm chặt hảo cảm, thậm chí tôn kính.

Hiện tại, Liễu nhi cũng không vì người bên ngoài mai mỉa thân phận Bạt Thác Vô Nhược mà cảm thấy mất mặt, nàng thực tự hào mình là cung nữ của y.

“Hồi bẩm công tử, nghe nói Hoàng Thượng tính toán qua mùa xuân sang năm sẽ phát động chiến sự, người đang bề bộn cùng Giang Tướng quân tuần tra tình hình binh lính.”

“Là như vậy a.....” Y thì thào vài câu, suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Đến lúc nào thì tiến hành?”

“Hồi bẩm công tử, Liễu nhi không rõ ràng lắm.”

35. Chương 35

Bạt Thác Vô Nhược gật đầu, cũng không miễn cưỡng nàng.

Lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve cái bụng nhô nhô, đứa nhỏ ở bên trong không biết như thế nào?

Vừa nghĩ tới sinh mệnh trong bụng, kia mi, kia mắt, kia mũi sắp trưởng thành cùng Hoàng Phủ Duật cùng một bộ dạng, nhất thời trong lòng rớt qua một đạo dòng nước ấm, làm cho y thật ấm áp, toàn thân thoải mái.

“Liễu nhi có thể xin hỏi công tử, Bảo Bảo là như vậy hoài thượng sao?” Nàng gõ cái ót chính mình một cái, thè lưỡi, “Liễu nhi hỏi như thế có phải hay không quá thất lễ?”

Y cười lắc đầu, “Không, không sao. Ta ở quốc gia trước đây phát hiện một quyển sách dược, bên trong ghi lại phương pháp nam nhân thụ thai, chỉ cần ăn dược vào, nam tính thể chất sẽ thay đổi, nhưng thời gian ngắn ngủn chỉ có ba ngày. Chỉ cần trong vòng ba ngày này cùng nam tử phát sinh quan hệ, có thể có thai đứa nhỏ.”

Liễu nhi quả nhiên vẫn còn là một tiểu cô nương, vừa nghe thấy “Phát sinh quan hệ” bốn chữ, gương mặt lập tức đỏ hồng. “Vậy, dược này..... Công tử làm sao có dược?”

“Chính mình luyện chế a.” Y nói ra một cách bình thản.

Liễu nhi kinh ngạc, “Công tử, ngài là đại phu?”

“Không, ta ở trong cung phát hiện một chỗ mật thất, nhất định là nơi là trước kia thái y dùng để chế dược, bất quá bên trong tro bụi bám đầy, có lẽ không còn ai biết có một cái mật thất như vậy tồn tại. Đó là chuyện phát sinh hai năm trước lúc ta vừa đến hoàng cung Viêm Di quốc, khi đó hoàng cung đại loạn, Viêm Di vương băng hà, Đông Ngụ quốc tập kích, trong cung mỗi người đều cảm thấy bất an, tất cả mọi người luống cuống tay chân, lúc ấy ta thường xuyên xuất cung cũng không ai phát hiện. Ta lợi dụng đoạn thời

gian kia, tìm về những vị thuốc trong y văn đã ghi chép, trong hai năm này, ta giam mình trong mật thất chuyên tâm chế được.” Bạt Thác Vô Nhược sơ lược kể lại quá trình.

Liễu nhi nghe xong, trong lòng càng thêm khó hiểu, “Công tử, ngài nói như thế làm người ta càng không nghĩ ra..... Ngài nói, ngài thừa dịp Đông Ngu quốc tập kích Viêm Di quốc, thừa dịp loạn ra khỏi cung tìm kiếm được liệu, chính là..... Công tử vì sao ngài có thể an tâm ra khỏi cung như thế? Vạn nhất nếu Viêm Di quốc thực bị tiêu diệt, Hoàng Thượng bị bắt, những gì công tử làm hết thấy trở nên vô nghĩa, không phải sao?”

“Ta tin tưởng hần.” Bạt Thác Vô Nhược tự tin tươi cười, “Ta tin tưởng năng lực hần, hần có thể, bởi vì hần là một người rất có dã tâm, hần nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu lại cục diện, hần có tư chất mạnh mẽ của một đế vương.”

Liễu nhi nhìn nụ cười của y, không khỏi có chút mất hồn, một lát sau, nàng nhanh hoàn hồn, gương mặt hơi hồng.

“Công tử, người nhất định rất yêu Hoàng Thượng đi?” Liễu nhi nghe xong chuyện y kể, trong lòng vì sự si tình của y mà cảm động .

“Không thương hần, ta sao lại ở chỗ này? Là bởi vì hần, ta mới nguyện ý sống sót .”

“Hai năm trước, ta nguyện là không tính toán sẽ sống sót” Bạt Thác Vô Nhược thấp giọng thì thào, tựa hồ không phải đối Liễu nhi nói chuyện, mà như là lầm bầm với chính mình.

Thanh âm của y quá thấp, Liễu nhi nghe được không rõ ràng, “Công tử, ngài nói cái gì?”

“Không, không có.....” Y che dấu cảm xúc cười cười.

Liễu nhi cũng không để ý, tầm mắt nhìn đến nơi bụng Bạt Thác Vô Nhược, “Đúng rồi, công tử, đứa nhỏ trong bụng đã được bao lâu?”

“Hơn bốn tháng.” Khi nói chuyện, trên mặt lộ ra nét từ ái của một người sắp làm cha mẹ.

“Nói như thế, nửa năm sau, Liễu nhi có thể nhìn thấy Bảo Bảo của công tử?” Nàng hưng phấn nhìn bụng của y.

Bạt Thác Vô Nhược cười yếu ớt.

“Đứa nhỏ của công tử cùng hoàng thượng, nhất định rất đẹp.”

Y có chút thẹn thùng, “Giống ta liền không xong, ta bộ dạng khó coi, hy vọng đứa nhỏ có thể giống Hoàng Phủ Duật, cùng hần giống nhau như đúc.”

“Công tử nói rất đúng, giống hoàng thượng, lớn lên khẳng định sẽ mê chết một đồng nữ nhân.” Liễu nhi cười tủm tỉm trả lời.

“Đúng vậy.....” Thấp giọng, “Chỉ tiếc ta xem không được.”

“Àn? Công tử người nói cái gì?”

“Không có việc gì.”

Y cái gì cũng không dám xa cầu, chỉ cần đứa nhỏ có thể bình an lớn lên là tốt rồi, khoái khoái lạc lạc, không phải chịu một cuộc sống sầu lo.

Ngoài cửa sổ tuyết trắng từng mảnh bay xuống, y vươn tay ra ngoài cửa sổ, bông tuyết đáp xuống trên lòng bàn tay, lạnh.

Thời tiết giá lạnh như thế, Hoàng Phủ Duật bên ngoài bận hơi hắt, có nhớ mặc vào y phục chống lạnh hay không?

Hai ngày không thấy hần, nhớ...hần quá.

Nhớ...quá, nhớ...quá.....

Tim không tự giác đập dồn dập, càng đập càng nhanh, trái tim mỗi một lần kịch liệt nảy lên tựa như muốn phải nhảy ra khỏi cơ thể, cảm giác này y đã quen thuộc.

Lại tới nữa.

Hơi hơi lộ ra nét cười khổ.

Đề lại ngực, sau nhịp đập kịch liệt, là đau nhức như bị xé rách, trong thân thể ngũ tạng lục phủ chẳng khác nào bị xả nhéo tàn nhẫn.

Từng ngệm từng ngệm thở hổn hển, mồ hôi lạnh từ trên trán thấm ra, thuận theo gương mặt chảy xuống.

Bộ dáng thống khổ này làm Liễu nhi sợ hãi, hai tay quơ loạn giữa không trung, không biết nên trợ giúp thế nào.

“Công tử..... Ngài xảy ra chuyện gì? Muốn hay không Liễu nhi đi gọi thái y? Hay, hay là Liễu nhi đi tìm Hoàng Thượng?”

Y một tay ấn ngực, một tay run rẩy hướng Liễu nhi xua tay, “Không..... Không cần.....”

=====

Hớ hớ, thiệt là xí xốn, Thiên Di ta đã từ biệt mấy nàng để làm đề tài, tính bỏ nhà hoang đóng bụi mấy tháng, thế mà ta cảm lòng không đậu cứ lượn đi lượn lại như âm hồn không tan, hự! (Nhục quá)

Nói vậy thôi chứ trong thời gian này ta còn phê phởn, vừa làm vừa tèn tèn í, nên mới tí tổn dữ vậy, chừng nào mấy nàng thấy ta lặn luôn không một lời cáo biệt thì mấy nàng biết là ta ...die ủa lộn bộn rồi.

Hớ hớ, ai mượn ta là một făng gơ có tinh thần bất diệt, vĩ đại, cao cả.(ua)... xinh đẹp... giỏi giang, dễ thương, nhiệt tình....bô lô....ba la , ...a! ai chọi dép ta???

Hừ hừ, mấy con này dễ thương như thế mà trở thành nạn nhân của áo lông, thời trang gì mà tàn nhẫn thế không biết, chẳng trách sao Nhược ca lại thương xót thế. Muốn nuôi 1 con quá đi a.

36. Chương 36

“Chính là..... Chính là ngài thống khổ như thế ”

Liễu nhi chân tay luống cuống.

Làm sao đây? Nàng nên làm sao đây? Công tử xem ra rất khó chịu, nàng nên làm sao mới giúp được y?

“Không..... Không quan hệ..... Trong chốc lát thì tốt rồi.....” Y suy yếu cười, trấn an lo lắng của Liễu nhi.

“Chính là, chính là.....”

Nàng còn muốn nói, nhưng thấy Bạt Thác Vô Nhược bộ dáng sắp thở không nổi, vội đến vuốt lưng giúp y thuận khí.

Cho rằng đau đớn này rất nhanh sẽ lui bước, nhưng thời gian càng lâu, cảm nhận lại càng tăng lên sâu sắc, đến cuối cùng, y cơ hồ không còn khí lực, một tay chống đỡ trên song cửa sổ, trên mặt phủ kín mồ hôi lạnh.

“Công tử, có khỏe không? Ngài sao vậy?”

Đau đớn này không phải tái phát như thường lệ, mà là đau từ trong ngũ tạng lục phủ lan truyền tới tứ chi, y đau đến nói không ra lời, cả khuôn mặt đều vằn vẹo.

Ngón tay bấu chặt lấy song cửa đã trở nên trắng bệch, móng tay cũng bật ra, chảy ra máu tươi.

“Công tử..... Công tử.....” Liễu nhi nhìn móng tay thấm máu, tâm như bị nhéo đau theo, nhưng cũng chỉ có thể ở một bên ngây ngốc, hận chính mình không thể làm gì được.

Cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu, Bạt Thác Vô Nhược nghĩ đến y sẽ đau đến ngất khi, cảm giác đau đớn kia mới chậm rãi trôi đi.

“Rầm!”

Liễu nhi không kịp đỡ lấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn y vì thể lực chống đỡ hết nổi mà ngã quỵ trên mặt đất, tiếng vang kia thật lớn, một bên Liễu nhi có thể tưởng tượng đầu gối ngã trên mặt đất cứng rắn sẽ rất đau.

Ngón tay bầu giữ trên song cửa lúc này mới chậm rãi trượt xuống, tơ máu thuận theo khe hở chảy xuống, dính vào song mộc, một màu đỏ rực rỡ.

“Công tử, hãy để cho Liễu nhi đi tìm thái y đến đây đi.....”

Y giữ chặt lấy y phục Liễu nhi, lộ ra một nụ cười yếu ớt có chút xa vợi, “..... Không cần, đã muốn hảo rất nhiều.”

“Nhưng như vậy ngài sẽ chết ”

“Đây là bệnh cũ.”

“Liễu nhi lo lắng, hướng hồ công tử thân thể không phải chỉ một người, vạn nhất có cái, cái gì ngoài ý muốn, trong bụng đứa nhỏ.....” Nàng ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa, chuyện xảy ra vừa rồi sợ hãi vẫn còn dư âm .

“Liễu nhi, sự quan tâm của người làm ta thật cao hứng, thật sự cơ thể của ta, ta chính mình rõ ràng nhất, không có việc gì .”

Y khó khăn khởi động thân thể, Liễu nhi chạy nhanh đến nâng y lên, hai tay của y nhờ vào song cửa chống đỡ, dùng y phục chà lau vết máu trên đó.

“ Liễu nhi, chuyện hôm nay đừng nói cho Hoàng Phủ Duật, ta van người.”

“Nhưng ”

Liễu nhi còn do dự, Bạt Thác Vô Nhược bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, vẻ mặt có chút khấn trương, lời nói mang theo khẩn cầu, “Ta van người..... Đừng cho hắn biết.....”

Liễu nhi suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Liễu nhi đáp ứng công tử là được, công tử tay người còn chảy máu, để cho Liễu nhi giúp người cầm máu đi.....”

Nghe xong Liễu nhi hứa hẹn, Bạt Thác Vô Nhược thở dài nhẹ nhõm một hơi, tùy ý nàng đưa y đưa lên giường, vì mình bồi được.

Sắc trời đen dần.

Bạt Thác Vô Nhược ở bên cửa sổ đứng lặng một ngày, vẫn không thấy bóng dáng Hoàng Phủ Duật.

Đứng đến mỗi chân, thì đem ghế đến ngồi bên cửa sổ, hai tay chống đỡ cằm, đôi mắt nhìn đăm đăm về phía hành lang gấp khúc.

Liễu nhi đứng lặng ở một bên, bồi Bạt Thác Vô Nhược.

Rồi đột nhiên lúc ấy, hai mắt y sáng rực lên, khuôn mặt thẫn thờ tức thì có sắc thái, một mặt cười yếu ớt nở bừng trên đôi gò má.

Cửa bị người mở ra, Hoàng Phủ Duật một thân hoàng bào tiến vào, theo phía sau là một đám thái giám.

Hắn liếc đoàn người phía sau một cái, lạnh lùng nói: “Các người đều lui ra.”

“Vâng”

Chỉ trong thoáng chốc, căn phòng chìm vào lạnh lẽo, mà một bên, Liễu nhi không biết nên lưu lại hay là rời đi.

Chờ những kẻ liên can đều rời đi, lạnh lùng trên mặt Hoàng Phủ Duật mới lui ra, hắn thoải mái cười cười, hướng Bạt Thác Vô Nhược đi tới vài bước.

“Dùng bữa chưa?”

Nụ cười này của hắn làm cho tâm tình Bạt Thác Vô Nhược nhất thời nhảy nhót, một tay vịn lấy ghế khỏi động thân thể, một tay đỡ lấy thắt lưng, đứng lên.

Y đối hắn cười vui vẻ, “Chờ người trở về.”

Liều nhi ở một bên hỗ trợ đỡ lấy.

“Nếu đói bụng có thể ăn trước, không cần chờ ta.”

Bạt Thác Vô Nhược cười mà không nói.

“Người đi đem đồ ăn đến.”

“Vâng”

Liều nhi khom người, mang theo ý cười rời đi.

Hoàng Phủ Duật ngồi trên bàn vuông, uống một hớp trà, lại tiếp tục nói: “Hôm nay thân thể như thế nào?”

“Dạ, tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Người lo lắng?”

====

Duật ca xuất hiện trở lại rồi, chap sau rất ngọt ngào đó nha. (ta nhá hàng đó khị khị)

37. Chương 37

Hoàng Phủ Duật trợn trắng mắt, lười trả lời vấn đề của y.

Bạt Thác Vô Nhược tựa hồ cũng không để ý phản ứng của hắn, lần thứ hai mở miệng, “Người hôm nay đi nơi nào?”

“Có một số việc rất vội, gần đây có nhiều chính sự.”

Bạt Thác Vô Nhược gật đầu.

“Bảo Bảo sao? Có động tĩnh gì không?”

“Nó mới hơn bốn tháng, có cái gì động tĩnh.”

Hoàng Phủ Duật lòng bàn tay dày rộng áp nhẹ lên cái bụng hơi nhô ra của y, “Thật không biết đứa nhỏ ở bên trong thế nào rồi?”

Bạt Thác Vô Nhược cũng đặt tay lên, “Rất nhanh nó sẽ được sinh ra, còn không đến năm tháng.”

Ánh mắt của y lập tức trở nên âm đạm.

Mà tánh mạng của y, tương đối cũng chỉ còn ngần ngừ năm tháng.

“Ta sợ ta chống đỡ không đến thời điểm kia, vạn nhất tánh mạng của ta..... Bảo Bảo sẽ.....” Y cạn lời, nhất thời nói không ra, năm ngón tay níu chặt mu bàn tay của Hoàng Phủ Duật, trong lòng rầu rĩ đến hốt hoảng.

“Đối với người mà nói, đứa nhỏ có bao nhiêu trọng yếu?”

“Cũng như người.”

Hắn sững sốt một chút, sau khi lấy lại tinh thần, nghiêm trang gật đầu, “Hảo, nếu thực sự có ngày đó, trăm nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu sống nó.”

Tâm đang kích động thoáng bằng phẳng lại, “..... Cảm ơn người.”

“Không có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, trăm là Hoàng Thượng, trăm là thiên tử, trăm có được quyền thế cao nhất, trăm quyết không để chuyện ngoài ý muốn phát sinh.”

“Cám ơn người, Hoàng Phủ Duật, cảm ơn.”

Khóe môi nổi lên một nét cười ôn hòa.

“Gặp người, yêu người, là chuyện vui vẻ đáng giá duy nhất trong cuộc đời này của ta.”

Tên ngu ngốc này.

Không biết đây là lần thứ mấy nghe thấy y nói như vậy, nhưng mỗi lần nghe thấy luôn làm cho Hoàng Phủ Duật sau đó tâm tình phức tạp.

Hắn không phải người tốt, hắn căn bản không đáng để cho Bạt Thác Vô Nhược vì hắn ái mộ như vậy.

Chỉ có đứa ngốc Bạt Thác Vô Nhược này mới có thể yêu thương hắn.

Lý do yêu thương của y, đơn giản là hắn từng cứu y một mạng.....

Tên này thật đơn thuần.

Nửa năm sau..... Có lẽ không đến năm tháng sau, kẻ yêu hắn thà rằng hy sinh hết thảy sẽ rời đi cõi đời này, vĩnh viễn biến mất ở trước mắt hắn.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Duật tâm tình có chút nặng nề, cảm xúc kỳ diệu không tên len lỏi, chính hắn cũng không rõ ràng tại sao lại có cảm xúc này?

“Chi nha ” cửa gỗ bị đẩy ra, Liễu nhi cầm trong tay khay thức ăn tiến vào trong phòng.

“Hoàng Thượng, công tử, nô tỳ lấy đồ ăn đến đây.”

Hoàng Phủ Duật giúp y gấp chút thịt ít mỡ cùng chút rau xanh, trải qua mấy tháng cùng ăn cùng ở, hắn biết chừng sức ăn của y, bởi vậy gấp đồ ăn cũng không nhiều, “Đem chỗ này ăn hết.”

Bưng bát lên, y ăn vài đũa.

Đột nhiên, cổ tay của y bị nắm lấy!

Y nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Duật.

Hai đạo mày kiếm nồng đậm nhíu lại, “Tay người xảy ra chuyện gì?”

Bạt Thác Vô Nhược “A” một tiếng, muốn rút tay về, nhưng bàn tay lại bị Hoàng Phủ Duật gắt gao nắm trong tay, rút cũng rút không được.

“Này..... Này không có gì.....”

“Người nói dối.”

Năm đầu ngón tay đều bằng lụa trắng, tinh mắt có thể liếc một cái nhìn ra là bị thương, hướng hồ trên vải trắng còn chảy ra vài vết máu.

“Không, không có việc gì, không cần thận đứt tay.....”

“Câm miệng.” Tâm tình thoáng tức giận, lực đạo nắm lấy nơi bị thương lại tăng thêm.

“..... Đau!”

Bạt Thác Vô Nhược nhăn mi muốn rút tay về.

Hắn nghiêm túc liếc Liễu nhi đứng ở bên cạnh một cái, “Người nói.”

Nàng trộm dò xét nhìn Bạt Thác Vô Nhược, chần chờ suy xét rốt cuộc có nên nói hay không nói.

“Liễu nhi, không được nói!”

“Công tử.....”

“Nói mau.” Âm thanh trở nên lạnh lẽo, Bạt Thác Vô Nhược cố ý giấu diếm làm cho long tâm hắn tức giận.

“Này ” Liễu nhi qua lại dò xét hai người vài lần, Hoàng Phủ Duật vốn đã uy nghiêm, vẻ mặt hần lúc cau lại càng thêm dọa người, đối phương thân phận dù sao cũng là hoàng đế tối cao, Liễu nhi ngập ngừng trong chốc lát, bộ dạng trở nên phục tùng, “Kỳ thật, công tử hôm nay thân thể đột nhiên không thoải mái.....”

Nàng đem toàn bộ chuyện xảy ra buổi chiều nói ra.

Nói đến cuối cùng, lại ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Hoàng Phủ Duật khó coi đến dọa người, nàng vội vàng cúi thấp đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Duật nữa.

Hần chưa mở miệng, Bạt Thác Vô Nhược cũng cúi đầu, trong phòng im lặng phi thường.

Không ai mở miệng nói chuyện trước, bên trong gian phòng không khí nặng nề .

“Người lui xuống.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui trước.” Nàng thi lễ, cước bộ gấp gấp hướng ra phía cửa.

Liễu nhi ly khai, bên trong gian phòng chỉ còn hai người, Hoàng Phủ Duật mặt vẫn như cũ phi thường khó coi, hần không nói chuyện, Bạt Thác Vô Nhược cũng không dám nói gì.

Qua hồi lâu, hần hoãn hạ sắc mặt, nói: “Tốt lắm, hiện tại nơi này chỉ còn lại chúng ta, có thể nói cho trầm tại sao phải giấu diếm bệnh tình của người? Người rốt cuộc đã phát tác bao nhiêu lần giống như sự tình xảy ra hôm nay?”

38. Chương 38

“Ta.....”

Y chậm chạp chưa mở miệng.

Hoàng Phủ Duật tự nói với mình phải tĩnh tâm nghe Bạt Thác Vô Nhược giải thích, có lẽ y có nỗi khổ nào đó không thể nói ra, có lẽ y không muốn làm cho hần lo lắng, có lẽ.....

Sau vài lần hít sâu, biểu tình của Bạt Thác Vô Nhược cuối cùng khôi phục bình thường.

“Nói cho trầm.”

Trừ trừ mãi, rốt cuộc y cũng mở miệng trả lời vấn đề của Hoàng Phủ Duật, “Không chỉ một lần.”

“Tại sao phải cố ý giấu diếm?”

“Không phải cố ý giấu diếm, chính là nói với người việc này thì có ích gì? Bệnh của ta đúng là trị không hết, không bằng không nói.”

“Trầm có thể nghĩ biện pháp.....”

Y lắc đầu cười khổ, “Trị không hết, cơ thể của ta, ta chính mình rõ ràng nhất, cứ như vậy sẽ chết đi..... Ta hiện tại chỉ hy vọng cơ thể của ta có thể chống đỡ được đến khi đứa nhỏ xuất thế, kỳ thật ta rất sợ..... Ngày nào ta nằm trên giường, ngày hôm sau ta liền không thể xuống khỏi giường được. Phát tác ngày càng thường xuyên, ta càng sợ hãi, ta muốn đem đứa nhỏ sinh hạ, ta muốn nhìn Bảo Bảo xuất thế.....” Nói đến cuối cùng, y khóc không thành tiếng, liên tiếp nghẹn ngào.

Cảm xúc òa vỡ, vừa nghĩ tới thân thể của mình có lẽ chống đỡ không đến năm tháng nữa, vừa nghĩ tới không thể nhìn thấy bộ dáng Bảo Bảo xuất thế, tất cả kiên trì trong phút chốc hoàn toàn sụp đổ, y mơ hồ không biết mình vì cái gì mà khổ? Vì cái gì còn kiên trì đến bây giờ.

Y hy sinh sinh mệnh chỉ vì đứa nhỏ trong bụng, Nếu y ngã xuống rồi, đứa nhỏ chết trong bụng, như vậy..... y rốt cuộc, rốt cuộc là vì cái gì mà vất vả?

Một phen kéo y nhét vào trong áo, lòng bàn tay vỗ nhẹ trên lưng y, hần ôn nhu hiếm thấy làm cho Bạt Thác Vô Nhược say lòng nhắm mắt lại.

Đang định mở miệng nói chuyện, cạnh cửa lại truyền đến tiếng đập cửa dồn dập .

“Cốc cốc cốc cốc cốc ”

Trong phòng hai người lập tức tách ra, Hoàng Phủ Duật thanh thanh yết hầu.

“Ai?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, là nô tài.” Âm thanh công công bên ngoài vang lên .

“Tiến vào.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Cửa phòng đẩy ra, công công đi vào.

“Có cái gì gấp đến độ hiện tại phải bẩm báo?”

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, sự tình là.....” Sự việc hình như không tiện nói ra trước mặt Bạt Thác Vô Nhược, công công ghé bên tai Hoàng Phủ Duật nhẹ nhàng nói mấy câu.

Bỗng nhiên, Hoàng Phủ Duật sắc mặt đại biến.

“Người nói tất cả đều là thật ?!”

“Thái y đã chuẩn bệnh, hẳn là không có lầm.”

Biểu tình ngưng trọng, trầm tư trong chốc lát, mới cùng Bạt Thác Vô Nhược nói câu “Trầm tạm thời có việc”, liền bỏ lại y một mình rời đi.

Bạt Thác Vô Nhược hai mắt nhìn theo hắn rời đi, không màng ăn uống, tâm treo ở trên người hắn, ngủ cũng không đủ giấc.

Y nghĩ Hoàng Phủ Duật rất nhanh sẽ trở lại, chính là một đêm, y đợi lại chờ, đoán rồi lại đoán, thẳng đến khi một mặt hào quang cắt qua phía chân trời đen nhánh, trong phòng cũng chưa xuất hiện thân ảnh quen thuộc.

Y trở lại trên giường, khê thở dài một hơi.

Một đêm chưa ngủ.

Liên tục hai ngày, cũng chưa nhìn thấy thân ảnh Hoàng Phủ Duật.

Y hỏi Liễu nhi tin tức của hắn, nhưng Liễu nhi biểu tình trở nên có chút quái dị, nói quanh nói co, không có trả lời y.

Y lập tức cảm thấy được sự tình có chút kỳ quái nói không nên lời, nhưng thấy nàng quanh co đành phải tùy ý không truy ép nàng.

Thẳng đến ngày thứ ba, vẫn như cũ không phát hiện thân ảnh Hoàng Phủ Duật, y lại hỏi Liễu nhi, “Liễu nhi, Hoàng Phủ Duật gần đây đang vội chuyện gì?”

Tầm mắt của nàng phiêu đi vô định, không biết đang suy nghĩ gì, “Liễu nhi..... Cũng không rõ ràng.”

Y giữ chặt váy áo Liễu nhi, “Liễu nhi, nhất định phát sinh sự tình gì rồi đúng không? Người không phải là đã biết được gì rồi? Nói cho ta biết, ta van người.....”

“..... Công tử, người đừng khó xử Liễu nhi, việc này công tử không cần biết tới vẫn tốt hơn.....”

Liễu nhi nói như thế, toàn bộ tâm tư Bạt Thác Vô Nhược như bị treo ngược, “Liễu nhi, ta van người nói cho ta biết, hắn không phải là phát sinh chuyện gì đi? Sinh bệnh sao? Hay là bị thương?”

“Không phải, công tử, không phải như thế.....”

“Liễu nhi người nói mau, ta thực lo lắng.” Y nắm chặt lấy Liễu nhi, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Hoàng Thượng Hoàng Thượng, hắn.....” Liễu nhi nhắm mắt, cắn răng nói, “Hoàng Thượng mấy ngày nay..... Đều ở tẩm cung của Dung phi.”

“A?” Y giật mình, vẻ mặt mờ mịt.

“Bởi vì Dung phi, nàng mang thai.”

===

Ngọt ngào chưa kịp thấm thì sóng gió lại nổi lên rồi, hức hức.

39. Chương 39

Bạt Thác Vô Nhược trong óc trống rỗng, sau một lúc lâu cũng không có phản ứng, giống như là đang cố gắng tiêu hóa những gì Liễu nhi vừa mới nói.

Cũng không biết qua bao lâu, thẳng đến khi y lấy lại tinh thần, miệng có thể nói chuyện, y mới thốt ra âm thanh: “Người, người là nói..... Dung phi, Dung phi nàng ”

“Dung phi mang thai long loại của Hoàng thượng, Hoàng Thượng hiện tại đang ở tẩm cung của Dung phi.”

Lại từ miệng Liễu nhi nói ra, vẫn như cũ làm y rung động.

Y kinh ngạc đến nói không ra lời, ngẩn người, cảm giác chua xót nồng đậm dâng lên.

Y muốn cười, lại cười không nổi, chậm chạp mở miệng, “Đúng là như thế a..... Chuyện xảy ra vào lúc nào?”

Liễu nhi lo lắng nhìn y.

“Ba ngày trước, do Trần thái y chẩn đoán. Công tử, người không sao chứ?”

Cười không nổi, ngay cả cái lắc đầu đơn giản cũng không làm được, khuôn mặt tựa hồ cứng ngắc, làm không ra biểu tình gì. Mà ngực như bị hung hăng xả nhéo, đau đến làm cho người ta nghĩ muốn rơi lệ.

Y hy sinh nhiều như thế rốt cuộc vì cái gì?

Vì có thể mang thai, y phá hủy cảm tình của Hoàng Phủ Duật dành cho y, khiến cho Hoàng Phủ Duật đối với y ôm lấy ánh mắt khác thường.

Khi biết được tình cảm của y, Hoàng Phủ Duật ngay từ đầu đối với y phản cảm đến cực điểm.

Trải qua nhiều cực khổ như vậy, bao nhiêu lần Hoàng Phủ Duật nhìn y với con mắt xem thường, lần lượt ngụy trang, lần lượt miễn cưỡng cười vui, lần lượt ủy khuất.

Năng lực duy nhất y có thể vì Hoàng Phủ Duật làm, lại bị người khác thay thế được.

Y có thể hay không sẽ bị đuổi ra khỏi nơi này? Nơi này có thể hay không sẽ bị một nữ nhân khác tiến vào chiếm giữ? Y có thể hay không sẽ không còn được gặp lại Hoàng Phủ Duật, rốt cuộc không còn cảm nhận được sự ôn nhu của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn, bờ ngực vững chắc của hắn?

Tất cả, hết thấy, hết thấy, đều vì một nữ nhân khác?

Chống đỡ không nổi nữa, y sắp không xong.

Làn da bị thương, chỉ cần bôi được cao là có thể khép lại, cho dù không để ý tới, không chăm sóc tới, nó vẫn sẽ lại tốt đẹp như cũ. Nhưng nếu bị thương từ trong tâm thì sao? Một ngày nào đó có thể chuyển biến tốt đẹp không?

Trái tim bị thương, bị đâm không chỉ một đao, máu, từng giọt rơi xuống, cảm giác cũng dần dần tê liệt.

Tê liệt, chết lặng.....

Hoàng Phủ Duật đã hơn ba ngày không có tới tìm y, kỳ thật đáp án đã muốn thực rõ ràng.

Hai tay xoa xoa trên bụng, run rẩy.

“Hài nhi, chúng ta bị từ bỏ.”

“Hài nhi, con có trách ta không?”

“Hài nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Y nghĩ, y thật sự đã sai lầm.

Huyền não .

Một đám người.

Ồn ào.

Hoàng Phủ Duật lạnh lẽo nhìn những kẻ liên can chen chúc chờ đợi trong tấm cung Dung phi, bên môi mang một ý cười biến hoá kỳ lạ, làm người ta khó có thể nắm bắt.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, vì Viêm Di quốc có được long tử.....”

Không biết là gã đại thần thứ mấy đi đến trước mặt Hoàng Phủ Duật chúc mừng.

Từ khi biết được Dung phi mang thai, buổi chiều hôm đó, đại thần cả nước tranh tiên khủng hậu (*) vào trong cung hướng hân chúc mừng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua, đám đông vẫn nối liền không dứt, tất cả dồn dập kéo vào tấm cung Dung phi, hân muốn đi cũng đi không được, ở lại cũng không xong.

Bất quá như vậy cũng tốt, tin tức truyền đi mau, càng hợp ý hân.

Đang lúc các đại thần tiến đến chúc mừng, bóng gió ám chỉ hân nên lập hậu, vì Viêm Di quốc tìm một quốc gia chi mẫu.

Hoàng Phủ Duật phản ứng chỉ là cười trừ, tươi cười mang theo vài tia lãnh ý.

Đột nhiên lúc ấy, hân đứng lên.

“Tất cả đều im miệng.”

Thoáng chốc, tạp âm trong tấm phòng im bật.

Đôi mắt rét lạnh đảo qua mọi người một lượt, hân hướng bên giường Dung phi đi đến.

“Ái phi, thân thể của người như thế nào?”

Hân mỉm cười, nhưng trong con ngươi không có ý cười, chính là Dung phi nằm ở trên giường lại không hề hay biết, nàng ngồi dậy nửa người trên, giống như rất suy yếu cười cười. “Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, có hoàng thượng quan tâm, có khó chịu bao nhiêu nô tỳ cũng vượt qua được.”

“Phải không, thật sự là quá tốt.” Hoàng Phủ Duật khom người, ôn nhu sờ sờ gương mặt Dung phi, cũng không quá để ý ở trước mặt đám đại thần bày ra cử chỉ thân mật.

Dung phi ngượng ngùng cúi đầu.

“Hoàng Thượng.....”

“Một khi đã như vậy, cũng nên nói cho trăm biết, trong bụng đứa nhỏ là của ai ?”

===

(*) Tranh tiên khủng hậu: tưởng tượng cứ như mấy ông đại thần nì đi mua hàng giảm giá ý, giành đi trước sợ mình thành kẻ đến sau.

Chúc mừng nàng Jen, nàng đã đoán trúng 1 nửa ^^

40. Chương 40

Dung phi tươi cười cứng đờ, chúng đại thần hai mặt nhìn nhau.

“..... Hoàng Thượng, nô tì, nô tì không rõ..... ý tứ trong câu nói của Hoàng Thượng.....” Nàng cúi thấp đầu, hai tay giao nhau liên tiếp phát run.

“Nghĩ muốn giả ngu sao?”

“Nô tì thật sự không rõ.....”

“Trẫm đã cho người thời gian ba ngày, ái phi không nên khăng khăng một mực lừa gạt trẫm, như vậy cũng đừng trách trẫm quá tâm ngoan thủ lạt, không nể mặt mũi ái phi.”

Nhọt nhạt cười cười, “Ái phi, trẫm hỏi lại người một lần, trong bụng đứa nhỏ là của ai ?”

Khuôn mặt Dung phi chỉ một thoáng chuyển sang trắng bệch, đôi môi phát run, tâm hoảng loạn, ngập ngừng : “Hoàng..... Hoàng Thượng.....”

Gật gật đầu, “Ái phi vẫn là không chịu nói sao?” Thân hình to lớn đứng thẳng, liếc nhìn công công một cái, “Truyền Trần thái y.”

“Vâng” Công công khom người, rời đi.

Hoàng Phủ Duật cười mỉa, yên lặng chờ đợi.

Thanh âm bàn tán dần dần nổi lên xung quanh, các đại thần mỗi người cúi đầu giao nhi, trên mặt đầy vẻ ngờ vực.

Giây lát sau, công công dẫn Trần thái y đi đến trước mặt Hoàng Phủ Duật, Trần thái y thủy chung cúi đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Duật lấy một lần, thẳng đến khi Hoàng Phủ Duật lạnh giọng nói câu “Ngẩng đầu”, hắn mới hoảng sợ nâng đầu lên.

“Trần thái y, đứa nhỏ trong bụng ái phi của trẫm chính là do người chắn ra?”

“Đúng, vâng..... vâng”

“Người đã xác định?”

Hoàng Phủ Duật tung ra một câu hỏi khiến cho Trần thái y khuôn mặt lâm vào biến đổi, thất kinh, miệng khép lại mở, mở lại khép, lặp lại rất nhiều lần, mới gật đầu, “..... Vâng”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Duật hừ lạnh một tiếng, “Trần thái y thật đúng là hảo y thuật.”

Lập tức, hắn lại mở miệng, “Lâm thái y.”

Một trung niên nam tử đứng lặng trong chúng đại thần bước ra khỏi đám người, “Có vi thần.”

“Thay Dung phi bắt mạch.”

“Vâng”

Dung phi sau khi nghe lời này, lập tức hoa dung thất sắc, núm lấy đệm chăn liên tục lui về phía sau. “Hoàng..... Hoàng Thượng..... Không cần..... Nô tì, thân thể nô tì chính mình rõ ràng nhất.....”

“Sao có thể qua loa như thế? Ái phi mang thai long tử của trẫm chính là đại sự, chỉ bằng một gã thái y liền tự kết luận, vạn nhất chẩn đoán không đúng, sai lầm này ai sẽ gánh vác đây?” Âm thanh trầm xuống, “Lâm thái y, bắt mạch cho Dung phi.”

Hoàng Phủ Duật lui vài bước về phía sau, đem vị trí nhường lại cho Lâm thái y, ở một bên thờ ơ lạnh nhạt.

“Nương nương, thất lễ.” Dứt lời, không để ý Dung phi giãy giụa, hắn một phen bắt lấy cổ tay tinh tế, hai ngón tay ấn vào cổ tay, một lát sau hắn buông ra.

“Lâm thái y, thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, vi thần không tìm thấy hỉ mạch.”

“Phải không.....”

Tầm mắt lạnh băng như một mũi tên đảo qua lại trên người Trần thái y cùng Dung phi, “Hai người các người có gì giải thích với trẫm?”

Dung phi sắc mặt trắng xanh, nói không ra lời; Lâm thái y thủy chung cúi đầu xuống, hai chân liên tiếp run lên.

Nụ cười lạnh nhạt thu lại, cau mặt, “Các người thật đúng là lớn mật! Dám lừa gạt trẫm!”

Dung phi sợ tới mức hai vai run rẩy.

Đột nhiên, Trần thái y quỳ trên mặt đất, mười ngón tay bấu trên nền đất cứng lạnh, “Hoàng Thượng tha mạng! Thỉnh Hoàng Thượng tha vi thần một mạng!”

Hắn hoảng sợ ngẩng đầu, “Là nương nương! Là nương nương sai sử vi thần làm như thế!”

Dung phi thân thể cứng đờ, “Trần thái y, người sao có thể ”

“Là nương nương! Tất cả đều là chủ ý của nương nương! Vi thần chỉ là đã bị nương nương sai sử, vừa mới bắt đầu vi thần cũng khuyên bảo nương nương, nhưng nương nương cố ý muốn làm như thế, chuyện này tất cả đều không liên quan vi thần!”

Cười lạnh, “Nga, là như thế này a.....” Lạnh nhạt nhìn đến Dung phi đang sững sờ ở trên giường, “Ái phi, người có gì giải thích?”

Dung phi căn bản không biết sự tình tại sao lại chuyển biến thành thế này, nhìn Trần thái y quỳ trên mặt đất, nói không ra lời, một lát sau, nàng mới hoảng thần, lão đảo nghiêng ngã xuống giường, ôm lấy chân Hoàng Phủ Duật, rơi lệ khẩn cầu, “Hoàng Thượng..... Thực xin lỗi..... Tha nô tì..... Nô tì biết sai, nô tì biết sai rồi.....”

“Muốn biết trầm tại sao lại hoài nghi?”

Dung phi nước mắt tuôn như mưa, khó hiểu lắc lắc đầu.

“Nô tì không rõ.....”

“Được thang.”

Sau khi ném ra hai chữ, hắn lập tức giương giọng hô to, “Người đâu, đem hai người kéo vào thiên lao!”

“Hoàng Thượng..... Không nô tì biết sai rồi.....” Dung phi gắt gao ôm lấy chân Hoàng Phủ Duật.

Hắn không lưu tình chút nào một phen đẩy ra nàng, “Sớm biết như thế, lúc trước đừng làm!”

===

Chap này thấy Duật ca oai chưa, cơ mà ta vẫn thấy có chút gì đó hơn tàn nhẫn, nhưng nghĩ lại làm đế vương nếu không như vậy sẽ bị xô mũi dẫn đi a, thâm cung hiểm ác mờ.

Từ chap này trở đi Duật ca sẽ cải thiện hình tượng nhiều hơn rồi đây. Cùng chờ mong nào ^^

41. Chương 41

Dung phi tươi cười cứng đờ, chúng đại thần hai mặt nhìn nhau.

“..... Hoàng Thượng, nô tì, nô tì không rõ..... ý tứ trong câu nói của Hoàng Thượng.....” Nàng cúi thấp đầu, hai tay giao nhau liên tiếp phát run.

“Nghĩ muốn giả ngu sao?”

“Nô tì thật sự không rõ.....”

“Trẫm đã cho người thời gian ba ngày, ái phi không nên khẳng khẳng một mực lừa gạt trẫm, như vậy cũng đừng trách trẫm quá tâm ngoan thủ lạt, không nể mặt mũi ái phi.”

Nhọt nhạt cười cười, “Ái phi, trẫm hỏi lại người một lần, trong bụng đứa nhỏ là của ai ?”

Khuôn mặt Dung phi chỉ một thoáng chuyển sang trắng bệch, đôi môi phát run, tâm hoảng loạn, ngập ngừng : “Hoàng..... Hoàng Thượng.....”

Gật gật đầu, “Ái phi vẫn là không chịu nói sao?” Thân hình to lớn đứng thẳng, liếc nhìn công công một cái, “Truyền Trần thái y.”

“Vâng” Công công khom người, rời đi.

Hoàng Phủ Duật cười mỉa, yên lặng chờ đợi.

Thanh âm bàn tán dần dần nổi lên xung quanh, các đại thần mỗi người cúi đầu giao nhi, trên mặt đầy vẻ ngờ vực.

Giây lát sau, công công dẫn Trần thái y đi đến trước mặt Hoàng Phủ Duật, Trần thái y thủy chung cúi đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Duật lấy một lần, thẳng đến khi Hoàng Phủ Duật lạnh giọng nói câu “Ngẩng đầu”, hắn mới hoảng sợ nâng đầu lên.

“Trần thái y, đứa nhỏ trong bụng ái phi của trẫm chính là do người chặn ra?”

“Đúng, vâng..... vâng”

“Người đã xác định?”

Hoàng Phủ Duật tung ra một câu hỏi khiến cho Trần thái y khuôn mặt lâm vào biến đổi, thất kinh, miệng khép lại mở, mở lại khép, lặp lại rất nhiều lần, mới gật đầu, “..... Vâng”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Duật hừ lạnh một tiếng, “Trần thái y thật đúng là hảo y thuật.”

Lập tức, hắn lại mở miệng, “Lâm thái y.”

Một trung niên nam tử đứng lặng trong chúng đại thần bước ra khỏi đám người, “Có vi thần.”

“Thay Dung phi bắt mạch.”

“Vâng”

Dung phi sau khi nghe lời này, lập tức hoa dung thất sắc, núm lấy đệm chăn liên tục lui về phía sau. “Hoàng..... Hoàng Thượng..... Không cần..... Nô tì, thân thể nô tì chính mình rõ ràng nhất.....”

“Sao có thể qua loa như thế? Ái phi mang thai long tử của trẫm chính là đại sự, chỉ bằng một gã thái y liền tự kết luận, vạn nhất chẩn đoán không đúng, sai lầm này ai sẽ gánh vác đây?” Âm thanh trầm xuống, “Lâm thái y, bắt mạch cho Dung phi.”

Hoàng Phủ Duật lui vài bước về phía sau, đem vị trí nhường lại cho Lâm thái y, ở một bên thờ ơ lạnh nhạt.

“Nương nương, thất lễ.” Dứt lời, không để ý Dung phi giãy giụa, hắn một phen bắt lấy cổ tay tinh tế, hai ngón tay ấn vào cổ tay, một lát sau hắn buông ra.

“Lâm thái y, thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, vi thần không tìm thấy hỉ mạch.”

“Phải không.....”

Tầm mắt lạnh băng như một mũi tên đảo qua lại trên người Trần thái y cùng Dung phi, “Hai người các người có gì giải thích với trẫm?”

Dung phi sắc mặt trắng xanh, nói không ra lời; Lâm thái y thủy chung cúi đầu xuống, hai chân liên tiếp run lên.

Nụ cười lạnh nhạt thu lại, cau mặt, “Các ngươi thật đúng là lớn mật! Dám lừa gạt trẫm!”

Dung phi sợ tới mức hai vai run rẩy.

Đột nhiên, Trần thái y quỳ trên mặt đất, mười ngón tay bấu trên nền đất cứng lạnh, “Hoàng Thượng tha mạng! Thỉnh Hoàng Thượng tha vi thần một mạng!”

Hắn hoảng sợ ngẩng đầu, “Là nương nương! Là nương nương sai sử vi thần làm như thế!”

Dung phi thân thể cứng đờ, “Trần thái y, người sao có thể ”

“Là nương nương! Tất cả đều là chủ ý của nương nương! Vi thần chỉ là đã bị nương nương sai sử, vừa mới bắt đầu vi thần cũng khuyên bảo nương nương, nhưng nương nương cố ý muốn làm như thế, chuyện này tất cả đều không liên quan vi thần!”

Cười lạnh, “Nga, là như thế này a.....” Lạnh nhạt nhìn đến Dung phi đang sững sờ ở trên giường, “Ái phi, người có gì giải thích?”

Dung phi căn bản không biết sự tình tại sao lại chuyển biến thành thế này, nhìn Trần thái y quỳ trên mặt đất, nói không ra lời, một lát sau, nàng mới hoảng thần, lão đảo nghiêng ngã xuống giường, ôm lấy chân Hoàng Phủ Duật, rơi lệ khẩn cầu, “Hoàng Thượng..... Thực xin lỗi..... Tha nô tì..... Nô tì biết sai, nô tì biết sai rồi.....”

“Muốn biết trầm tại sao lại hoài nghi?”

Dung phi nước mắt tuôn như mưa, khó hiểu lắc lắc đầu.

“Nô tì không rõ.....”

“Được thang.”

Sau khi ném ra hai chữ, hần lập tức giường giọng hô to, “Người đâu, đem hai người kéo vào thiên lao!”

“Hoàng Thượng..... Không nô tì biết sai rồi.....” Dung phi gắt gao ôm lấy chân Hoàng Phủ Duật.

Hần không lưu tình chút nào một phen đẩy ra nàng, “Sớm biết như thế, lúc trước đừng làm!”

===

Chap này thấy Duật ca oai chưa, cơ mà ta vẫn thấy có chút gì đó hơn tàn nhẫn, nhưng nghĩ lại làm đế vương nếu không như vậy sẽ bị xỏ mũi dẫn đi a, thâm cung hiểm ác mờ.

Từ chap này trở đi Duật ca sẽ cải thiện hình tượng nhiều hơn rồi đây. Cùng chờ mong nào ^^

42. Chương 42

Hoàng Phủ Duật mấy ngày trước đã đáp ứng trước khi y sinh ra đứa nhỏ chỉ có mình y, hiện tại xảy ra chuyện Dung phi mang thai con hần, y có khóc không? Nhất định sẽ thực thương tâm đi?

Y không phải cho rằng hần phản bội lời hứa giữa bọn họ?

Mặc dù chuyện của Hoàng Phủ Duật cùng Dung phi là chuyện trước khi nói ra hứa hẹn, nhưng..... Kỳ thật là giống nhau .

Hần vẫn làm thương tổn Bạt Thác Vô Nhược rồi.

Bạt Thác Vô Nhược, người ở nơi nào? Đừng trốn trầm nữa.

Tìm cả một buổi chiều, cuối cùng còn huy động thêm một đám thị vệ tìm kiếm, vẫn như cũ không tìm thấy bóng dáng của y.

Hần thất bại cực kỳ.

Người này luôn làm cho hần tâm phiền ý loạn.

Lần đầu tiên để ý một người như thế, lần đầu đem tất cả tâm tư đều đặt trên người một người, cũng là lần đầu tiên có cảm giác kích động.

Mà người này, chính là một người nam nhân.

Bạt Thác Vô Nhược rốt cuộc có mị lực gì? Một khuôn mặt thiện lương nhưng cũng không phải hiếm, bất quá chỉ là một khuôn mặt dễ nhìn, đáng người cũng gây yếu cứng nhắc đầy nam tính, một người nam nhân như vậy, rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn người khác?

Nghĩ không ra có ưu điểm hạng nhất gì, nhưng hết lần này tới lần khác, quý tha ma bắt hần cứ để ý y, chết tiệt, cứ vì y mất tích mà phiền lòng .

Con mẹ nó, người nếu không xuất hiện, trầm đi tìm nữ nhân khác, đến lúc đó cho người khóc mù cả mắt, cũng không phải là chuyện của trầm!

Hoàng Phủ Duật ở trong lòng hung hăng uy hiếp.

Hắn tiếp tục ở trong cung điện tìm kiếm, cơ hồ tất cả mọi chỗ đều bị hắn lục tung cả lên, vẫn là không tìm thấy Bạt Thác Vô Nhược.

Tia bạch quang cuối cùng cũng biến mất, như một miếng vải đen hoàn toàn đắp lên toàn bộ phía chân trời.

Ngày trở nên tối sầm.

Đi tìm, Hoàng Phủ Duật bắt tri bắt giác đi vào tây cung Bạt Thác Vô Nhược lúc trước đã ở hai năm.

Tây cung, vị trí hẻo lánh, danh như ý nghĩa, là một cung điện tọa lạc phía tây, người trong cung nhân rất ít khi lui tới nơi này.

Dừng bước lại, đứng lặng bên ngoài, hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú, tây cung không ai châm đèn, hiện ra một mảnh đen u ám.

Bạt Thác Vô Nhược ở chỗ này sao?

Đột nhiên, trong đầu dâng lên một loạt hình ảnh

‘ Bạt Thác Vô Nhược, người nghĩ muốn bị người khác coi như nữ nhân đối đãi sao? Người nguyện ý để cho người khác đặt ở dưới thân? Người là nam nhân không phải nữ nhân.’

‘ Chúng ta là bằng hữu, hai năm trước đúng, hai năm sau cũng là như thế, sẽ không thay đổi. Hôm nay, xem như trầm lỗi, trầm không nên nói ra như vậy, người muốn phần thưởng gì? Trầm đều cho người.’

‘Nếu có thể..... ta muốn được người yêu.’

‘ Một chút..... Cho dù chỉ là một chút thôi cũng tốt, van cầu người.....’

‘ Nam sủng cũng tốt, cái gì đều hảo, chỉ cần không làm bằng hữu của người, rất thống khổ..... Ta thà rằng, thà rằng làm nam sủng.....’

Ngày nào đó, y khóc đến khổ sở, nước mắt đều dính đầy trên hai gò má, liều mạng, liều mạng khẩn cầu hắn.

Y không muốn là bằng hữu, y nói y thà rằng làm nam sủng.

Hoàng Phủ Duật còn nhớ rõ hắn không lay chuyển được sự cố chấp của y, cuối cùng đành phải gật đầu đáp ứng, lúc ấy Bạt Thác Vô Nhược tươi cười, thực thỏa mãn.

Đơn giản là hắn đồng ý để cho y ở lại bên cạnh hắn, y lại có thể cười đến nhảy nhót vui vẻ như thế.

Cái tên này thật dễ dàng thỏa mãn.

Hiện giờ, hắn muốn hỏi Bạt Thác Vô Nhược, nếu cho y lựa chọn, y còn có thể nói ra một câu kia sao? Y còn có thể vì sự đồng ý của hắn mà lộ ra cười vui sao?

Hay là, y hiện tại, kỳ thật đã rất hối hận?

Thở dài một hơi.

Biết rõ y sẽ không có ở tây cung, nhưng vẫn đi vào.

Không đốt đèn, hắn sờ soạng đi vào.

Đi đến đúng căn phòng trước kia của Bạt Thác Vô Nhược, đẩy cửa.

Đi vài bước đến gần giường, đúng như sở liệu, hắn không thấy thân ảnh Bạt Thác Vô Nhược.

“Bạt Thác Vô Nhược Bạt Thác Vô Nhược.....”

Gọi vài tiếng, không ai đáp lại.

Hắn bỏ cuộc, tính toán rời đi, ngay tại thời khắc xoay người, hắn thoáng nhìn bên cửa sổ, có một bóng đen, tựa hồ là thân ảnh một người.

“Bạt Thác Vô Nhược?” Hắc thử gọi một tiếng.

Người bên cửa sổ không trả lời hắc.

“Người là Bạt Thác Vô Nhược?” Hướng về phía cửa sổ đi thêm vài bước.

“Không cần lại đây.”

Người nọ kinh sợ hô một câu.

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, tâm Hoàng Phủ Duật lúc này mới thoáng trấn an.

Quả nhiên là Bạt Thác Vô Nhược.

43. Chương 43

“Người là Bạt Thác Vô Nhược?” Hắc hướng về phía cửa sổ đi thêm vài bước.

“Không cần lại đây.”

Người nọ kinh sợ hô một câu.

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, tâm Hoàng Phủ Duật lúc này mới thoáng trấn an.

Quả nhiên là Bạt Thác Vô Nhược.

Hình như không nghe thấy y mở miệng nói chuyện, hay là y cố ý mắt điếc tai ngơ, Hoàng Phủ Duật lại hướng cửa sổ tới gần vài bước.

“Dừng lại đây.”

Âm thanh vừa yếu đuối vừa sợ hãi trả lời Hoàng Phủ Duật.

“Tại sao?”

“Không cần lại đây..... Không cần lại đây.” Ngữ điệu hư nhược, mang chút khẩn cầu, vẫn mang đầy sợ hãi.

Hắc dừng lại, “Hảo, trăm không đi nữa, nhưng người lại đây.”

Đã lâu như thế không gặp y, nguyên bản đã nghĩ sẽ gặp ngay y, hiện giờ mất thời gian một ngày mới tìm được người, giờ phút này Hoàng Phủ Duật phi thường, phi thường muốn nhìn thấy khuôn mặt Bạt Thác Vô Nhược.

“..... Không cần.”

Lời nói cự tuyệt yếu ớt từ chỗ tối truyền đến.

“Người nói cái gì?”

“Không cần..... Ta không muốn qua đó.”

“Người không đến, vậy trăm đi qua đó.” Nói xong, hắc hướng về phía Bạt Thác Vô Nhược.

“Không! Không cần lại đây!” Y hô to.

Nhấn nại đến cực hạn, tính tình Hoàng Phủ Duật cuối cùng bùng nổ. “Bạt Thác Vô Nhược, người đang làm cái gì?”

Hắc tiến lên, chỉ thấy Bạt Thác Vô Nhược hai tay che lỗ tai của mình, miệng không ngừng nói: “Không cần..... Ta không thích nghe..... Không nghe, không nghe.....”

Y rốt cuộc đang làm gì vậy?

Nắm lấy hai cổ tay y.

Bạt Thác Vô Nhược trong mắt tràn ngập bất lực, giống một tiểu hài tử bị vứt bỏ khiến người ta thương xót.

“Đừng đuổi ta đi..... ta không có chỗ để đi..... Van xin người đừng đuổi ta đi.....”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì?” Hoàng Phủ Duật đối với lời nói của y cảm thấy khó hiểu.

“Ta biết..... Ta biết người tìm đến ta là vì muốn đem ta đuổi đi, van xin người..... đừng đuổi ta, ta sẽ ra khỏi Hoa Sinh điện, nhưng ta van cầu người, đừng đuổi ta, ta không muốn, không muốn.....”

Từ sau khi đến Viêm Di quốc cho tới bây giờ, y luôn không ngừng cầu xin hắn.

Vì tình yêu của hắn, vì đứa nhỏ, vì..... rất nhiều chuyện, hạ mình, không để ý tự tôn cầu xin hắn.

Y rốt cuộc cầu xin cái gì? Chỉ cần y không dùng ánh mắt rưng rưng nhìn hắn, chỉ cần y không lộ ra bộ dáng ủy khuất đáng thương, y muốn cái gì, hắn đều cho y.

Y nói y muốn hắn yêu?

Hảo, y cần, y muốn, Hoàng Phủ Duật liền cho y.

Hắn chỉ hy vọng, Bạt Thác Vô Nhược có thể vui vẻ, khoái hoạt, hắn chỉ mong muốn điều này.

Cả đời này của y, luôn không ngừng vì người khác suy nghĩ, khi nào thì sống cho mình?

Mười tám tuổi trước kia, bị ốm đau tra tấn, sau khi gặp hắn, thời gian còn lại là vì khẩn cầu hắn yêu mà thống khổ.

Một người nam nhân như vậy, thành thật mà nói, quá mức đáng thương, cũng quá thật đáng buồn.

Đem tình yêu coi quá nặng, lần đầu tiên yêu một người, lại phải trả một cái giá đắt như thế.

Hoàng Phủ Duật không thích y có bộ dáng này, không có tự tôn, chỉ có thể dựa vào người khác mà sống.

Hắn lạnh lùng nhìn y, đột nhiên ngay lúc ấy cảm thấy bất lực, tình cảm như đè ép làm hắn thở không nổi, tình yêu của Bạt Thác Vô Nhược, làm cho hắn chùn bước.

“Không được khóc, trăm không có ý đuổi người đi.”

“Thật sự?”

“Người có thể hay không kiên cường một chút?”

“Như thế nào mới được xem là kiên cường?”

“Chờ người học được cách gặp chuyện không khóc.”

“Kia nếu ta kiên cường thì sao?”

“Đến lúc đó, trăm sẽ cho người thứ người muốn.”

Y âm thầm nhắm mắt trong chốc lát, lại nói: “Ngay cả tình yêu của người cũng được sao?”

“Đúng vậy, ngay cả tình yêu của trăm.”

Nhìn chăm chú vẻ mặt của hắn, tựa hồ đang tìm kiếm xem lời nói của hắn có thể tin cậy được không, giây lát, Bạt Thác Vô Nhược gật đầu, “Hảo, ta đây đã biết.”

“Như vậy..... Ta không phải là còn có thể tiếp tục ở lại Hoa Sinh điện?”

“Tại sao người lại cho rằng người không thể ở lại nơi đó?” Hắn hỏi lại.

“Bởi vì Dung phi không phải mang thai sao?”

“Cho nên?”

44. Chương 44

“Tại sao người lại cho rằng người không thể ở lại nơi đó?” Hắc hỏi lại.

“Bởi vì Dung phi không phải mang thai sao?”

“Cho nên?”

“Nàng có Bảo Bảo, nàng lại là nữ nhân, nàng so với ta càng có tư cách ở lại Hoa Sinh điện.”

Nói xong, y lại tự ti cúi đầu.

Trên đỉnh đầu được một đạo ấm áp bao phủ, mùi hương nam tính đặc trưng của Hoàng Phủ Duật lấp đầy khoang mũi, làm cho hoảng sợ ban đầu dần lui.

“Dung phi mang thai không phải là thật, trầm đem nàng cùng thái y đồng mưu nhốt vào trong thiên lao.” Bàn tay vuốt ve trên mái tóc, hắc đem Bạt Thác Vô Nhược ôm vào trong ngực.

Y kinh ngạc ngẩng đầu. “Mang thai là giả?” Trong lúc nhất thời, chuyện làm lòng y bất ổn cũng tiêu hoàn, nhưng cũng đồng thời, Bạt Thác Vô Nhược cảm thấy chua xót cho tình cảnh Dung phi.

Hình như ít nhiều y cũng hiểu được dụng ý của Dung phi.

Bởi vì, bọn họ đều giống nhau.

Hy vọng có được đứa nhỏ của Hoàng Phủ Duật, hy vọng dựa vào việc này đổi lấy tâm tư Hoàng Phủ Duật, chỉ cần hắc liếc mắt một cái, y cũng nguyện ý, mà Dung phi đại khái nàng cũng nghĩ như vậy.

“Ân, là giả. Nàng nghĩ thật sự có thể gạt được ta? Một nữ nhân ngu ngốc.” Hoàng Phủ Duật cười nhạt nhưng không mang ý cười trong mắt.

“Người định xử trí Dung phi như thế nào?”

“Khi quân chi tội, trừ bỏ rơi đầu ra, không còn con đường khác.”

Bạt Thác Vô Nhược kinh hô một tiếng, “Sao lại như vậy?!”

“Đây là chủ ý của nàng, nàng ắt hẳn đã tính tới hậu quả khi sự việc bại lộ, đây là nàng nên chịu.” Hoàng Phủ Duật lãnh đạm nói.

“Có thể hay không tha nàng một mạng?”

“Người đang biện hộ cho kẻ địch của người sao?”

Lắc đầu. “Chúng ta không phải kẻ địch, chúng ta cùng là kẻ ngốc, kẻ ngốc mới vì cảm tình không tiếc trả giá hết thảy. Dung phi mạo hiểm nói dối lừa người, bất quá là hy vọng người có thể quay đầu liếc nhìn nàng dù chỉ một lần, ta..... Ta có thể hiểu được tâm tình của nàng.”

“Người nói sai lầm rồi, nàng là vì hoàng hậu vị, không phải vì trẫm.”

“Không, người xuất sắc như vậy, thu hút tầm mắt người khác như vậy, mỗi người đều vì người như si như cuồng. Dung phi nàng yêu người, cho nên..... Tha nàng một mạng, được không?”

Hoàng Phủ Duật ngậm miệng không nói, trầm mặc một hồi sau, mới thở dài.

“Người thật ngu ngốc. Xem như nể mặt người, trẫm đồng ý là được.”

Nghe vậy, Bạt Thác Vô Nhược vui sướng mỉm cười. “Cảm ơn người.”

Ôm chặt hắc, dựa vào ngực của hắc, luôn làm cho Bạt Thác Vô Nhược cảm thấy an tâm.

Thấy bộ dáng y dễ dàng thỏa mãn như thế, Hoàng Phủ Duật trong ngực co rút, “Ngu ngốc.”

“Nói lại lần nữa xem.”

“Ngu ngốc.”

“Lại một lần nữa.”

“Ngu ngốc.”

“Lại một lần nữa, lại một lần nữa.....” Y nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập ổn định của Hoàng Phủ Duật.

Thịch, thịch, làm người ta thập phần an tâm.

“Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.”

“Ta thích nghe người nói ta như thế, thật giống lúc tình nhân liếc mắt đưa tình.”

Lực cánh tay càng thêm siết chặt.

Đứa ngốc này.

Không gian lúc này thực im lặng.

Thời gian như đứng lại ngay giờ khắc này, Bạt Thác Vô Nhược hy vọng giấc mộng này vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng đừng tỉnh lại, khiến cho y tựa vào Hoàng Phủ Duật cả đời.

Cả đời, cả đời, cũng không muốn tỉnh lại.

Đáng tiếc chính là, cả đời của y, chỉ còn nửa năm.

“Đêm nay trước hết tạm thời ở lại trong này, đừng quay về Hoa Sinh điện.” Hoàng Phủ Duật buông tay ra, đưa y mang đến giường, hai người sóng vai nằm trên giường, tay kéo lấy đệm chăn, phủ lên hai người.

Bạt Thác Vô Nhược xê dịch thân thể, hướng Hoàng Phủ Duật tới gần hơn.

Nghiêng người, Hoàng Phủ Duật chủ động đưa y nhét vào áo. “Lạnh sao?”

Lắc đầu, “Nghĩ muốn tới gần người, nghĩ muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể của người.”

Dưới lớp đệm chăn hai cơ thể chặt chẽ giao triền, mười ngón tay đan nhau, chặt chẽ nắm.

“Như vậy được chưa?”

“Không đủ ”

Lời vừa nói xong, thân thể Bạt Thác Vô Nhược đột nhiên bị một lực đạo cường đại kéo qua, khoảnh khắc trong nháy mắt, toàn thân y nằm úp sấp trên người Hoàng Phủ Duật, tay trái Hoàng Phủ Duật vẫn như cũ nắm tay y, tay phải chế trụ bên hông Bạt Thác Vô Nhược, đem toàn bộ thân mình y đặt ở trên người mình.

“Như vậy được không?”

Y nhắm mắt, tai phải dán vào ***g ngực Hoàng Phủ Duật, nghe tiếng tim đập bình ổn của hắn, khoe môi hơi hơi cong lên.

“Đủ Thật tốt, giờ khắc này, trong chớp mắt này, người là của ta, chỉ cần chiều một mình ta, không phải của người khác, là của ta..... của Bạt Thác Vô Nhược .”

Cằm bị nâng lên, y ngẩng đầu, nhận lấy nụ hôn của Hoàng Phủ Duật.

Đây là hạnh phúc đi.

Ngọt ngào, giống ngâm một khối mật đường, tứ chi trăm hài đều âm thầm nhảy nhót.

Không muốn tỉnh lại, khiến cho y vĩnh viễn chìm đắm trong nhu tình của Hoàng Phủ Duật đi.

45. Chương 45

Ngày tốt đẹp lại là ngày đặc biệt qua mau.

Tuyết hòa tan thành nước, thời tiết băng hàn cũng lui, ngày đông giá rét đã qua, xuân ấm tràn về.

Cây trụi cũng đâm chồi, cảnh sắc đơn điệu tăng thêm một chút sắc xanh, làm cho gió cũng không còn lạnh thấu xương nữa.

Sau giấc ngủ trưa, Bạt Thác Vô Nhược biếng nhác khởi động nửa người trên, hé mắt, mu bàn tay che chút ánh sáng lọt vào làm chói mắt.

“Công tử, người tỉnh?”

Liễu nhi vội vàng cầm lấy một kiện trường bào, phủ thêm trên đầu vai cho Bạt Thác Vô Nhược.

Bạt Thác Vô Nhược nói cảm tạ, tươi cười có chút cứng ngắc, kéo lấy trường bào. “Hắn ở đâu?”

Biết ‘hắn’ trong câu nói là ám chỉ người nào, Liễu nhi đáp: “Hoàng Thượng vừa mới tới, chờ trong chốc lát thì liền rời đi.”

Y gật gật đầu.

Kéo đệm chắn ra, cái bụng tròn giấu dưới chắn lộ ra, y ôn nhu sờ soạng vài vòng.

Đã gần tám tháng.

Mang thai thật không phải là chuyện tồi, chính mình tự thể nghiệm, cảm xúc càng khắc sâu.

Nhờ đó mà y có thể sống trong sự ôn nhu của Hoàng Phủ Duật, mỗi khuya khi bụng y bị tiểu hài tử quấy đạp khiến không thể ngủ yên, Hoàng Phủ Duật sẽ sẵn sóc giúp y ẩn nhu, mãi cho đến cảm giác khó chịu tiêu trừ.

Mùa đông, vì áo bông dày có thể che được cái bụng căng tròn, mỗi lúc chàng vắng, Hoàng Phủ Duật lại đưa y ra bên ngoài tản bộ.

Chỉ có khoảng thời gian đó Bạt Thác Vô Nhược mới có thể rời khỏi tấm phòng, nếu không, y cơ hồ chỉ quanh quẩn trong phòng, không ra khỏi cửa.

Một mặt là vì ánh mắt dòm ngó của kẻ khác, mặt còn lại là không muốn làm cho Hoàng Phủ Duật khó xử.

Để cho một nam nhân vì hắn mang thai, chuyện này mà truyền đến tai các vị đại thần trong triều, khẳng định bọn họ sẽ quá mức kinh hãi mà thượng tấu này nọ, làm cho Hoàng Phủ Duật phiền lòng.

Hoàng Phủ Duật thân phận cùng người khác bất đồng.

Hắn là quân vương, nhất cử nhất động của hắn, thiên hạ bách tính đều dõi theo.

Trong cung trừ bỏ vị thái y lúc trước đã chẩn mạch ra hỉ mạch cùng nha hoàn Liễu nhi mà Hoàng Phủ Duật phái chăm sóc y ra, không còn ai biết y đang mang thai.

“Công tử, được của người. Hoàng Thượng đặc biệt dặn dò Liễu nhi khi ngài tỉnh lại nhất định phải thúc giục ngài uống.” Nàng thật cẩn thận nâng chén được.

“Cám ơn.”

Bạt Thác Vô Nhược mỉm cười tiếp nhận.

Bỗng nhiên, ngón tay tê rần, bát thuốc chưa nâng ổn rơi xuống mặt đất, thanh âm đồ sứ vỡ vụn vang dội trong căn phòng nhỏ.

Y cứng đờ, ánh mắt quái dị nhìn tay trái.

Liễu nhi kinh hô một tiếng, khẩn trương hỏi han: “Công tử, người có sao hay không?”

“..... Không có việc gì.” Y lắc đầu.

Bàn tay trái buông lại nắm, nắm lại buông, liên tục làm vài lần.

“Công tử xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Y nở một nụ cười thản nhiên.

“Công tử trước tiên ở trên giường nghỉ ngơi, Liễu nhi ngao lại một chén được khác.” Nàng lau sạch nước thuốc trên mặt đất, buông lại câu dận dò, liền rời khỏi phòng.

Sau khi xác định Liễu nhi đã rời khỏi phòng, y cười cũng tắt, vẽ mặt ngưng trọng nhìn vào bàn tay.

Đầu ngón tay chuyển dần sang tím..... Không thể không chế như bình thường.
Như thế nào lại như vậy?
Thân thể y lại xảy ra bệnh chứng gì?
Yên lặng hồi lâu, một cổ dự cảm bất an dần dần chiếm lấy tim.
Y không phải là... có phải hay không sắp chết?
Không cần..... Y không cần.
Ít nhất cũng phải được hai tháng nữa, hãy để cho y có thể chống đỡ thêm hai tháng nữa.....
Nắm chặt tay trái, một chút một chút siết chặt.
Ta cầu xin..... cầu xin.....
“Giang Tướng quân, đều chuẩn bị thỏa đáng rồi chứ?”
“Vâng, hết thấy theo chỉ thị của Hoàng Thượng.”
“Thời điểm nào có thể xuất binh?”
“Chỉ cần Hoàng Thượng hạ lệnh một tiếng, lúc nào cũng có thể xuất binh.”
Mỉm cười, “Ba ngày sau, xuất binh. Mục tiêu Da Luật quốc.”

46. Chương 46

Lòng bàn tay cảm giác được rõ ràng quấy động, Hoàng Phủ Duật kinh hãi.
“Nó động!”
Tay phải để trên tay Hoàng Phủ Duật, Bạt Thác Vô Nhược ầm áp lộ ra nụ cười, “Đã hơn tám tháng, đương nhiên nó sẽ động.”
“Còn có thể chạm được tay của Bảo Bảo.” Bạt Thác Vô Nhược kéo tay hắn để trên bụng sờ soạng, ngón tay di chuyển một chút, sờ lên một vị trí, “Ở trong này.”
Nhú mi, “Thật nhỏ.”
“Hai tháng sau, có thể thực sự chạm vào Bảo Bảo.”
Nhìn thấy vẻ mặt Bạt Thác Vô Nhược bỗng tái nhợt mất tự nhiên, Hoàng Phủ Duật sờ sờ lên mặt y. “Thân thể người không việc gì chứ?”
Chốc lát sau y mới gật đầu. “Ân.”
“Thật sự?”
“Ân.”
“Mặt của người màu rất khó xem.”
“Hôm nay hơi mệt.”
“Không nên quá mệt mỏi, thân thể người hiện tại không thể so với trước kia, bụng lớn hơn rất nhiều, có thể nằm nghỉ ngơi liên tục tận lực nằm nghỉ ngơi.”
“Hảo.”
“Hôm nay đi tản bộ chưa?”
“Còn chưa có.”
Ban ngày y căn bản không dám xuất môn.

“Từ từ, trầm cùng người đi bên ngoài tản bộ một chút.”

“Đợi đến buổi tối hãy đi?”

“Tại sao?”

Bạt Thác Vô Nhược hơi chần chờ, trù trừ một chút sau mới nói: “Đã sắp mùa xuân, không thể phủ hậu y xuất môn.....”

“Cho nên?”

Khó xử trong chốc lát, “Người khác sẽ thấy bụng.....”

Hoàng Phủ Duật không nói gì, trầm mặc hồi lâu.

“Trầm không ngại.”

Ngẩng đầu, y rất nhanh trả lời: “Chính là ta để ý! Để ý tầm mắt tả hữu ngắm vài lần, y mới do dự tiếp tục nói: “Người khác đối với người đánh giá.....”

“Trầm không ngại.”

“Hoàng Phủ Duật, người là quân vương.”

“Trầm biết thân phận trầm.”

“Để cho một gã nam tử vì người sinh hạ con nổi dòng..... Truyền đi ra ngoài, sẽ khiến cho sóng to gió lớn, kẻ dưới sẽ không phục.”

“Thì tính sao? Trầm sẽ có biện pháp áp chế bọn họ, cái đám già nua cổ hủ.” Hắc hừ lạnh.

“Hoàng Phủ Duật.” Y cầm tay hắn, còn thật sự nhìn chăm chú vào mắt của hắn, nói: “Phải làm một minh quân, thuận theo dân tâm, ngàn vạn lần không thể quá cố chấp.”

“Trầm hiểu được.”

Tay phải hắn nắm lấy tay trái Bạt Thác Vô Nhược, mười ngón giao nhau.

Bạt Thác Vô Nhược thân mình rõ ràng là cứng đờ, nghĩ muốn rút tay về, lại bị Hoàng Phủ Duật nắm quá chặt chẽ.

Y hành động quái dị khiến cho Hoàng Phủ Duật chú ý, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có.”

Y cúi đầu, bị Hoàng Phủ Duật nắm chặt tay trái, nghĩ muốn nắm, lại lực bất tòng tâm, tay trái so với từ lúc tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, càng thêm vô lực.

Đầu ngón tay từ màu tím đang dần chuyển sang đen, có chút truật mất kinh tâm.

Hoàng Phủ Duật hình như còn chưa thấy, Bạt Thác Vô Nhược cảm thấy có chút may mắn, từng ngón, từng ngón tay lặng lẽ rút về, giấu ra phía sau, thay đổi tay kia để cho Hoàng Phủ Duật nắm .

Tuy rằng biết một ngày nào đó sẽ bị Hoàng Phủ Duật thấy, nhưng hiện tại y muốn tiếp tục giấu diếm, ít nhất giấu được một ngày hay một ngày.

Bạt Thác Vô Nhược hiểu được thân thể đã phát tín hiệu cảnh báo, thẳng thắn mà nói, thân thể y một ngày lại tệ thêm một ngày, mỗi một ngày tăng lên, có thể chống đỡ được đến khi sinh hạ đứa nhỏ hay không còn chưa biết được.

Càng sợ thì càng để ý nhiều, càng để ý lại càng sợ thêm.

Y muốn sống, y không muốn chết, y muốn xem Bảo Bảo trưởng thành.

Biết rõ không có khả năng, nhưng trong lòng vẫn luôn khẩn cầu kỳ tích có thể xuất hiện.

Tính mạng của y rốt cuộc còn được bao nhiêu ngày? Thân thể có cho phép y chống được đến khi đó hay không? Cảm xúc hỗn loạn tràn ngập trong ngực, buồn đến khó chịu.

===

Hic! Ta chả biết nói gì, chỉ thấy đau lòng, đọc chương 43-44 ta tự hỏi: suốt một ngày trốn ở tây cung, một ngày đằng đằng thì Nhược ca suy nghĩ những gì?

47. Chương 47

Càng sợ thì càng để ý nhiều, càng để ý lại càng sợ thêm.

Y muốn sống, y không muốn chết, y muốn xem Bảo Bảo trưởng thành.

Biết rõ không có khả năng, nhưng trong lòng vẫn luôn khẩn cầu kỳ tích có thể xuất hiện.

Tính mạng của y rốt cuộc còn được bao nhiêu ngày? Thân thể có cho phép y chống được đến khi đó hay không? Cảm xúc hỗn độn tràn ngập trong ngực, buồn đến khó chịu.

“Suy nghĩ cái gì? Mất hồn mất vía.”

Mím cười, y lắc đầu.

“Mỗi lần trầm hỏi người, người luôn có biểu tình như vậy.” Hoàng Phủ Duật nhìn chăm chú, “Cười, cười yếu ớt, mím cười, rồi mới nói ‘không có, không có việc gì’ linh tinh.”

Bạt Thác Vô Nhược ngẩn người.

“Ta cũng không biết ta sẽ có phản ứng như thế.....”

“Lời người nói ra không khác gì con người của người, vì không muốn làm cho người khác lo lắng nhiều hơn, lúc nào cũng nói lời an ủi người khác, miễn cưỡng chính mình, cho dù thân thể thật sự không khỏe cũng không nói ra, tốt đến thái quá.”

Trước kia, Hoàng Phủ Duật luôn luôn xem thường người như thế, nhưng từ sau khi quen biết y, lại bị cá tính này của y hấp dẫn, dần dần cũng không còn cảm thấy chán ghét nữa, ngược lại có chút bội phục.

Y rõ ràng ngốc thật sự, nhưng có đôi khi hắn lại cho rằng Bạt Thác Vô Nhược có lẽ cũng thông minh.

Cảm giác thực mâu thuẫn.

Tỷ như chuyện mang thai, thật không hiểu nên nói y ngốc hay là y thông minh. Ngốc ở chỗ là y vì yêu nguyện ý hy sinh tôn nghiêm của một nam nhân; thông minh chính là, Bạt Thác Vô Nhược đã thành công bắt lấy nhược điểm của hắn, biết rõ hắn ăn mềm không ăn cứng, bởi vậy khi hắn nói phải xoá sạch đứa nhỏ, y khóc lóc khẩn cầu hắn, thậm chí dùng đến chiêu bài xuất cung.

Y thật sự ngốc sao? Có lẽ không hẳn vậy.

Hoàng Phủ Duật đứng lúc quay về từ trong suy nghĩ mông lung, lấy lại tinh thần.

“Người tốt thái quá..... Không phải lần đầu tiên người nói ta như vậy.”

“Bởi vì người từ trước đến giờ luôn làm một người tốt thái quá.”

Bạt Thác Vô Nhược vẫn cười cười, không tỏ vẻ gì.

Lại là nụ cười này!

Hoàng Phủ Duật trở mình xem thường, chịu không nổi thở dài một hơi.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến vài sự tình chưa kịp dặn dò, lần thứ hai mở miệng: “Đúng rồi, sau này có một khoảng thời gian trăm sẽ không ở trong cung, đừng vất vả quá sức, trăm đã đặc biệt dặn dò nha hoàn phải chặt chẽ giám sát người.”

Bạt Thác Vô Nhược nghe vậy, khẩn trương truy vấn: “..... Không ở trong cung? Người muốn đi đâu?”

“Có một số việc phải vội.”

“Là chuyện gì?” Giống như phải có cho bằng được đáp án, Bạt Thác Vô Nhược liên tiếp hỏi dồn.

“Cùng Giang Tướng quân xuất chinh.”

“Xuất chinh? Phải phát động chiến sự sao?”

“Ân.”

“Người có thể không cần tự mình ra trận, không được sao?”

“Trận này không phải là nhỏ.”

Bạt Thác Vô Nhược không nói gì, trầm mặc.

“Thân thể nếu thật sự không thoải mái, không nên miễn cưỡng chính mình.”

“.....”

“Mỗi ngày nhớ rõ phải xuất môn đi dạo một đoạn.”

“.....”

“Trẫm có dặn dò Lâm thái y phải lưu ý tình hình của người nhiều hơn, nếu bụng lại đau, có thể thỉnh Lâm thái y đến xem chẩn.”

“.....”

Y không lên tiếng, Hoàng Phủ Duật giống như tự nói chuyện với chính mình.

Bất đắc dĩ y thở dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, khiến cho hắn chú ý, “Sinh khí?”

“Có thể dùng đi được không?”

Kéo Bạt Thác Vô Nhược qua, đem đầu y đặt trước ngực.

“Mấy ngày nay, trẫm đã dành rất nhiều thời gian cho người, Bạt Thác Vô Nhược, hiểu chưa? Người nên cảm thấy đủ.”

Mũi tức thì trở nên chua xót, hốc mắt có chút ướt át.

Y gật đầu, liên tiếp gật đầu, bởi vì trừ bỏ gật đầu ra, y không biết có thể phản ứng thế nào.

Y biết, hắn cũng biết.

Mấy tháng này, cho dù Hoàng Phủ Duật có vội đến thế nào, mệt đến thế nào mỗi ngày đều nhín chút thời gian đưa y ra bên ngoài đi dạo một chút.

Có lẽ thời gian gặp mặt rất ít, nhưng chỉ cần Hoàng Phủ Duật có một lúc rảnh, sẽ quay lại thăm cùng cùng bảo bảo trò chuyện.

Chỉ cần ngồi cùng nhau, chỉ cần nắm lấy tay nhau, không cần nhiều lời, y cũng đã cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng, dự vọng con người ta quả nhiên là vô cùng vô tận, sau khi nếm được thứ dịu ngọt, sẽ trở nên càng tham lam, muốn càng nhiều, muốn mỗi thời mỗi khắc đều cùng Hoàng Phủ Duật ở chung một chỗ.

Muốn vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau.

Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn nhìn không được mà hy vọng xa vời.

Y biết Hoàng Phủ Duật trong mấy ngày nay đã vì y rất nhiều, y cũng hiểu không nên cưỡng cầu Hoàng Phủ Duật..... Chính là chính là

Y sợ hãi, thực sợ hãi.....

Lần này từ biệt, có thể hay không không còn cơ hội được nhìn thấy Hoàng Phủ Duật?

Hơn nữa ở hôm nay phát hiện ngón tay không thể nhúc nhích được, tâm hoảng sợ lại tăng lên.

48. Chương 48

Ba ngày sau, Hoàng Phủ Duật vẫn là đi rồi.

Hắn ngồi ở trên lưng ngựa, uy thế thật dũng mãnh.

Bạt Thác Vô Nhược khoác áo rộng thùng thình, lẫn trong đám người, nhìn theo hắn ngẩng đầu xuất lĩnh mấy vạn đại binh rời đi.

Thân ảnh dần dần nhỏ đi, nhỏ đi, lại nhỏ đi, nhỏ bé đến nỗi cuộc nhìn không thấy nữa.

Khi Hoàng Phủ Duật rời đi, trong lòng phẳng phất như thiếu mất một khối, ần ần nhói đau.

Thực tịch mịch.

Nghĩ muốn rơi lệ, lại phát hiện căn bản khóc không được.

Một ngày, rồi hai ngày trôi qua, hiện giờ đã qua mười ngày, Bạt Thác Vô Nhược không có biện pháp thích ứng.

Cho dù tiết trời đã ấm lại, ban đêm sẽ không lạnh đến phát run, nhưng thiếu nhiệt độ cơ thể Hoàng Phủ Duật, mỗi đêm khuya, y luôn vì lạnh mà bưng tỉnh.

Hai chân phát đau, không có ai có thể thay y xoa bóp.

Thiếu thanh âm của hắn, y cảm thấy không quen.

Hoàng cung này, làm cho y cảm thấy xa lạ.

Từ sau ngày thứ ba hắn rời đi, tay trái hoàn toàn mất đi tri giác.

Cơn đau ở ngực tái phát ngày một thường xuyên.

Thân thể bắt đầu phát ra cảnh báo.

Sợ hãi, đã không đủ để biểu đạt tâm tình Bạt Thác Vô Nhược lúc này.

Hoàng Phủ Duật, người rút cuộc thời điểm nào mới chịu trở về?

Ta rất nhớ người.

Ngực đau quá.

Trải qua mấy ngày liên giục ngựa, cuối cùng hơn mười ngày sau, cũng tiếp cận biên giới Da Luật Quốc, lúc này mới hạ trại.

Sau khi sai khiến Quỷ ảnh tới địch quốc trước thăm dò quân tình, hắn cùng Giang Tướng quân ở lại trong doanh trường thương thảo hướng tiến công.

Trên bàn bày ra bản vẽ sơ bộ, trung niên nam tử một bên chỉ vào bản đồ, vừa nói, “Hoàng Thượng, cổng thành của Da Luật Quốc giống như vi thần dự liệu, ba mặt sườn của cổng thành ta phái một vạn binh tới gần, thêm mấy vạn binh đánh thẳng vào mặt thành, bao vây toàn bộ kinh thành Da Luật Quốc. Chỉ cần nhanh tay lấy được thủ cấp hoàng đế Da Luật Quốc, sẽ không nhất thiết phải công hạ toàn bộ thành trì.” Hắn chỉ vào những kí hiệu trên bản đồ.

Hoàng Phủ Duật vừa nghe vừa gật đầu.

“Cả thái tử cũng phải giải quyết, tránh cho sau này gặp phải những phiền toái không cần thiết.”

Sau một lúc thương thảo, Hoàng Phủ Duật cùng Giang Tướng quân cuối cùng cũng thống nhất ý kiến, hơn nữa Quỷ ảnh được phái đến Da Luật quốc tham thứ quân tình lúc này cũng đã trở về, báo lại rằng Da Luật quốc chưa phát hiện bọn họ hạ trại ở biên cảnh, cổng thành và hoàng cung cảnh giới rời rạc, việc này làm cho quyết tâm công thành của Hoàng Phủ Duật càng thêm kiên định.

Hai người nhất trí quyết định ngày mốt tiến công.

Trước hết cho Giang Tướng quân quay về doanh địa nghỉ tạm, chỉ lưu lại một mình Quỷ ảnh trong doanh trướng.

“Có tin tức Mị ảnh không?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ đã liên lạc được với Mị ảnh.”

“Khi nào hần sẽ đuổi tới nơi này?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Mị ảnh lúc này còn ở Viêm Di quốc, nếu đến chỗ này, theo cước trình của hần chỉ sợ còn phải đến năm ngày.”

Hoàng Phủ Duật cúi đầu suy nghĩ một chút, “Quên đi, người bảo hần không cần tới nơi này, đến hoàng cung đi, âm thầm bảo hộ Bạt Thác Vô Nhược.”

“Vâng” Quỷ ảnh chấp tay rời đi, Hoàng Phủ Duật đột nhiên gọi hần lại.

“Từ từ.”

Hần dừng lại, lộ ra biểu tình khó hiểu .

“Mị ảnh thất tung một năm này, rốt cuộc đi đâu?” Hần thoáng nhíu mày, trăm giả thuyết đều không có lời giải.

Mị ảnh là một thuộc hạ trung thành tận tâm, điểm ấy không cần hoài nghi. Nhưng năm trước vào ngày xuân tiết, hần lại đột nhiên mất đi tin tức, mặc kệ hần có thối cái còi thế nào, cũng không thấy Mị ảnh xuất hiện, chuyện này ngay cả huynh đệ như Quỷ ảnh cũng không rõ.

Lặng lẽ biến mất một năm.

Mị ảnh tám tuổi thì đã ở bên cạnh hần, hiện giờ cũng đã được mười năm.

Trong mười năm, Mị ảnh chú ý an nguy của hần còn hơn cả ngự binh, khi thích khách tập kích, Mị ảnh đến sớm nhất so với bất kỳ kẻ nào, xuống tay lưu loát nhanh nhẹn.

Mị ảnh là một thuộc hạ trung thành, nếu đã được hần coi là chủ tử, cho dù hy sinh sinh mệnh cũng phải bảo hộ bằng được.

Điểm ấy, Hoàng Phủ Duật đương nhiên hiểu rõ. Bởi vậy khi Mị ảnh thất tung thất tích, hần phi thường nghi hoặc cùng lo lắng, sợ Mị ảnh không phải là cố ý rời bỏ hần, mà là bên ngoài đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Hiện giờ nghe thấy Mị ảnh bình an không việc gì, làm cho Hoàng Phủ Duật nhất thời trong tâm đỡ xuống được một tảng đá lớn.

Không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn là tốt rồi.

Mười năm ở chung, hần cùng Mị ảnh đã không còn là quan hệ chủ tớ bình thường, hần cùng Mị ảnh, Quỷ ảnh hai người đã có mối ràng buộc nói không nên lời.

Quỷ ảnh cúi đầu, trốn tránh tầm mắt như đuốc của Hoàng Phủ Duật, “Thuộc hạ không biết.”

“Nga, ra là vậy. Người có thể đi xuống.”

“..... Vâng”

49. Chương 49

Quỷ ảnh cúi đầu, trốn tránh tầm mắt như đuốc của Hoàng Phủ Duật, “Thuộc hạ không biết.”

“Nga, ra là vậy. Người có thể đi xuống.”

“..... Vâng”

Nhìn ra được Quỷ ảnh thật sự cảm kích, có lẽ là có nỗi khổ không thể nói ra được, Hoàng Phủ Duật cũng không miễn cưỡng hẳn nữa.

Mị ảnh bình an không việc gì là tốt rồi.

Để cho hắn ở lại Viêm Di quốc âm thầm bảo hộ Bạt Thác Vô Nhược cũng là một chuyện tốt.

Nhiều ngày không gặp tên kia, không biết y như thế nào rồi.

Luôn luôn dính chặt lấy hắn, thiếu hắn bên người, nửa đêm khăng định lại ngủ không được đi?

Tên kia, tên kia.....

Một khi nhắm mắt lại, nụ cười của người nọ sẽ hiện ra trước mắt.

Bắt đầu từ thời điểm nào, hắn đem tên người tốt thói nát kia xem trọng như thế?

Ba tháng sớm chiều đều ở chung, Hoàng Phủ Duật tận lực đem khoảng thời gian rảnh rỗi ra bồi Bạt Thác Vô Nhược.

Một nửa là bởi vì đã hứa hẹn với y, một nửa còn lại là sinh mệnh Bạt Thác Vô Nhược cũng không còn được bao lâu, thời gian cùng y ở chung có lẽ..... thật sự không còn nhiều lắm.

Người trong lòng ngực dần dần mất đi nhiệt độ cơ thể, chỉ còn lạnh như băng.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng kia, Hoàng Phủ Duật không tỉnh tâm nổi. Hơn nữa trước khi đi Bạt Thác Vô Nhược hành động quái dị, làm cho hắn phi thường để ý.

Bạt Thác Vô Nhược sắp chết, đã sắp chết.....

Trái tim bưng bít như bị nhéo xả, rất đau.

Hốc mắt có điểm nóng lên, Hoàng Phủ Duật lập tức ngẩng đầu, ức chế dòng chất lỏng trong mắt đại diện cho sự yếu đuối.

Sinh, lão, bệnh, tử, là người tất nhiên phải trải qua, không có gì phải khổ sở, phải đau lòng.

Tên kia ly khai cũng tốt, sẽ không còn tầm mắt dõi theo hắn như bóng với hình, bên trong phòng cũng sẽ không còn bị ai quấn chặt lấy không tha, lại càng không phải lúc nào cũng lo lắng sự lạnh lùng của hắn sẽ làm tổn thương đến ai đó.

Không còn cái gì, thật sự không còn cái gì.

Thế như chẻ tre.

Hai ngày sau chiến sự, vẫn không có gì khó khăn như tưởng tượng.

Một bước công phá cửa thành, binh lính ào ạt tiến vào, khắp nơi chìm trong biển lửa, nơi đã từng một thời phồn hoa náo nhiệt, giờ tan nát trong sự xâm lược.

Lửa đỏ, có chút chói mắt.

Quân địch ở hoàng thành vẫn cố gắng thủ vững cương vị cuối cùng.

Hoàng Phủ Duật đứng trên tường thành chỉ huy binh lính, từ chỗ cao nhìn lại, chung quanh cửa thành đều bị công phá, gần mười vạn đại quân sát nhập vào kinh thành, bách tính trên mặt đất về thất kinh, thoát được thì thoát, chạy được cứ chạy.

Trên mặt đất nằm lại một khối lại một khối thi thể, trụt mắt kinh tâm.

Tro bụi che khuất bầu trời, phía trên kinh thành đã bị khói đen bao phủ.

Ngày này, đối với dân chúng Da Luật quốc mà nói, có lẽ là ác mộng của bọn họ.

Cúi đầu, một chỗ ngã tư đường, trẻ con mới sinh ra mấy tháng đều bị vứt bỏ ở bên đường, oa oa khóc lớn.

Hoàng Phủ Duật bỏ qua một bên, không muốn tiếp tục nhìn.

“Quý ảnh.”

“Có thuộc hạ.”

“Việc lấy thủ cấp hoàng đế của Da Luật quốc, liền giao cho người.”

“Vâng”

“Còn có cả thái tử.”

“Vâng”

Thân ảnh Quý ảnh rất nhanh liền biến mất ở trong làn khói đen vây quanh.

Hoàng Phủ Duật lại đứng lặng một lát lâu, mới xoay người.

Thế cục đã định.

Viêm Di quốc, đại thắng.

Tin tức thắng lợi truyền về Viêm Di quốc, thông qua Liễu nhi thuật lại, Bạt Thác Vô Nhược tâm tình cả ngày đều phi thường phấn khởi.

Chiến tranh sắp kết thúc, hấn cũng sắp trở lại.

Hai tay giao nhau, hơi hơi phát run.

“Bảo Bảo, phụ hoàng người cũng sắp trở lại với chúng ta rồi, có vui không?”

Tay phải sờ lên bụng, vuốt ve qua lại, y cảm thụ trong thân thể mình nhịp đập bé nhỏ của tiểu tử kia.

“Bảo Bảo cũng rất muốn gặp phụ hoàng đúng không?” Y nỉ non vài câu, tựa nửa người vào thành giường, nhắm mắt lại, bên môi vẽ lên một đường cung rõ ràng.

Nhanh lên trở về đi, ta muốn gặp người.

50. Chương 50

“Người nói cái gì?”

Quý ảnh quỳ trên mặt đất, cảm giác sâu sắc tự trách nói: “Đều là lỗi của thuộc hạ, là thuộc hạ quá mức khinh địch, mới để cho thái tử Da Luật quốc có thể đào tẩu.....”

Hoàng Phủ Duật nắm chặt thanh gươm dựa, băng mặt, hừ một tiếng.

Giang Tướng quân sắc mặt cũng thập phần ngưng trọng.

Không khí đang lúc trầm trọng làm cho người ta thực sự khó thở.

“Thuộc hạ nguyện ý chịu phạt!” Quý ảnh lại dập đầu một lần.

Hoàng Phủ Duật vẫn là chưa mở miệng nói nửa câu.

Qua hồi lâu, hấn mới lạnh nhạt nói: “Thủ cấp những kẻ khác thì sao?”

“Treo trên tường thành, thị chúng.”

Sắc mặt dần dần hoãn hạ, “Quên đi, trăm tặc tha cho người, lập công chuộc tội, nhanh chóng truy lùng thái tử, thời gian nhanh nhất phải giải quyết được hấn.”

“Vâng, đa tạ Hoàng Thượng ân điển.” Khẩu đầu thêm vài cái, Quý ảnh đứng dậy lui sang một bên.

Thấy sự việc đã giải quyết xong, Giang Tướng quân đứng dậy chấp tay, “Hoàng Thượng, triều chính không thể một ngày không vua, hậu cục ở đây xin giao cho vi thần xử lý, xin Hoàng Thượng mau về nước.”

Hoàng Phủ Duật gật đầu, “Trẫm hiểu được, chuyện về sau liền làm phiền người.”

Thở ra một hơi.

Cũng tốt.

Hắn cũng muốn mau trở lại Viêm Di quốc, cùng người nọ đoàn tụ.

Sớm một chút nhìn thấy biểu tình vui sướng trên mặt người nọ.

“Rầm!”

Bạt Thác Vô Nhược ngã trên mặt đất, may mắn bảo vệ bụng kịp thời, mới không bị va chạm đến.

Tay phải sờ lấy chân trái, tức khắc toàn thân cứng ngắc.

Chân..... Không động đây.

Đầu tiên là tay trái, hiện giờ là chân trái, cái gì sẽ đến tiếp theo?

Tay phải? Chân phải?

Tới khi nào toàn thân không thể nhúc nhích?

Trong lòng bất giác kinh hoảng, y dùng lực đánh vào chân, một chút lại một chút, dần dần, có chút cảm giác đau, phát hiện này làm cho y tăng thêm lực đạo.

Còn có cảm giác, còn cảm giác đau.

Liên tục ấn nhu, đánh, không biết lặp lại bao nhiêu lần, cảm giác tê liệt cũng dần biến mất.

“Người ngồi dưới đất để làm chi?”

Đột nhiên một giọng nam quen thuộc ở phía sau vang lên, y giật thót một chút, một trận tê dại lập tức nảy sinh từ trong ngực lan theo kinh mạch đến tứ chi trăm骸.

Là hắn!

Hắn đã trở lại!

Bạt Thác Vô Nhược phi thường kích động, xoay người lại, nhìn thấy người đã lâu không gặp mặt, không biết nên bày ra biểu tình gì để nghênh đón, khóe môi muốn câu lên cũng câu không nổi, chỉ còn biết nhìn chăm chú.

Hoàng Phủ Duật đi về phía trước, gõ đầu của y một cái, “Người phát gốc cái gì a!”

“Ta, ta.....”

Bạt Thác Vô Nhược ấp a ấp úng thật sự nói không ra lời.

Nước mắt vui mừng làm ra phản ứng nhanh hơn so với khóe miệng, một giọt rơi trên mặt đất, ngay cả Bạt Thác Vô Nhược cũng không biết chính mình đang khóc.

“Người cái gì mà người? Không có gì muốn nói sao?”

Hoàng Phủ Duật dùng hoàng bào chưa thay thay y chà lau nước mắt.

“Ta không biết muốn nói cái gì.....”

“Khóc cái gì?”

“Ta cũng không biết.....”

“Ngu ngốc!” Xuất lực định kéo Bạt Thác Vô Nhược, chợt bắn khoắn đến bụng y mà phóng khinh động tác, thật cẩn thận như bảo hộ, đưa y đến ngồi bên mép giường. “Sao lại ngồi dưới đất?”

“Có vài thứ rơi trên mặt đất.” Y nói qua quýt, lại ngẩng đầu nhìn chăm chú Hoàng Phủ Duật, thâm tình chân thành mà nhìn hắn, tình ý trong mắt nồng cháy giống như là muốn đem người kia cất giữ trong lòng.

Hoàng Phủ Duật bị y nhìn chăm chú đến mất tự nhiên, che hai mắt của y lại.

“Đừng nhìn.”

Lấy hai tay hấn ra, Bạt Thác Vô Nhược tựa trán vào lòng ngực dày rộng của Hoàng Phủ Duật. “Ta rất nhớ người, người thì sao?”

“Đừng bắt trẫm phải trả lời những vấn đề như thế.”

“Ân, hảo.” Bạt Thác Vô Nhược thỏa mãn trả lời.

Ít nhất, câu trả lời của Hoàng Phủ Duật không phải là tuyệt đối phủ nhận.

“Hảo cái gì mà hảo, người này.” Thì thào nói vài câu, Hoàng Phủ Duật cúi đầu, in lên môi y.

===

Tin mừng cho các nàng đây. trong vài ngày tới ta sẽ hoàn thành Thanh Ngọc Ấn

51. Chương 51

Lấy hai tay hấn ra, Bạt Thác Vô Nhược tựa trán vào lòng ngực dày rộng của Hoàng Phủ Duật. “Ta rất nhớ người, người thì sao?”

“Đừng bắt trẫm phải trả lời những vấn đề như thế.”

“Ân, hảo.” Bạt Thác Vô Nhược thỏa mãn trả lời.

Ít nhất, câu trả lời của Hoàng Phủ Duật không phải là tuyệt đối phủ nhận.

“Hảo cái gì mà hảo, người này.” Thì thào nói vài câu, Hoàng Phủ Duật cúi đầu, in lên môi y.

Y ngẩng đầu, hé miệng thuận theo, mềm nhẹ đáp lại nụ hôn của Hoàng Phủ Duật. Ngón tay nín lấy hoàng bào, tìm trong ngực phù phù đập rất nhanh.

Xa cách gần một tháng, Bạt Thác Vô Nhược có vẻ phi thường khản trương.

Nụ hôn lần này, thực dài, thực ôn nhu.

Bạt Thác Vô Nhược say mê trong sự ngọt ngào của Hoàng Phủ Duật, không thể tự kiềm chế.

Cũng không biết là ai chấm dứt nụ hôn này trước, chờ khi y lấy lại tinh thần, thần tình đã đỏ bừng nửa dựa vào người Hoàng Phủ Duật.

Hoàng Phủ Duật vuốt ve chỗ da thịt lộ ra bên ngoài của Bạt Thác Vô Nhược, vuốt ve một hồi lâu, tham nhập bên trong áo.

“Người muốn?” Bạt Thác Vô Nhược hơi hơi thở dốc.

“Thừa nhận được?”

Dù sao không hoan ái vẫn hảo hơn, hiện giờ bụng đã lớn thật sự, sợ là không thể đựng chạm kịch liệt.

“Có thể.” Nói hết câu, lại có chút chần chờ, “Nhưng bụng rất xấu Vẫn là không cần tốt lắm.....”

Hoàng Phủ Duật nghe thấy y ấp úng, liền vội vàng kéo vạt áo y xuống, giã giữa yếu ớt của Bạt Thác Vô Nhược đều bị hấn phớt lờ như không thấy, không bao lâu, đã lột sạch tất cả y phục trên người y.

“Rất xấu..... Đừng ”

Buông y ra, Hoàng Phủ Duật nửa quỳ trước người, khuynh thân hôn lên cái bụng viên tròn, từng nụ hôn thì nhau rơi xuống.

“Không xấu, tuyệt không.”

Nước mắt ẩm áp từ hốc mắt Bạt Thác Vô Nhược chảy ra, y che môi, cảm động.

“Cám ơn, cám ơn.....”

“Tạ ơn cái gì?”

Y lại lắc đầu, rồi lại gật đầu, nước mắt rơi càng hung, “Không có, không có..... Cảm ơn, đáng giá..... Hết thấy đều đáng giá.....”

Hắn cúi người, liếm đi những giọt nước mặn chát chảy ra từ hốc mắt, ôm lấy y, nhét vào trong áo.

Kéo đệm chăn qua, đắp lên.

Tình dục bất tri bất giác tiêu hoàn.

Hắn chỉ ôm lấy Bạt Thác Vô Nhược, không có hành động tiếp theo.

“Hoàng Phủ Duật?”

“Đừng lộn xộn, hôm nay trước hết bỏ qua cho người, chờ người sinh xong nói sau.” Giúp Bạt Thác Vô Nhược điều chỉnh thoải mái tư thế, để cho y nằm xuống.

“Ngoan ngoãn ngủ đi.”

Sinh xong.....

Y nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Y chống đỡ được đến khi đó sao?

Không xác định.

Vì không muốn áp phải đứa nhỏ trong bụng, Bạt Thác Vô Nhược nghiêng người, nửa ghé vào trong ngực Hoàng Phủ Duật.

Mở mắt, “Người sẽ bồi ở bên cạnh ta sao?”

“Lời trăm đã nói qua, quyết không nuốt lời.”

Nhẹ nhàng, y lần thứ hai nhắm mắt.

Đủ, có câu hứa hẹn này của hắn, thật sự đủ .

Ôm Bạt Thác Vô Nhược, con người đen nhánh chặt khẽ mở.

Tiếng hít thở trầm ổn vang lên ở bên tai.

Bạt Thác Vô Nhược đã muốn tiến vào trạng thái ngủ say.

Buông lỏng lực đạo, một tay nhẹ sờ trước bụng Bạt Thác Vô Nhược, cảm thụ nhịp đập của sinh mệnh trong thân thể người nọ.

Đứa nhỏ ở bên trong nằm ngủ thật bình yên.

Rất nhanh sẽ gặp mặt.

Cảm giác thật kỳ diệu tràn ngập trong ***g ngực của hắn, cứ tràn đầy, tràn đầy.

Niềm kiêu hãnh của một kẻ sắp làm phụ thân.

Bàn tay vuốt ve trên bụng hồi lâu, mới lưu luyến rời đi.

Cẩn thận để Bạt Thác Vô Nhược đang dựa vào trước ngực nằm xuống, động tác rời khỏi long sàng thật nhẹ nhàng, ém kỹ đệm chăn.

Còn có rất nhiều chính sự chờ hắn đi xử lý, tấu chương một tháng nay cũng còn chưa phê duyệt. Hoàng Phủ Duật hồi cung liền lập tức đi đến Hoa Sinh điện, dù thế nào cũng phải nhìn thấy Bạt Thác Vô Nhược thân thể không việc gì, sau đó mới có thể an tâm đi xử lý chuyện thuộc bốn phận của hắn.

Nhìn khuôn mặt ngủ say của y một lúc, Hoàng Phủ Duật mới dời tầm mắt, cước bộ rời đi.

52. Chương 52

Bạt Thác Vô Nhược đến ngủ cũng không an ổn.

Đang lúc mơ màng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, quấy nhiễu sự yên bình của y.

Tiếng bước chân hỗn độn lại một lần nữa vang lên, Bạt Thác Vô Nhược mở đôi mắt có chút nhập nhèm.

Trong phòng không có người.

Đừng nói là Hoàng Phủ Duật không biết khi nào thì rời đi, ngay cả Liễu nhi bình thường luôn ở bên cạnh cũng không thấy bóng dáng.

“Liễu nhi Liễu nhi ”

Gọi liên mấy tiếng, vẫn không thấy nàng đáp lại, y đứng dậy rời giường, chân trái vẫn một chút tê dại, y từng bước một chậm rãi đi đến trước bàn gỗ.

Bên ngoài trời đã sáng rõ, chứng tỏ đã là cách ngày.

Hoàng Phủ Duật khẳng định lại đi rất vội.

Y ngồi trên ghế dựa, nghỉ tạm.

Không bao lâu, bên ngoài phòng lại truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

“Nhanh lên, nhanh lên! Hộ giá! Thích khách tập kích!”

Hộ giá?

thích khách?!

Y kinh hách nảy cả người lên, muốn bình tĩnh cũng khó, vội vàng hướng cạnh cửa đi đến, đang định đẩy cửa ra thì Liễu nhi vừa vặn tiến vào trong phòng, Bạt Thác Vô Nhược khẩn trương nắm lấy nàng, vẻ mặt kích động hỏi han: “Xảy ra chuyện gì vậy? Có thích khách sao? Bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Liễu nhi vội vàng ổn định thân thể y. “Công tử, ngài trước tỉnh táo lại.”

Bình tĩnh? Y làm sao có thể bình tĩnh được? Người đang gặp nguy hiểm đến tánh mạng chính là Hoàng Phủ Duật!

Đời này, trừ bỏ người thân ra, người duy nhất có thể tác động làm y dao động cảm xúc chỉ có một mình Hoàng Phủ Duật, hiện tại hắn đang lâm vào nguy hiểm, y sao có thể tĩnh tâm cho được?

“Liễu nhi ngươi nói mau!”

“Hoàng Thượng có hộ vệ bảo hộ, không có việc gì.”

“Ý của ngươi là nói, hẳn quả thật lọt vào tập kích của thích khách?”

Vừa nghe nói xong, y vội vàng hướng ra cửa phòng, lại bị Liễu nhi ngăn lại. “Công tử, ngài nên ở lại phòng, bên ngoài thập phần nguy hiểm, Liễu nhi không thể để cho ngài đi ra ngoài.”

“Liễu nhi, ngươi tránh ra!” Tính tình ôn hòa, lúc này bỗng trở nên cứng rắn. Bạt Thác Vô Nhược nghiêm mặt, biểu tình cũng nghiêm túc.

“Vì an nguy của công tử, Liễu nhi không thể lui.”

Thấy nàng thái độ cũng thập phần cương nghị, Bạt Thác Vô Nhược đành phải mềm mỏng khẩn cầu: “Để cho ta đi ra ngoài xem một cái, chỉ cần xác định hẳn thật sự bình an vô sự, ta sẽ ngoan ngoãn trở về. Liếc mắt một cái là tốt rồi..... Chỉ cần liếc mắt một cái.....”

Liễu nhi từ trước đến nay chính là ăn mềm không ăn cứng, thấy Bạt Thác Vô Nhược cầu xin như thế, do dự hồi lâu, mới nói: “Chỉ có liếc mắt một cái, công tử cũng đừng khó xử nô tỳ.”

“Hảo, ta cam đoan.”

Không dám trì hoãn, trong lòng tràn ngập an nguy của Hoàng Phủ Duật, y bào che giấu bụng cũng không kịp mang theo, y đẩy cửa phòng ra, còn muốn chạy mau chút, bất đắc dĩ chân trái đã tê dại, chỉ có thể khập khiễng đi tới.

Vừa đi, Liễu nhi vừa nói cho y về sự tình phát sinh

Hôm nay tảo triều, vài tên hắc y thích khách bỗng vọt vào trong điện, một đường hướng Hoàng Phủ Duật tập kích, ngay lúc đó hai gã áo lam hộ vệ hiện thân, rất nhanh chống đỡ đòn công kích của thích khách. Nghe nói bọn thích khách là do thái tử Da Luật quốc đã chạy thoát thuê đến lấy đầu Hoàng Phủ Duật.

Còn có vài tên thích khách chưa bị bắt, nhưng tình thế đã được trấn áp.

Nhờ Liễu nhi dìu đỡ, tiêu phí một khoảng thời gian y mới đến được đại điện, giữa đám đại thần hỗn loạn, ngẩng đầu, người nọ trên điện cao được ngự binh đoàn đoàn bảo hộ, hai gã áo lam hộ vệ thì ở phía trước cùng vài tên Hắc y nhân múa may trường kiếm.

Các đại thần dưới điện cũng được ngự binh bảo vệ.

Trên điện Hắc y nhân cuối cùng vẫn đánh không lại thế công của hai người Quỷ ảnh, Mị ảnh, chỉ trong chớp lát, trên mặt đất đã nằm la liệt mấy tên thích khách.

Nhìn thấy người này, tâm mới buông lỏng.

Hình như không có việc gì.

Bạt Thác Vô Nhược thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Công tử, có thể trở về phòng chưa? Nếu bị Hoàng Thượng nhìn thấy, vạn nhất Hoàng Thượng trách tội xuống.....” Nàng lời kéo ống tay áo của Bạt Thác Vô Nhược .

“Hảo.....”

Ứng với thanh, chính hấn cũng hiểu không nên ở lâu, xoay người, tính toán rời khỏi đại điện.

Hướng phía ngoài điện đi vài bước, nghiêng người nhìn Hoàng Phủ Duật một cái, thật sâu xem xét, qua một hồi lâu, mới chịu rời ánh mắt.

Bỗng nhiên, thân thể hấn cứng đờ, đôi mắt mở thật to!

Thất kinh đẩy mọi người ra.

53. Chương 53

Hướng phía ngoài điện đi vài bước, nghiêng người nhìn Hoàng Phủ Duật một cái, thật sâu xem xét, qua một hồi lâu, mới chịu rời ánh mắt.

Bỗng nhiên, thân thể y cứng đờ, đôi mắt mở thật to!

Di chuyển chân, y hướng tiền điện chạy nhanh đến, phá tan tầng tầng ngự binh giới hộ, chân trái lúc đầu còn chút tê cứng bây giờ tựa hồ tốt lắm.

Trái tim không thể kiềm chế đập dữ dội, không có quy luật, chột nhanh chột chậm.

“Hoàng Phủ Duật ”

Bất thành linh bổ nhào về phía Hoàng Phủ Duật, gắt gao ôm lấy hấn, rồi sau đó dùng sức đẩy

Hoàng Phủ Duật ngã ngời trên mặt đất, cảm giác tức giận dâng lên, hấn ngẩng đầu, hướng Bạt Thác Vô Nhược rống giận: “Người làm gì vậy ”

Dừng lại, hấn trở mặt!

Người trước mắt khóe môi tràn ra tơ máu.

“..... Bạt Thác Vô Nhược?”

“Rầm!”

Bạt Thác Vô Nhược ngồi chồm hồm trên mặt đất.

“Người xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Duật ôm lấy y, đột nhiên phát giác sau lưng y xuyên qua bởi một lưỡi dao sắc bén. “Đao?! Sao lại có đao?”

“Ồ.....Ồ..... trên xà nhà.....”

Xà nhà?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại không phát hiện gì. “Quý ảnh, Mị ảnh!”

Áo lam nam tử lĩnh mệnh, hướng ngoài điện lao đi.

“Người không sao chứ? Nhanh lên tuyên thái y..... Thái y, mau thái y ” hắn giống như đã phát cuồng rống to, ôm thật chặt người trong lòng ngực, hai tay càng không ngừng phát run.

“Không..... Không cần.....”

Thanh âm suy yếu ở trước ngực Hoàng Phủ Duật phát ra, Hoàng Phủ Duật cúi đầu, người trong ngực khuôn mặt tái nhợt, huyết sắc mất hết.

“Người đang nói ngu ngốc cái gì, đã bị thương thành như vậy..... Sao có thể không tìm thái y?”

“Ta..... Ta..... Thân thể của chính mình, chính mình rõ ràng nhất..... Trên đao..... có tẩm độc..... Cứu cũng không sống.....”

Đột nhiên ngay sau đó, Bạt Thác Vô Nhược lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

“Không quan hệ..... Ta đã thực thỏa mãn, Hoàng Phủ Duật..... Người còn nhớ rõ lúc trước ta đã từng nói qua không? Ta, ta nói..... Vì người, cho dù muốn ta chết, ta..... Ta cũng nguyện ý.....”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Lực đạo buộc chặt, ngực nhói đau.

Y mỉm cười, “Có thể gặp người..... Thật tốt.....”

“Đừng nói nữa!”

“Bởi vì người..... khiến cho ta có cảm giác được làm thê tử của người, mặc dù có thời điểm rất thống khổ..... Mặc dù có lúc tâm rất đau..... Tuy rằng..... Có đôi khi nước mắt không tự giác rơi..... Nhưng mà..... Ta thật sự rất vui vẻ, thực thỏa mãn.....”

Thanh âm nỉ non bên tai ngày càng mỏng manh, Hoàng Phủ Duật hai hốc mắt nóng lên, xoang mũi cũng chua xót .

“Ba năm nay ta sống không uống phí, có người làm bạn So với dĩ vãng mười tám năm cũng phong phú hơn nhiều.....”

“Trẫm sẽ cứu sống người, đừng nói những lời này, trẫm nhất định giúp người thoát ly hiểm cảnh”

Bạt Thác Vô Nhược hiển nhiên không đem lời hắn nói nghe vào, lại tiếp tục nói: “Người nhìn..... Ta hiện tại không khóc..... Ta thực kiên cường đúng không? Người đã nói..... Chờ một ngày ta trở nên kiên cường, người sẽ cho ta thứ ta muốn..... Ta hiện tại, không muốn có được tình yêu của người, ta muốn người sống hảo hảo Sống..... Hảo hảo”

Suy nghĩ dần dần mờ mịt, nhưng y vẫn kiên cường giữ vững tinh thần, “Chờ ta sau khi ta chết..... Ta sẽ hóa thành ngôi sao trên bầu trời..... Dõi theo người..... Bảo..... Bảo hộ Người.....”

Y chậm rãi nhắm mắt lại.

Thấy bộ dáng y như vậy, Hoàng Phủ Duật kinh hách, liên tục lay động thân thể y.

“Bạt Thác Vô Nhược? Bạt Thác Vô Nhược?”

“Thái y thái y rốt cuộc tới hay chưa?” Hắn giận dữ trừng mắt nhìn đám đại thần đang phát ngốc dưới điện, quát: “Các người là một đám thùng cơm! Còn phát ngốc cái gì! Còn không nhanh đi gọi thái y!”

Ôm chặt y, gương mặt dựa vào trán của y, Hoàng Phủ Duật điên cuồng lắc đầu.

Sẽ không, Bạt Thác Vô Nhược sẽ không chết

Vật thể không tên bóp nghẹt trái tim hắn, hít thở không thông.

Lần đầu tiên, Hoàng Phủ Duật cảm thấy bất an.

Lần đầu tiên, Hoàng Phủ Duật biết thế nào là bất lực.

Lần đầu tiên, Hoàng Phủ Duật gặp phải hoảng hốt.

Nhắm mắt lại, nước mắt treo ở trong mắt, lặng lẽ chảy xuống.

Nụ cười trước sau không đổi của người này hiện lên trong đầu, còn những lời nói trước kia y từng nói qua

‘ Hy sinh nhiều như thế, bất quá chỉ là muốn ở bên cạnh ta, người cảm thấy như vậy đáng giá hay sao?’

‘ Xứng đáng a! Vì người, cho dù muốn ta chết đi, ta cũng nguyện ý.’

‘ Từ ngày người đem ta mang ra khỏi Huyền Vũ quốc, người chính là toàn bộ của ta, cuộc đời này, ta chỉ vì người mà sống.’

cuộc đời này, ta chỉ vì người mà sống, chỉ vì người mà sống.

Không được chết!

Trẫm không cho phép người chết!

Bạt Thác Vô Nhược, nếu người chết thật, trẫm sẽ không tha thứ cho người.

54. Chương 54

“Cơ thể mẹ cùng đứa nhỏ, chỉ có thể chọn một.” Thái y sau khi chẩn bệnh xong, nhanh nói.

“Cứu đại nhân!”

“Nếu cứu cơ thể mẹ, hắn vẫn sẽ không sống sót, bởi vì độc tố trong cơ thể đã lan tràn tới tứ chi, lan ra toàn thân, không có được nào chữa được. Nếu hy sinh cơ thể mẹ cứu đứa nhỏ trong bụng, đứa nhỏ còn có thể giữ.”

“..... Đừng khiến trẫm do dự nữa.....”

“Hoàng Thượng, không thể do dự nữa, cơ thể mẹ đang chậm rãi xói mòn, nếu hạ quyết định trễ, đứa nhỏ có thể chết trong bụng mẹ.”

Thai chết trong bụng, thai chết trong bụng.....

Bên tai vang lên từng câu hắn cùng Bạt Thác Vô Nhược đã nói.

‘ Người rốt cuộc là thời điểm nào thì thích ta?’

‘ Bạt Thác Vô Nhược cười cười: “Ta cũng không rõ ràng, lần đầu tiên nhìn vào mắt người, chỉ cảm thấy người rất đẹp, ở chung càng lâu, chậm rãi bị người hấp dẫn, ánh mắt không thể không dõi theo người, rồi mỗi ngày, mỗi ngày trong đầu đều là người. Sau khi đi vào Viêm Di quốc, không gặp được người, tưởng niệm này càng tăng lên, đợi đến khi chính mình hoàn hồn, mới phát hiện sớm không thể tự kiềm chế yêu thương người, để có thể cùng người một chỗ, ta cả ngày vùi đầu chế thuốc, ta muốn có hài tử của người, nghĩ muốn sinh một cục cưng bộ dạng giống người như đức’

‘Hoàng Phủ Duật, người hy vọng cục cưng là nam hay là nữ?’

‘Ta hy vọng là nam, giống như người, có lông mi nồng đậm, con người đen sáng ngời hữu thần, tốt nhất là giống y như người ngày thường’

Sinh hạ đứa nhỏ là giấc mộng của y, thà rằng hy sinh sinh mệnh cũng không uống được, cũng vẫn muốn đem đứa nhỏ sinh hạ.

Thứ mà Bạt Thác Vô Nhược muốn chính là có một bảo bảo cùng hần quan hệ huyết thống.

Hần muốn, hần muốn, hần muốn.....

Bảo Bảo, là giấc mộng của Bạt Thác Vô Nhược .

Tay nắm chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, Hoàng Phủ Duật cắn răng, nói

“Trẫm, lựa chọn đứa nhỏ!”

Đứa nhỏ cuối cùng cũng sinh hạ.

Bạt Thác Vô Nhược dùng một tia khí lực cuối cùng đem đứa nhỏ sinh hạ.

Đúng là nam anh.

Bảo bảo gào khóc, thoát nhìn thập phần khỏe mạnh.

Từ sau khi sinh xong, Bạt Thác Vô Nhược lâm vào hôn mê, bất luận hần gọi như thế nào, y cũng không tỉnh lại.

Miệng vết thương phía sau cũng đã xử lý, băng bó xong, chính là độc tố đã muốn tiến sâu trong cơ thể, y đang tiến nhanh dần đến cái chết.

Y nằm ở trên giường, sinh mệnh từng giây từng phút trôi qua.

Mà Hoàng Phủ Duật cái gì cũng làm không được, chỉ có thể trơ mắt, trơ mắt mà nhìn y từng bước từng bước một tiến gần đến cái chết.

Hoàng Phủ Duật thực thống hận chính mình bất lực .

Âm thanh trở nên ôn nhu, Hoàng Phủ Duật chạm vào người đang đóng chặt mắt trước mặt, “Bạt Thác Vô Nhược, người nói, đứa nhỏ nên đặt tên gì đây?”

Nâng tay y lên, đầu ngón tay trái đã chuyển đen, dùng gương mặt cọ xát bàn tay của y, “Bệnh tình phát sinh triệu chứng, tại sao không nói cho trẫm biết? tại sao..... Luôn phải giấu diếm trẫm?”

“Có đôi khi, trẫm thực thống hận sự lương thiện của người.....”

Hần nhắm mắt, cố nén xúc động trong lòng.

“Đều là tại người..... Hại trẫm cũng trở nên yếu đuối.”

“Người nói, người muốn trẫm yêu người..... Chúc mừng người, người cuối cùng cũng như nguyện, trẫm yêu người, nhưng người lại muốn rời khỏi trẫm..... Thật sự là giảo hoạt.”

Bò lên trên giường, đem thân thể hư nhược ử vào trong áo, “Nhanh tỉnh lại..... Trẫm lệnh cho người lập tức tỉnh lại, giống như mọi ngày, cười đối trẫm nói’ không có việc gì.’”

Hần là hoàng đế, hoàng đế có được quyền uy cao nhất, hoàng đế có thể là chúa tể sinh tử sao, hoàng đế có thể thỏa mãn dục vọng mọi người sao

Hoàng đế hoàng đế

Hoàng đế là thân phận đáng buồn nhất trong cuộc đời này. Cho dù là hoàng đế thì sao? Hoàng đế vẫn bất lực, muốn cứu sống một người, căn bản là người si nói mộng.

Cái gì quyền thế, cái gì địa vị, cái gì giang sơn, hần cũng không cần.

Từ bỏ, tất cả đều từ bỏ!

Hần chỉ cần, chỉ cần..... Bạt Thác Vô Nhược sống lại.

Bồi ở bên cạnh y, mỗi ngày đều nắm tay y, mỗi ngày cùng y ra ngoài tản bộ, rồi sau đó, ghé vào lỗ tai y nói ra yêu ngữ, nói hần vĩnh viễn thương y, vĩnh viễn cũng không chia lìa.

Lực đạo thêm chặt, bi thương, nước mắt rót cuộc không thể tự kiềm chế rơi xuống.

“A a Bạt Thác Vô Nhược ”

====

Haiz, phải mất đi rồi mới thấy được giá trị tình yêu sao, chương này Duật ca thật đáng thương mấy nàng ạ, ta hết ghét ảnh rồi. ^^

55. Chương 55

Hết ngược thụ giờ tới ngược công rồi, nếu không phải HE chắc ta bỏ của chạy lấy người quá mấy nàng ơi. T^T

=====

Bạt Thác Vô Nhược lâm vào hôn mê, Hoàng Phủ Duật cả ngày đắm chìm trong bi thương, ngay cả lâm triều cũng không màng, chính sự bị ném sang một bên.

Hắn hoang phế, toàn bộ đại thần đều biết chuyện.

Khuyên răn, tất nhiên không thiếu được.

Chính là, mỗi khi đại thần tiến vào cung khuyên răn, đều bị Hoàng Phủ Duật đuổi ra khỏi cung.

Hắn nghe không vào những thứ đạo lý chó má này.

Hắn không phải hoàng đế!

Hắn cũng là một phạm phu tục tử, hắn cũng có bi thương, có quyền được có người mình yêu.

Này tấu chương, này chính sự, hắn cũng không muốn trông nom .

Hắn phải bồi Bạt Thác Vô Nhược, bồi y đi đến hành trình cuối cùng, y không phải cô độc một mình, y còn có hắn.

Mấy ngày chưa hảo hảo ăn cơm, gương mặt Hoàng Phủ Duật gầy đi nhiều, tinh thần thoát nhìn vô cùng uể oải.

Cửa phòng bị một cỗ lực đạo đẩy ra, một gã thanh niên áo lam đi vào.

“Hoàng Thượng.....”

Ánh mắt không hề rời khỏi Bạt Thác Vô Nhược, Hoàng Phủ Duật lãnh đạm nói: “Ngay cả người cũng muốn nói lý lẽ với trẫm sao?”

“Không, không phải, Hoàng Thượng..... Cái kia ” Mị ảnh cúi đầu, muốn nói lại thôi.

“Người muốn nói cái gì?”

“Thuộc hạ..... Cho rằng trên đời này còn có một người có thể cứu Bạt Thác công tử.”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Duật vẻ mặt không hề kích động, lạnh lùng thản nhiên, “Mị ảnh, người đừng đem trẫm ra đùa. Gần đây, trẫm từ dân gian thỉnh vô số đại phu đến xem..... Kẻ nào cũng nói bệnh của y đúng là không thể trị hết”

Mị ảnh đi tới phía trước vài bước, “Không, tánh mạng Bạt Thác công tử còn có thể cứu được! Trên đời này..... Chỉ có ‘người kia’ có thể cứu Bạt Thác công tử.”

Mị ảnh nghĩ khí kiên quyết, khiến cho Hoàng Phủ Duật chú ý.

Trầm mặc một lát, hắn quay đầu lại, “Người nói người kia là ai?”

Mị ảnh ngẩng đầu đón nhận tầm mắt Hoàng Phủ Duật, lần đầu tiên cùng hắn đối diện, “Người nọ đúng là thần y, ẩn cư nơi thâm sơn, cho nên thỉnh Hoàng Thượng tự mình lên núi gặp hắn. Chỉ có như vậy, Bạt Thác công tử mới có cơ hội được cứu.”

Cổ mộc cao ngất, thẳng vào phía chân trời.

Dưới sự chỉ dẫn của Mị ảnh, Hoàng Phủ Duật không dám lỡ một bước, một đường đi theo sát Mị ảnh.

Vượt qua núi non trùng điệp, không nghỉ ngơi, không đình trệ, cuối cùng, tìm gần một ngày, hao hết thiên tân vạn khổ, bọn họ mới đến được sơn lâm thâm xứ.

Hoàng Phủ Duật dừng lại trước căn nhà nhỏ. “Hắn thật sự có thể cứu Bạt Thác Vô Nhược?”

“Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, y thuật của hắn, nhất định có thể làm cho Bạt Thác công tử thoát ly hiểm cảnh.”

Khăng định của Mị ảnh khiến cho Hoàng Phủ Duật tin tưởng tăng lên, bất an dần dần tiêu hoãn.

Nâng chân lên, hướng về phía căn nhà rảo bước tiến lên.

Mị ảnh dừng lại tại chỗ, trù trừ không tiến.

Hoàng Phủ Duật đi phía trước cũng không chú ý tới sự khác thường của Mị ảnh, hắn dừng lại trước cửa gỗ đóng chặt, gõ vài cái. “Có người ở sao?”

Không có người lên tiếng trả lời.

Lần thứ hai gõ thêm vài cái. “Thất lễ, xin hỏi có người ở bên trong không?”

Đứng đợi bên ngoài một lúc, mặc dù nghĩ muốn rời đi, nhưng vừa nghĩ tới Bạt Thác Vô Nhược còn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, sinh mệnh giờ đây tính từng giây từng khắc, có lẽ đây là cơ hội duy nhất có thể cứu y, hắn không thể dễ dàng buông tha.

Đưa tay, tiếp tục gõ. “Có người ở bên trong không?”

“..... Là ai?”

Vừa nghe có người lên tiếng trả lời, Hoàng Phủ Duật vui sướng, vội vàng trả lời: “Trẫm là Viêm Di quốc hoàng đế.”

Dứt lời, bên trong nhất thời không có thanh âm, qua hồi lâu vẫn chưa truyền ra thanh âm, Hoàng Phủ Duật nghĩ người nọ không nghe thấy, gọi thêm một lần, “Trẫm là hoàng đế Viêm Di quốc.”

“..... Trở về.”

“A?”

“Trở về.”

Nghe thấy hắn khẩu khí ương ngạnh tự đại, tức giận trong đầu Hoàng Phủ Duật dâng lên, nhưng lại bản khoản đến sinh mệnh Bạt Thác Vô Nhược, đành phải hoãn hạ phần nộ.

“Trẫm là hoàng đế, chỉ cần ngươi theo trẫm quay về hoàng cung một chuyến, ngươi muốn bao nhiêu vàng bạc châu báu trẫm cũng có thể cho ngươi.”

“Ta không cần những thứ vô nghĩa đó. Trở về đi.”

56. Chương 56

Nghe thấy khẩu khí của hắn ương ngạnh tự đại, tức giận trong đầu Hoàng Phủ Duật dâng lên, nhưng lại bản khoản đến sinh mệnh Bạt Thác Vô Nhược, đành phải hoãn hạ phần nộ.

“Trẫm là hoàng đế, chỉ cần ngươi theo trẫm quay về hoàng cung một chuyến, ngươi muốn bao nhiêu vàng bạc châu báu trẫm cũng có thể cho ngươi.”

“Ta không cần những thứ vô nghĩa đó. Trở về.”

Một vị hoàng đế luôn luôn cao cao tại thượng đương nhiên chịu không nổi người khác dùng ngữ khí cuồng vọng, cuối cùng, hắn tức giận bùng nổ, “Ngươi đừng rệu ròi không uống muốn uống rượu phạt!”

“Hoàng Thượng!” Mị ảnh trong lòng cả kinh, liền vội vàng kéo Hoàng Phủ Duật, hạ giọng, “Hoàng Thượng, vì Bạt Thác công tử, thỉnh ngài nhẩn nại.”

“Bạt Thác Vô Nhựt” bốn chữ dừng mãnh tiến vào trong đầu, làm cho tức giận thoáng chốc trôi đi.

Hắn lại mở miệng, trong lời nói thêm vài phần thỉnh cầu, “Cầu xin người, trầm cần y thuật của người cứu một người.”

Bên trong lập tức trầm mặc, “Cứu ai?”

“Người trọng yếu nhất đời này của trầm.”

“Thê tử?”

“Đúng vậy.”

Sau đó, bên trong lại lần thứ hai chìm vào trạng thái trầm mặc.

Đứng ở bên ngoài Hoàng Phủ Duật trừ bỏ nhẩn nại, cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp tục nhẩn nại.

Hồi lâu sau phía trong lại phát ra âm thanh, “Mị ảnh hử trở lại bên cạnh người sao?”

“Mị ảnh?” Hắn quay đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn chăm chú sắc mặt người bên cạnh nhất thời trắng xanh.

“Hắn sẽ trở lại bên cạnh người sao?”

Chần chờ, “Phải”

“Vậy hử có khoái hoạt hay không?”

Hắn làm sao biết được chứ?

Liếc Mị ảnh, Mị ảnh bối rối gật đầu nhìn Hoàng Phủ Duật, Hoàng Phủ Duật thuận theo ý hử, trả lời: “Đúng vậy, hử rất khoái hoạt.”

“Phải không..... Thật sự là quá tốt.” Tạm dừng giây lát, “Được rồi, người vào đi.”

Nghe thấy lời của gã, trong lòng hử mừng rỡ, đẩy cửa định tiến vào, lúc này Mị ảnh giữ chặt hử, nói “Thuộc hạ bên ngoài chờ Hoàng Thượng”, hử gật đầu không làm Mị ảnh khó xử, vui mừng đi vào phòng trong.

Vừa tiến vào trong phòng, hử liền nhìn thấy một gã nam tử ngồi sau bàn vuông, có lẽ hướng hử cười cười, nhưng trong lòng hử vẫn có chút khó khăn thừa nhận.

“Hoàng Thượng, mời ngồi.”

Hử theo lời ngồi xuống.

“Là bệnh gì?” Người nọ đi thẳng vào vấn đề.

Chần chờ một lát, “Tên bệnh..... Trầm không rõ ràng lắm.”

Rót một chén nước đưa tới trước mặt Hoàng Phủ Duật, “Không biết tên bệnh..... Thật làm khó ta rồi. Như vậy đi, nếu người không ngại thì nói về triệu chứng phát bệnh, có lẽ ta sẽ biết được.”

Vì thế, Hoàng Phủ Duật tỉ mỉ kể lại, từ ba năm trước ho khan, ngực khó chịu, bây giờ tứ chi đã biến thành màu đen.

“Bệnh này ta biết chút ít.”

“Thật sự?!”

“Ân, một năm trước, ta từng ở dưới chân núi cứu một người có triệu chứng trúng độc giống như những gì người đã nói. Người nọ trúng độc quá nặng, ý thức lâm vào hôn mê, ở trên giường nằm suốt mười ngày. Hiện giờ vẫn khoẻ mạnh như cũ, bình an sống trên đời. Độc này cũng không khó giải, nhưng người trúng phải độc này thì thật hiếm gặp.”

“Ý của đại phu, là nguyện ý cứu người?” Hoàng Phủ Duật mặt mày hớn hở nói, vui sướng trên mặt không cần nói cũng biết.

“Ai nói ta nguyện ý cứu người?”

Bình tĩnh như vừa bị tát một gáo nước lạnh, tất cả hy vọng nhất thời tiêu biến.

“Ta không phải người tốt, cũng không vô duyên vô cớ làm chuyện không công.”

“Ý của ngươi là.....”

“Muốn ta cứu thể tử của ngươi? Đi, nhưng mà lấy Mị ảnh làm trao đổi.”

Hoàng Phủ Duật ngơ ngẩn.

Thần y tao nhã cười. “Ngươi nghe rõ rồi chứ, ta, muốn, mị, ảnh.”

57. Chương 57

Mấy cái ngân châm dài nhỏ đâm vào tứ chi, đại huyết quanh thân, không bao lâu, tứ chi nguyên bản phiếm đen đã dần dần thối lui. Theo mồ hôi chảy ra vốn nên là vô sắc, nhưng lúc này lại là màu đen, giống như mực nước.

Khuôn mặt tái nhợt trở nên hồng nhuận, có huyết sắc.

Chờ tứ chi ứ đen đều tan hết, hắc vôi vàng nhỏ ngân châm.

“Giúp ta nâng hắc dậy!”

Tất cả cung nữ thái giám đều đã cho lui, trong phòng chỉ còn một mình Hoàng Phủ Duật, tinh lực toàn thân chuyên chú đặt trên người Bạt Thác Vô Nhược, nghe thấy mệnh lệnh thần y, hắc chẳng những không tức giận, ngược lại rất nghe lời, không dám chậm trễ nâng thân hình hư nhược dậy, đặt ngồi xếp bằng ở trên giường.

Thần y ngồi xếp bằng phía sau Bạt Thác Vô Nhược, uy một viên dược tròn màu đen vào miệng y, trở tay vận hành khí mạch, song chưởng đặt trên lưng, đẩy.

“Ngô.....”

Mắt tuy vẫn nhắm chặt, nhưng đã hơi hơi phát ra tiếng vang.

Bàn tay ở trên lưng đảo quanh, vận đạo độc tố trong cơ thể.

Đỡ lấy Bạt Thác Vô Nhược, Hoàng Phủ Duật phát hiện thân thể y dần dần nóng lên, trên trán thấm ra mồ hôi, khí trắng hình tròn theo đỉnh đầu thoát ra.

Vận khí chừng một khắc, bỗng nhiên hai tay thần y kề sát lưng, dùng sức đẩy

Người đột nhiên bật về phía trước, một ngụm máu đen như mực từ khóe miệng Bạt Thác Vô Nhược phun ra.

Thần y đứng dậy, rời giường, “Được rồi.”

Hoàng Phủ Duật cẩn thận lau vết máu ở khóe miệng Bạt Thác Vô Nhược, đỡ y nằm lại trên giường.

“Ý của ngươi là..... Hắc đã không có việc gì?”

“Ân.” Hắc mở trang giấy ra, kê đơn dược, thổi thổi, xác định chữ viết đã khô mới đưa cho Hoàng Phủ Duật, “Đi lấy chỗ thuốc này, năm chén nước ngao thành một chén, sáng tối đều uống.”

Tiếp nhận, “Hắc lúc nào sẽ hồi tỉnh?”

“Không biết.”

Không biết? Có ý gì?

“Người không phải đã cứu được hần?”

“Ta chỉ giúp hần trừ độc, đem độc tố trong cơ thể bài trừ, thanh tỉnh hay không còn phải xem ý chí của hần. Nếu hần không muốn sống, tự nhiên sẽ không tỉnh lại.”

Trầm mặc một lát, “Ta đã biết, hần nhất định sẽ tỉnh lại. Cám ơn người.”

“Không cần nói lời cảm tạ, ta chỉ là vì muốn lấy về thứ thuộc về ta mới cứu hần.” Thu thập vật phẩm trên bàn. “Hần ở đâu?”

“Ngoài cung.”

Hần xoay người, hướng Hoàng Phủ Duật phát phát tay, “Cảm tạ.”

Đẩy cửa ra, chuẩn bị rời đi, Hoàng Phủ Duật đột nhiên gọi hần lại, “Từ từ!”

Trở lại, “Còn có chuyện gì?”

“Người cùng Mị ảnh..... Rốt cuộc là quan hệ gì?”

Hần mỉm cười, gần từng tiếng tinh tường nói : “Người không, đủ, tư, cách, biết.”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Duật thoáng cứng đờ.

“Hỏi xong?” Nhún vai, “Ta đi đây.”

Thấy hần phải rời khỏi, Hoàng Phủ Duật lần thứ hai mở miệng, “Mong người đối xử tử tế với hần! Còn có phiền người nói với Mị ảnh, trăm vĩnh viễn hoan nghênh hần trở về bên người trăm.”

Thần y dừng lại, câu môi lộ ra nụ cười thú vị, “Thật là có ý tứ..... Thật xin lỗi, ta sẽ không để cho người có cơ hội này, hần là của ta.” Hần tràn đầy dự vọng chiếm hữu.

Đi được vài bước, lại dừng lại.

“Ta, nguyên bản không tính toán giúp người. Nhưng, người dù sao cũng đã chiếu cố hần mười năm, ta thay hần nói lời cảm tạ, từ nay về sau, hần cùng người không còn quan hệ.”

Dứt lời, hần cũng không quay đầu lại rời đi.

Nhìn hần rời đi, Hoàng Phủ Duật áp chế sâu não, trầm trọng thở dài một hơi.

Không biết, có thể là đúng mà cũng có thể là sai lầm.

Mở miệng hỏi ý kiến Mị ảnh ngày đó, Mị ảnh trên mặt tràn ngập không muốn, nhưng hần vẫn gật đầu đáp ứng.

Trong lòng đối với Mị ảnh phi thường áy náy.

58. Chương 58

Tình huống vẫn không lạc quan như Hoàng Phủ Duật tưởng tượng.

Từ sau khi được thần y cứu về một mạng, suốt mười ngày, Bạt Thác Vô Nhược vẫn không tỉnh.

Chỉ cần Bạt Thác Vô Nhược một ngày chưa tỉnh, Hoàng Phủ Duật mỗi ngày đều đến, mỗi lần như vậy lưu lại cả ngày. Tấu chương chất trên bàn cao như núi, hần đã hơn mười ngày chưa chạm đến.

Tin tưởng mười phần lúc đầu biết thành mất kiên nhẫn, rồi sau đó nóng nảy, mười ngày qua đi, hần mới chậm rãi bình tĩnh.

Bình tĩnh, là điều hần hiện tại nên học được .

Hần chỉ có thể chờ, trừ bỏ chờ, hần không biết hần còn có thể làm được gì.

Đây chính là cái gọi là báo ứng phải không?

Hoàng Phủ Duật a Hoàng Phủ Duật, người hiện tại biết thế nào là yêu một người khổ sở thế nào chưa? Người nha, thật sự là xứng đáng.

Ai dạy người lúc trước phải lãnh khốc vô tình như vậy.

Hắn nghĩ muốn cười to, nhưng sao cười cũng không ra tiếng.

Ngực tựa hồ bị phá thành một cái động. Gió lạnh gào thét, lưu lại cũng chỉ là hư không cùng rét lạnh.

Không có Bạt Thác Vô Nhược, đã không có tên gốc kia luôn bên người hắn, hướng hắn ngây ngô cười, đã không có kẻ hảo tâm thổi nát loanh quanh ở bên cạnh hắn, cái gì cũng không vừa ý.

Hoàng cung này chỉ làm cho hắn cảm thấy buồn, hoàng cung này làm cho hắn cảm thấy lạnh như băng, tất cả ấm áp từ ngày Bạt Thác Vô Nhược bắt đầu hôn mê đã biến mất hầu như không còn.

Bất lực, thực thống hận chính mình.

Này nhất định là Bạt Thác Vô Nhược trừng phạt hắn, vì trước kia hắn tàn khốc vô tình với y, y muốn hắn khó chịu, lo lắng, rồi mới chịu tỉnh lại.

Đem tình yêu của y để sang một bên, hung hăng giẫm lên.

Hắn cười nhạt, hắn khinh thường, hắn lời nói ngoan độc, hắn làm chuyện tàn khốc, mỗi một chuyện hồi tưởng, tim của hắn liền đau .

Trước kia hắn không hiểu không quý trọng, cho rằng nam nhân cùng nam nhân không thể có tình yêu, nếu có, thì đó là ghê tởm, đó là dơ bẩn.

Bạt Thác Vô Nhược, thực xin lỗi.

Đúng, trầm không nên, không nên xem thường cảm tình của người.

Trầm đã tỉnh lại, trầm phi thường hối hận, rốt cuộc..... lúc nào mới bằng lòng tha thứ cho trầm?

Chỉ cần người mở to mắt, người yêu cầu cái gì trầm đều đáp ứng người.

Người nói người muốn trầm yêu, hảo, trầm cho người, trầm biểu thị công khai trầm vĩnh viễn, vĩnh viễn yêu người.

Người nói người muốn được cưng chiều, hảo, trầm đáp ứng người, chỉ cần người tỉnh lại, trầm lập tức huy bỏ hậu cung, trầm đem ngôi vị hoàng hậu cho người, trầm bên cạnh chỉ có một mình người.

Chỉ cần người tỉnh lại, chỉ cần người mở to mắt.

Xem như trầm cầu người, được không?

Từ chỗ Bạt Thác Vô Nhược trở lại thư phòng, nhìn thấy đồng tấu chương cao gấp đôi, hắn hỏa đại hất rơi xuống đất.

Một bên công công nhìn thấy, không dám ngăn cản hành động của Hoàng Phủ Duật, chỉ phải vội vàng loan hạ thất lưng, nhặt đồng tấu chương rơi trên mặt đất.

“Khụ khụ..... Khụ ” một cổ khí nẩy lên, Hoàng Phủ Duật hai tay chống đỡ mép bàn, liên tiếp ho khan.

Công công buông tấu chương, đỡ lấy hắn, nhưng Hoàng Phủ Duật không chút linh tình, hất tay hắn. “Tránh ra! Trầm không có suy yếu đến mức cần người khác nâng!”

“Hoàng Thượng, long thể của người đã nhiều ngày suy yếu, vẫn là đừng miễn cưỡng.....”

“Cút! Trầm..... Khụ khụ ”

Lại khom người, hắn thở hổn hển như không hít được khí.

“Hoàng Thượng, nô tài đi thỉnh thái y vì Hoàng Thượng chẩn đoán bệnh ”

Lời của hắn còn chưa nói xong, liền bị khẩu khí hung ác của Hoàng Phủ Duật đánh gãy. “Không cần! Thân thể trầm, trầm chính mình rõ ràng nhất!”

Nhưng mà.....

Công công còn muốn nói vài lời, nhưng lại chần chờ ngập ngừng.

Lo lắng nhìn khuôn mặt Hoàng Phủ Duật ngày càng trở nên gầy yếu, thoát nhìn tiều tụy phi thường, tóc mai gần hai bên má rối bù, trông thật nhếch nhác, chật vật.

Hơn mười ngày chưa để ý đến khuôn mặt, mà ngay cả cơm canh cũng không màng đến, mấy ngày liên tiếp, thần thái phẫn chấn lúc trước biến mất không chút dấu vết, công công luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng Phủ Duật không khỏi cảm thấy đau lòng.

Trước kia Hoàng Thượng, không phải là cái dạng này.

===

Còn 3 chương nữa thôi là ta có thể kiêu hãnh đóng chữ HOÀN cái cộp rồi, hớ hớ, xúc động quá đi.....

59. Chương 59

Công công còn muốn nói vài lời, nhưng lại chần chờ ngập ngừng.

Lo lắng nhìn khuôn mặt Hoàng Phủ Duật ngày càng trở nên gầy yếu, thoát nhìn tiều tụy phi thường, tóc mai gần hai bên má rối bù, trông thật nhếch nhác, chật vật.

Hơn mười ngày chưa để ý đến khuôn mặt, mà ngay cả cơm canh cũng không màng đến, mấy ngày liên tiếp, thần thái phẫn chấn lúc trước biến mất không chút dấu vết, công công luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng Phủ Duật không khỏi cảm thấy đau lòng.

Trước kia Hoàng Thượng, không phải là cái dạng này .

Bất luận làm chuyện gì cũng luôn tràn đầy tự tin, ngạo thị quần hùng.

Chính là từ khi Bạt Thác công tử lâm vào hôn mê, Hoàng Thượng trở nên có chút bất đồng, tự tin trong dĩ vãng bắt đầu rạn nứt, xen vào một chút yếu đuối, theo thời gian Bạt Thác công tử hôn mê càng lâu, Hoàng Thượng giống như là mất đi hồn phách, mỗi ngày lưu luyến ở trong phòng Bạt Thác công tử .

Cùng Bạt Thác công tử nói chuyện, kể ra những chuyện cũ cùng với những hối hận.

Mỗi lần nghe thấy, hần luôn vì những lời của hoàng thượng không tự giác mà rơi lệ.

Ai nói Hoàng Thượng là người tàn khốc vô tình? Hần theo hầu hạ Hoàng thượng bao nhiêu lâu, Hoàng Thượng si tình hơn so với bất kỳ kẻ nào, người mà Hoàng Thượng đã nhận định, cả đời sẽ không thay đổi.

“Người để cho trăm một mình yên lặng một chút.”

Công công do dự.

“Để cho trăm yên lặng một chút!” Hần dùng lực đập mạnh xuống bàn, phiến lòng rỗng to.

“Vâng.....”

Công công hoảng sợ, không dám chọc giận hần, đành phải lo lắng nhìn hần vài lần, rồi sau đó đẩy cửa rời đi.

Trong thư phòng không người, công công vừa đi, Hoàng Phủ Duật lập tức loan hạ thất lưng mãnh liệt ho khan.

Gương mặt nóng lên.

Bị bệnh, hần biết chứ, nhưng hần không muốn trị.

Quên đi, cứ như vậy chết đi.

Bạt Thác Vô Nhược không có dấu hiệu tỉnh lại, như vậy, để cho hần đến bầu bạn cùng y.

Hắn đã đáp ứng y, bên cạnh hắn chỉ có thể có một mình y, hắn đáp ứng y bởi ở bên cạnh y, một khi đã như vậy, để cho hai người bọn họ gặp mặt dưới hoàng tuyền, thực hiện ước định.

Hoàng Phủ Duật gục xuống bàn, ý thức dần dần mơ hồ.

Không có Bạt Thác Vô Nhược ở bên cạnh, quyền thế cũng không có cách nào hấp dẫn hắn, thiếu y, ngực giống như bị người ta hung hăng đào thành một cái động, trống rỗng, không cảm giác.

Thời điểm nào thì trở nên yếu đuối như thế?

Thời điểm nào thì trở nên bất lực?

Tại sao ***g ngực của hắn, lại giống như phá thành một cái động?

Để cho hắn chết đi..... Để cho hắn như vậy giải thoát đi.....

Đang lúc mông mông lung lung như vậy, có một đạo thanh âm nhu hòa quen thuộc vang lên bên tai hắn.

‘Hoàng Phủ Duật.’

Ai?

Là ai?

Nghe thấy thanh âm kia, cả trái tim hắn đều bị nhéo đau.

‘Hoàng Phủ Duật.’

Người là ai? Kêu trầm làm cái gì?

‘Chờ ta.’

Chờ người? Tại sao phải chờ người? Người đang nơi nào? Người rốt cuộc là ai?

‘Chờ ta.’ người nọ lại nói.

‘Đừng chết, đừng buông hy vọng.’

Đừng buông..... hy vọng?

‘Xin người chờ ta, ta sẽ trở về.’

‘Bởi vì ta yêu người, mặc kệ đường xá xa xôi, mặc kệ bao nhiêu gian khổ, vì người, cho dù có thiên tân vạn khổ, ta nhất định cũng sẽ trở về, cho nên..... Xin người chờ ta.’

xin người chờ ta.

Bỗng nhiên, trước mắt một mảnh ánh sáng, làm cho hắn chói đến mức mở mắt không ra, hắn đành phải tạm thời nhắm mắt lại.

Một lát sau, hắn lại mở mắt ra, cảnh sắc đột nhiên biến đổi, khuôn mặt các vị thái y xuất hiện ở trước mắt.

60. Chương 60

‘Bởi vì ta yêu người, mặc kệ đường xá xa xôi, mặc kệ bao nhiêu gian khổ, vì người, cho dù có thiên tân vạn khổ, ta nhất định cũng sẽ trở về, cho nên..... Xin người chờ ta.’

xin người chờ ta.

Bỗng nhiên, trước mắt một mảnh ánh sáng, làm cho hắn chói đến mức mở mắt không ra, hắn đành phải tạm thời nhắm mắt lại.

Một lát sau, hắn lại mở mắt ra, cảnh sắc đột nhiên biến đổi, khuôn mặt các vị thái y xuất hiện ở trước mắt.

“Hoàng Thượng đã tỉnh lại! Hoàng Thượng đã tỉnh lại!” Công công vui sướng hô to.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.....” Thái y mỗi người đứng ở bên giường, biểu tình vui mừng không cần nói cũng biết.

Hoàng Phủ Duật mới vừa tỉnh lại nên không thể nào hiểu được hành động của bọn họ.

“Này..... Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Thượng, người bị nhiễm phong hàn nên sốt cao, đã hôn mê trên giường ba ngày, từng có thời điểm không còn hơi thở..... Nô tài..... Nô tài nghĩ đến hoàng, Hoàng Thượng.....” Công công nghẹn ngào, nấc không thành tiếng, “May mắn Hoàng Thượng đã tỉnh lại, bệnh rồi cuộc cũng đã lui, thật sự là quá tốt.....”

Hôn mê?

Nguyên lai hần té xỉu.

Như vậy..... Mới vừa rồi trong mộng người cùng hần nói chuyện là ai?

Có chút quen thuộc, có chút xa lạ, có chút chua xót.

‘Bởi vì ta yêu người, mặc kệ đường xá xa xôi, mặc kệ bao nhiêu gian khổ, vì người, cho dù có thiên tân vạn khổ, ta nhất định cũng sẽ trở về, cho nên..... Xin người chờ ta.’

Hoàng Phủ Duật biết hần là ai, người nợ là người mà hần cả ngày lẫn đêm mong nhớ.

Là người cứu trăm phải không? Người cứu trăm một mạng, thời điểm trăm hôn mê, khi trăm một bước bước vào địa phủ, người đứng lúc kéo trăm quay về.

Luôn như vậy, luôn cứu trăm quay về.

Hảo, trăm nghe lời người nói, hảo hảo sống sót.

Cũng hy vọng, người có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Bạt Thác Vô Nhược lâm vào hôn mê ngày thứ hai mươi, một buổi chiều, Hoàng Phủ Duật tiếp nhận Bảo Bảo từ nhũ mẫu, đưa vào trong phòng.

Đem đứa nhỏ đặt ở phía trong.

Một lớn một nhỏ nằm trên giường, Bảo Bảo con người sâu và đen như bầu trời đêm, ít nhiều di truyền từ Hoàng Phủ Duật, giống như đồng tiền tròn xoe, mà lông mi lại di truyền từ Bạt Thác Vô Nhược, cuốn kiêu nồng đậm.

Hoàng Phủ Duật nhìn chăm chú không chớp mắt.

“Bạt Thác Vô Nhược, đây là bảo bối của chúng ta Hoàng Phủ Kiên.” Hoàng Phủ Duật ngồi bên mép giường, nắm chặt tay y, “Kiên là kiên cường, trăm hy vọng hần có thể giống như người, lòng tin kiên định, đối với ước nguyện của mình không thay đổi, không hoài nghi.”

“Cho nên, không được ngủ tiếp, nhanh tỉnh lại, người không muốn nhìn đến con của chúng ta sao? Giống như người mong muốn, là một nam hài, nó giống trăm cũng giống người..... Người nếu không tỉnh lại, đứa nhỏ phải làm sao gọi người? Đứa nhỏ làm sao nhận biết được người?”

Người trên giường đôi mắt vẫn khép kín, Hoàng Phủ Duật phi thường bất lực.

“Người nói người muốn trăm chờ người, chính là người quá chậm..... Trăm rất thiếu kiên nhẫn, trăm đợi không kịp.....”

Hần thật không biết nên làm thế nào? Những gì nên làm hần đều làm, trong cơ thể độc tố đã bài trừ, cả ngày lẫn đêm luôn ở bên cạnh y, cùng y nói chuyện, tán phiếm, nghĩ đến y cùng đứa nhỏ tình thâm ràng buộc, bởi vậy hần mới ôm đứa nhỏ đến thăm Bạt Thác Vô Nhược, chính là..... Đều qua lâu như thế, y vẫn không có phản ứng.

Rốt cuộc còn muốn hần làm như thế nào, y mới có thể tỉnh lại?

“Người nếu không tỉnh lại, trăm thật không còn biết nên như thế nào cho phải..... Người thật sự yêu trăm sao? Trăm đã cầu xin người như thế, người vì sao vẫn là không lay chuyển?” Đôi mắt nóng lên, nước mắt làm tầm mắt trở nên mơ hồ, Hoàng Phủ Duật vội vàng nhắm mắt lại, ức chế nước mắt tuôn trào.

..... Nam nhi không được phép rơi lệ.

“Được rồi..... Trăm nhận thua, trăm thua hoàn toàn.....”

Thật buồn, ngực hung hăng phập phồng, mỗi một nhịp tim như một cái chùy lớn, nặng nề đập vào ngực.

Đau, lại nói không ra lời.

“Trăm yêu người, ta yêu người..... Bạt Thác Vô Nhược người nghe được không? Ta yêu người.....”

Hít sâu một hơi, Hoàng Phủ Duật vẫn nhắm chặt mắt, không dám mạnh mẽ, mắt nhẹ khai, nước mắt bị không chế lưu lại.

Rất yếu đuối.

Liên tiếp hấp khí, ức chế không được bị thương tràn đầy.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Duật nghĩ đến trước đây từng ngâm qua một đoạn thơ, một chút đau thương, một chút xúc động: “Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở, Rừng như mưa, sao rực rỡ. Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở. Phụng tiêu uyển chuyển, Ánh trăng lay động, Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tầm, tuyết, tơ vàng rủ, Phảng phất hương bay, cười nói rộ. Tìm giữa biển người trăm ngàn lần, Bỗng quay đầu lại, Người ngay trước mắt, Dưới lửa tàn đứng đó. ..(1)”

Đây không phải là thực phù hợp với tình huống giữa hắn cùng Bạt Thác Vô Nhược hay sao?

Bạt Thác Vô Nhược luôn yên lặng trả giá, lẳng lặng chờ từ một nơi bí mật gần đó, không hy vọng được hồi báo.

Thực ngốc, hắn đã từng vì thế mà cười nhạt; hiện giờ, ngực lại đau đến không thể chịu đựng.

Hoàng Phủ Duật mở mắt ra, nước mắt quả nhiên không thể không chế rơi xuống, từng giọt đọng lại trên mu bàn tay của Bạt Thác Vô Nhược.

Hoàng Phủ Duật vội vàng xoay đầu không muốn ở trước mặt y lộ ra mình yếu đuối, cho dù là Bạt Thác Vô Nhược chưa thanh tỉnh cũng thế.

Chính là, khi hắn xoay đi, hắn lại không nhìn thấy, nước mắt dính trên tay kia làm đầu ngón tay nhột nhột chột run run.

Mi mắt Bạt Thác Vô Nhược đóng chặt hơn mười ngày khê nhúc nhích, khóe mắt lặng lẽ chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt

Lặng lẽ trượt xuống.

Tìm giữa biển người trăm ngàn lần, bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó.

hoàn

=====

(1) Đoạn này ta lấy phần thơ đã dịch cho dễ hiểu, đọc mới liên mạch cảm xúc, nàng nào thích bài chữ hán thì quay lại xem chương 1 nhé.

Câu cuối cùng nghe như một tiếng ngân dài, làm ta buồn quá. T^T

61. Chương 61

Y có phải đã nắm giữ được Hoàng Phủ Duật không?

“Thân thể như thế nào? Tốt hơn không?”

Hoàng Phủ Duật vừa tiến vào trong phòng liền mở miệng hỏi. Những lời này đã thành câu nói đầu tiên hần vừa vào phòng liền nói.

Thấy hần, Bạt Thác Vô Nhược khởi động nửa thân trên, hướng hần cười yếu ớt. “Không có việc gì.”

“Thật sự?”

Hoàng Phủ Duật đến gần, tinh tế nhìn y một hồi lâu.

Chính xác, so với trước đó vài ngày, sắc mặt Bạt Thác Vô Nhược đúng là hồng nhuận hơn rất nhiều, Hoàng Phủ Duật lúc này mới an tâm, ngồi xuống mép giường.

“Ta thật sự hảo rất nhiều.”

Nhìn Hoàng Phủ Duật trên mặt tràn ngập lo lắng, Bạt Thác Vô Nhược cười khẽ, mang theo một chút thỏa mãn cùng vui sướng.

Từ sau khi y tỉnh lại, Hoàng Phủ Duật liền trở nên rất khác lạ.

Phải nói sao đây?

Thường xuyên hỏi han ân cần, khi gặp y tươi cười cũng tăng lên nhiều, ngôn ngữ mang theo cưng chiều chìm đắm, những điều này trong dĩ vãng chưa từng có.

Hành động làm cho Bạt Thác Vô Nhược kinh ngạc nhất, là mấy ngày trước đây hần tảo triều, đột nhiên nói muốn dẫn y vào triều, nhưng y ở trên giường hôn mê gần hai mươi ngày, căn bản không thể xuống giường tự đi lại, bởi vậy y lắc đầu từ chối, nhưng Hoàng Phủ Duật lại thập phần kiên trì, đầu không lại Hoàng Phủ Duật, Bạt Thác Vô Nhược đành phải gật đầu đáp ứng.

Hoàng Phủ Duật sẵn sóc đỡ y vào triều, còn muốn y ngoan ngoãn ngồi trên long y, hành động này làm cho Bạt Thác Vô Nhược sợ ngây người, long y vị không phải bất luận kẻ nào cũng có thể ngồi, Hoàng Phủ Duật dám đem y đặt trên long y, còn túm chặt không cho y đào thoát.

Khi đó y căn bản không rõ dụng ý của Hoàng Phủ Duật, nửa kinh hoảng nửa sợ hãi cùng Hoàng Phủ Duật ngồi trên long y, ở trước mặt các vị đại thần.

Sau khi nghe Hoàng Phủ Duật tuyên bố, không chỉ có làm cho toàn bộ đám đại thần ồ lên, mà ngay cả Bạt Thác Vô Nhược cũng sợ tới mức nói không ra lời.

“Trẫm, muốn lập Bạt Thác Vô Nhược làm hoàng hậu, kể từ hôm nay hậu cung huỷ bỏ, trẫm chỉ cưng chiều một mình y, hậu cung cũng chỉ có một mình y, mọi người không được can gián.”

Bạt Thác Vô Nhược còn nhớ rõ vẻ mặt khi đó của mọi người, tất cả đều không dám tin tưởng to mắt.

Y vẫn trong trạng thái khiếp sợ bị mang ly khai khỏi đại điện, như vậy, việc này đã được quyết định. Các đại thần nhất định cực lực phản đối, y không biết Hoàng Phủ Duật dùng phương pháp gì để áp chế tiếng kêu gào phản đối của bọn họ, nhưng Bạt Thác Vô Nhược hiểu được, Hoàng Phủ Duật khẳng định phải tổn hao tâm lực trả giá rất lớn.

Bạt Thác Vô Nhược nhẹ nhàng gối đầu lên ngực Hoàng Phủ Duật. “Tại sao phải lập ta làm hoàng hậu? Người trước kia không phải thực bài xích tình yêu giữa nam nhân với nam nhân sao?”

Vân vê đôi gò má, Hoàng Phủ Duật khẽ sát tai y nhẹ nhàng nói.

“Bởi vì việc lập hậu, trẫm đã từng đáp ứng ngươi, quân vô hí ngôn, cho nên trẫm không thể không tuân thủ ước định.”

“Đã đáp ứng ta? Là thời điểm nào? Ta sao lại không nhớ rõ.”

“Vào lúc ngươi hôn mê, trẫm đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi chịu tỉnh lại, trẫm lập tức huỷ bỏ hậu cung, lập ngươi làm hậu, sau này chỉ cưng chiều một mình ngươi, bên người cũng chỉ có một mình ngươi.”

Nghe xong lời của hần, Bạt Thác Vô Nhược hai mắt nhòa lệ.

“Người căn bản không cần phải tuân thủ, lúc đó ta hôn mê, sau khi tỉnh lại căn bản cái gì cũng không nhớ rõ.”

“Quân vô hí ngôn.”

“Chỉ là bởi vì lời hứa này?” Liễm mi, biểu tình trở nên mất mát.

“Ngu ngốc.” Mười ngón giao nhau, nâng cằm y lên, “Người biết rõ không phải.”

“.....”

Nhìn ánh mắt Hoàng Phủ Duật cực nóng như có lửa, chỉ một thoáng trái tim Bạt Thác Vô Nhược không thể không chế nảy lên.

Hoàng Phủ Duật mỉm cười

“Ta yêu người.”

Không phải xưng là ‘trẫm’, mà là ‘ta’, hần lấy thân phận là “Hoàng Phủ Duật” nói ra, lấy thân phận “Hoàng Phủ Duật” hứa hẹn tình yêu này.

Nước mắt trong suốt rất nhanh lấp đầy hốc mắt, y che môi, không ngừng gật đầu.

“Cám ơn, cám ơn..... Cám ơn.....”

Hoàng Phủ Duật than nhẹ, đem y nhét vào trong áo, “Đứa ngốc, có cái gì phải tạ ơn. Những lời này ta còn muốn nói với người thật nhiều lần, mỗi lần người đều khóc như vậy, ta làm sao nói ra được?”

Bạt Thác Vô Nhược vội vàng lau đi nước mắt, “Ta không khóc, không khóc.....” Ngẩng đầu, có chút ngượng ngừng nói, “Người Có thể nói lại lần nữa không?”

Hoàng Phủ Duật mỉm cười, “Ta yêu người.”

Y cảm động đến thân thể phát run, “Lại một lần nữa?”

“Ta yêu người.”

“Tái, lại một lần nữa?”

Hoàng Phủ Duật đưa y bỏ nhào lên giường, hai tay chống đỡ kìm giữ hai bên người Bạt Thác Vô Nhược, nhìn xuống dung nhan đang mang theo một chút ngượng ngừng, cúi đầu xuống hôn một cái.

“Ta yêu người, cả đời.”

Bởi vì yêu người, cho nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Bởi vì yêu người, cho nên huỷ bỏ hậu cung.

Bởi vì yêu người, cho nên lập người làm hoàng hậu.

Người thắng, thắng được trái tim trẫm.

Mà trẫm thua, lại thua trong ngọt ngào.

Toàn văn hoàn

=====

Ngọt không ? Ngọt không? Ta mém bị tiểu đường luôn nè.^^

Cuối cùng cũng hoàn thật sự, ta trông mong giây phút này biết bao nhiêu,

tung bông, tung hoa, nhảy múa

* chấm chấm nước mắt*

Ta muốn nói lời cảm ơn với tất cả các nàng đã theo dõi và động viên rất nhiều cho ta trong suốt thời gian ta edit bộ này. Không chỉ 2 nhân vật chính thăng trầm mà chính ta cũng thăng trầm, không biết mấy lần ta định lặn rồi nhớ quá chịu không nổi lại vác cái mệt mồm lên. Nói chung việc làm đề tài của ta cũng suôn

sẽ nên ta mới phởn như vậy. Một lần nữa xin cảm ơn mọi người đã chia sẻ và quan tâm, nếu có gì thiếu sót mong chư vị thông cảm và góp ý cho ta với nhé, ta...khụ khụ...hết từ ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ngoc-an>